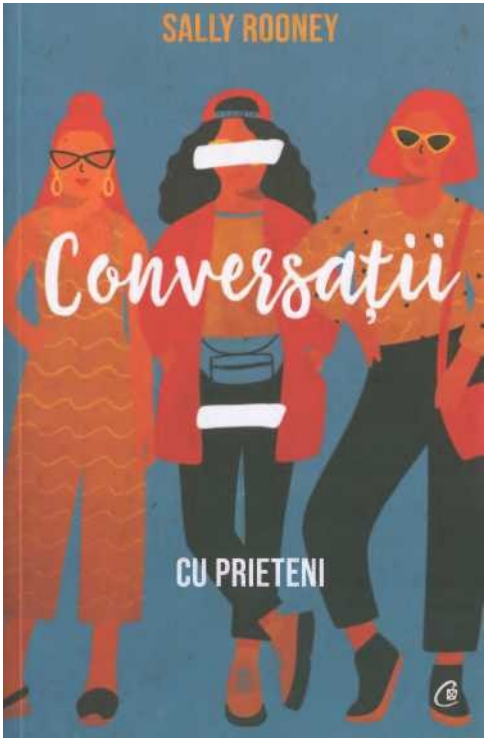

SALLY ROONEY

CONVERSAŢII CU PRIETENI

Traducere din engleză de

Theo Herghelegiu

EDITURA CURTEA VECHE

2019

SALLY ROONEY

CONVERSATIONS WITH FRIENDS Copyright © 2017

All rights reserved.

© Curtea Veche Publishing, 2019 pentru prezenta ediţie în limba română

CURTEA VECHE PUBLISHING str. Aurel Vlaicu nr. 35, Bucureşti, 020091 redacţie: 0744 55 47 63

distribuţie: 021 260 22 87,021 222 25 36,0744 36 97 21

fax: 021 223 16
88 redactie@curteaveche.ro comenzi@curteaveche.ro www.curteaveche.ro

Redactori: Andreea-Cătălina Drăghici,

Ludovic-Ştefan Skultéty

Corector: Elena Tătara

Tehnoredactor: Dana Ionaşcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

ROONEY, SALLY

Conversaţii cu prieteni / Sally Rooney; trad, de Theo Herghelegiu. –

Bucureşti: Curtea Veche Publishing, 2019

ISBN 978-606-44-0160-1

I. Herghelegiu, Theo (trad.)

821.111

SALLY ROONEY s-a născut în 1991 şi a crescut în Castlebar, Irlanda, împreună cu un frate mai mare şi o soră mai mică. A studiat limba engleză la Trinity College din Dublin şi a continuat cu un masterat în ştiinţe politice, pe care nu l-a terminat. Ulterior s-a înscris şi a absolvit tot la Trinity College un masterat în literatură americană.

Totodată, Rooney este o renumită spicheriţă şi polemistă. Astfel, în 2013 a obţinut locul întâi la campionatul de dezbateri al universităţilor din Europa. Înainte de a publica prima ei carte, a lucrat ca administrator la un restaurant. Din 2014, Sally Rooney a început să scrie constant, iar cartea sa de debut, *Conversaţii cu prieteni*, a fost primită cu entuziasm de criticii literari, autoarea fiind declarată un Salinger al generaţiei Snapchat sau o Jane Austen a oamenilor vulnerabili. A doua sa carte,

Normalpeople, apărută în 2018, s-a aflat pe lista titlurilor nominalizate la Premiul Man Booker Prize 2018 şi este în curs de apariţie la Curtea Veche Publishing.

Ambele cărţi vor fi ecranizate.

În vremuri de criză, toţi trebuie să decidem, iar şi iar, pe cine să iubim.

FRANK O'HARA

PARTEA ÎNTÂI

Bobbi şi cu mine am întâlnit-o pe Melissa pentru prima dată la o seară de poezie, unde am recitat împreună. Melissa ne-a făcut o poză în faţa barului, cu Bobbi fumând şi cu mine, stingherită, ţinându-mi încheietura mâinii stângi cu dreapta, de parcă mi-ar fi fost teamă c-o s-o ia din loc, desprinzându-se de corp. Folosea un aparat foto profesional, din ăla mare, la care avea un săculeţ plin c-o droaie de obiective speciale. Fuma şi vorbea în timp ce ne făcea poze. Sporovăia despre interpretarea noastră, iar noi trăncăneam despre lucrările ei, de care aflaserăm de pe net. Pe la miezul nopţii s-a-nchis barul. Atunci a-nceput şi ploaia, iar Melissa ne-a zis că suntem bine-venite la ea acasă, dacă . vrem să mai bem ceva.

Ne-am aruncat toate într-un taxi şi ne-am pus centurile de siguranţă. Bobbi stătea la mijloc, întoarsă către Melissa, cu

care făcea conversaţie, aşa că îi puteam vedea ceafa şi urechiuşele, ca nişte linguriţe. Melissa i-a dat şoferului o adresă undeva, în suburbii, în Monkstown, iar eu am întors capul spre geam.

La radio s-a auzit o voce care spunea nişte vorbe: anii optzeci... pop... clasici. Apoi au băgat un ***jingle.***
Aveam emoţii, dar eram pregătită pentru provocarea de a merge acasă la o necunoscută, gândindu-mă deja la complimente şi anumite expresii ale feţei, care să garanteze un comportament fermecător.

Casa era un duplex din cărămidă roşie, cu un sicomor în curte. În lumina felinarelor, frunzele păreau portocalii şi artificiale. Îmi plăcea la nebunie să văd cum arată casele oamenilor, mai ales ale acelora oarecum celebri, aşa, ca Melissa. Am decis imediat să reţin tot ce pot legat de casa ei, pentru ca ulterior s-o descriu altor prieteni de-ai noştri, iar Bobbi să confirme.

Când Melissa ne-a invitat înăuntru, un cocker femelă, mic, şi roşcat, a străbătut în goană holul spre noi şi a-nceput să latre. În hol era cald şi luminile erau aprinse. Lângă uşă se afla o măsuţă joasă pe care cineva lăsase o grămăjoară de mărunţiş, o perie de păr şi un tub de ruj cu capacul desfăcut. O reproducere după Modigliani, nud de femeie culcat, atârna deasupra scărilor. Mi-am zis: e ditamai casa. O întreagă familie ar putea locui aici.

Avem musafiri, a strigat Melissa către capătul holului.

Nu a apărut nimeni, aşa că am urmat-o în bucătărie. Îmi aduc aminte că am zărit un bol din lemn închis la culoare, plin cu fructe coapte, şi că am remarcat pavilionul de sticlă. Oameni bogaţi, m-am gândit. Pe vremea aia mă gândeam mereu la oamenii bogaţi.

io

Căţeluşa ne-a urmat în bucătărie, amuşinând printre picioarele noastre, dar Melissa a ignorat-o, aşa că şi noi am făcut la fel.

Vin? a întrebat Melissa. Alb sau roşu?

A turnat în nişte pahare de dimensiunea unor castroane şi ne-am aşezat toate trei în jurul unei mese scunde. Ne-a întrebat cum am început să colaborăm pentru spectacolele de recitare în duet. Tocmai absolviserăm anul trei la facultate, însă recitam împreună de când eram colege de şcoală. Examenele abia se terminaseră. Era sfârşit de mai.

Melissa avea aparatul foto pe masă şi, din când în când, îl lua şi mai făcea câte o poză, râzând cu un aer autoironie de faptul că era „dependentă de muncă”. Şi-a aprins o ţigară şi a scuturat-o de marginea unei scrumiere kitsch. În casă nu mirosea deloc a tutun, aşa că m-am întrebat dacă obişnuia să fumeze vreodată înăuntru.

Mi-am făcut prietene noi, a zis.

În uşa bucătăriei apăruse soţul ei. Ne-a salutat ridicând mâna, iar câinele a început să latre, să chelălăie şi să alerge în cerc.

Ea e Frances, a spus Melissa. Iar ea e Bobbi. Sunt poete.

El şi-a scos o sticlă de bere din frigider şi a deschis-o de marginea hiatului.

Hai şi stai cu noi, i-a zis Melissa.

Mda, mi-ar plăcea, da’ ar trebui s-apuc să dorm un pic înainte să mă urc în avion.

Căţeluşa a sărit pe un scaun de bucătărie, lângă bărbat, care stătea în picioare. A întins absent o mână şi a mângâiat-o pe cap. A întrebat-o pe Melissa dacă a hrănit animalul şi ea i-a răspuns că nu. A luat căţeluşa în braţe şi a lăsat-o să-l lingă pe gât şi pe barbă. A zis apoi c-o va hrăni el şi a dispărut pe uşa bucătăriei aşa cum venise.

Nick filmează mâine dimineaţă în Cardiff, ne-a informat Melissa.

Ştiam deja că soţul ei e actor. Ei şi Melissa erau fotografiaţi mereu ia varii evenimente, iar noi aveam prieteni ai prietenilor care îi cunoscuseră. Avea o faţă impunătoare, distinsă, iar la trup arăta de parcă ar fi putut lejer s-o ţină pe Melissa într-o mână şi cu cealaltă să-i bată pe răufăcători.

E foarte înalt, a remarcat Bobbi.

Melissa a zâmbit ca şi cum „înalt” ar fi fost un eufemism pentru ceva, însă nu neapărat un lucru flatant. Conversaţia şi-a urmat cursul. Ne-am lansat într-o scurtă discuţie despre guvern şi Biserica Catolică. Melissa ne-a întrebat dacă suntem religioase, iar noi am răspuns că nu. Ne-a zis că anumite evenimente, cum ar fi nunţile, ori înmormântările, i se par „reconfortante într-un mod sedativ”. Sunt ceva ce ţine de comuniune, a spus. Asta-i o chestie mişto pentru individualiştii nevrotici. În plus, am mers la şcoală în cadrul unei mănăstiri, deci încă mai ştiu pe de rost majoritatea rugăciunilor.

Şi noi am mers la o astfel de şcoală, a zis Bobbi. Am avut ceva probleme.

Melissa a rânjit şi a spus: cam ce fel?

Păi, eu simt gay, a zis Bobbi. Iar Frances e comunistă.

Şi nu cred că mai ştiu vreo rugăciune, am adăugat.

Am stat mult la taclale, la un pahar. Ţin minte că am vorbit de poeta Patricia Lockwood, pe care o admiram şi, de asemenea, despre ceea ce Bobbi numea cu dispreţ „feminismul discriminării salariale”. Am început să mă simt un pic obosită şi ameţită. Nu-mi venea nimic spiritual în minte şi-mi era foarte greu să-mi compun o mină care să exprime simţul umorului. Cred că am râs şi am dat din cap la greu. Melissa ne-a spus că lucrează la un nou volum de eseuri. Bobbi îl citise pe primul, însă nu şi eu.

Nu e foarte bun, mi-a mărturisit Melissa. Stai să-l vezi pe următorul.

Pe la ora trei, ne-a condus în camera de oaspeţi şi ne-a spus ce bine-i pare că ne-a cunoscut şi cât de mult se bucură că rămânem peste noapte. Ne-am băgat în pat, iar eu am început să mă holbez la tavan, simţindu-mă foarte beată. Camera se învârtea în ture scurte. Cum îmi reglam privirea după o tură, începea imediat alta. Am întrebat-o pe Bobbi dacă are aceeaşi problemă, dar mi-a zis că nu.

E grozavă, nu crezi? a întrebat Bobbi. Melissa.

Îmi place, am răspuns.

Îi auzeam vocea pe coridor şi paşii prin camere. La un moment dat, câinele a lătrat şi ea a strigat ceva şi pe urmă a intervenit glasul soţului. Dar după asta am adormit. Nu l-am auzit când a plecat la aeroport.

I

Bobbi şi cu mine ne întâlniserăm în gimnaziu. Pe vremea aia Bobbi era foarte arogantă şi una, două era reţinută după ore pentru acele abateri disciplinare numite în şcoala noastră „perturbarea procesului de predare şi învăţare”. Când aveam vreo şaisprezece ani şi-a făcut piercing şi s-a apucat de fumat. Nimeni n-o plăcea. Odată a fost exmatriculată temporar pentru că a scris pe perete, lângă un crucifix din ipsos: „mă fut în el de patriarhat”. N-a existat niciun sentiment de solidaritate legat de acest incident. Bobbi a fost catalogată drept teribilistă. Până şi eu a trebuit să recunosc faptul că procesul de predare şi învăţare a fost mult mai liniştit în săptămâna cât a lipsit ea.

Când aveam şaptesprezece ani a trebuit să participăm la o seară dansantă pentru strângere de fonduri, în sala de festivităţi a şcolii, unde un glob de discotecă spart arunca luminiţe pe tavan, şi geamurile erau străjuite de bare metalice. Bobbi purta o rochie de vară frivolă şi părea nepieptănată. Era radioasă şi emana atracţie, ceea ce presupunea un efort serios din partea tuturor ca s-o ignore. I-am spus că-mi place rochia ei. Mi-a oferit nişte vodcă din sticla de Coca-Cola pe care o avea la ea şi m-a întrebat dacă restul şcolii era încuiat. Am verificat uşa de la intrarea de serviciu şi am constatat că era deschisă. Toate luminile fuseseră stinse şi nimeni nu se afla prin zonă. Se auzea zumzetul muzicii prin podele, ca şi cum ar fi sunat telefonul cuiva. Bobbi mi-a mai dat nişte vodcă şi m-a-ntrebat dacă-mi plac fetele. Era foarte simplu să te porţi dezinhibat în preajma ei. Am zis doar atât: sigur.

Nu trădam loialitatea nimănui devenind iubita lui Bobbi. N-aveam nicio prietenă apropiată, iar pauzele de prânz mi le petreceam citind manuale şcolare în bibliotecă. Îmi plăceau celelalte fete, le lăsam să-şi copieze temele de la

mine, însă eram singură şi nu mă simţeam demnă de o prietenie adevărată. Întocmeam liste cu lucrurile pe care trebuia să le modific în bine la persoana mea. După ce am început să mă întâlnesc cu Bobbi, totul s-a schimbat. Nimeni nu mi-a mai cerut vreodată temele. În pauza de prânz ne plimbam prin parcare ţinându-ne de mână, iar oamenii îşi întorceau privirea, plini de răutate. Era distractiv; pentru prima oară în viaţa mea mă distram.

După ore ne întindeam la ea în cameră şi ascultam muzică şi analizam motivele pentru care ne apreciam reciproc. Purtam discuţii lungi şi intense, iar mie mi se păreau atât de importante, încât, seara, îmi notam din memorie anumite părţi din ele, în secret. Atunci când Bobbi vorbea despre mine, era ca şi cum m-aş fi văzut în oglindă pentru prima dată. Şi în oglinzile reale începusem să mă privesc mult mai des. Mi se trezea interesul pentru corpul meu şi pentru faţa mea, chestie care nu se întâmplase înainte. O întrebam pe Bobbi lucruri cum ar fi: am picioare lungi? Sau scurte?

La serbarea de absolvire a şcolii s-a pus în scenă o piesă şi am jucat împreună. Unii părinţi au plâns, dar colegele noastre de clasă s-au uitat lung pe geamurile sălii de festivităţi sau au şuşotit între ele. Câteva luni mai târziu, după un an de relaţie, m-am despărţit de Bobbi.

/

Melissa voia să ne facă portretul într-un articol. Ne-a dat un e-mail întrebându-ne dacă eram interesate şi a trimis ataşat o parte din fotografiile făcute în faţa barului. Singură în cameră, am descărcat fişierul şi am deschis una dintre fotografii în ***fullscreen.*** Bobbi se uita la mine maliţios, cu ţigara în mâna dreaptă şi cu stânga trăgându-

şi etola de blană. Alături de ea, arătam plictisită şi ciudată. Am încercat să-mi închipui numele meu scris într-un articol ilustrat, cu font Şerif îngroşat. Am decis c-o să mă străduiesc mai mult s-o impresionez pe Melissa la următoarea întâlnire.Bobbi m-a sunat aproape imediat după ce a sosit e-mailul.

Ai văzut pozele? a întrebat. Cred că m-am îndrăgostit de ea.

Cu o mână ţineam telefonul, iar cu cealaltă măream faţa lui Bobbi pe ecran. Era o imagine de o calitate foarte bună, dar i-am dat zoom până au apărut pixelii.

Poate că te-ai îndrăgostit de mecla ta, i-am zis.

Faptul că am o meclă mişto nu înseamnă că-s narcisistă.

Am lăsat-o baltă. Încă mai dădeam zoom fotografiei. Ştiam că Melissa scrie pentru câteva site-uri literare importante şi că lucrările ei sunt foarte răspândite online. Publicase un eseu celebru despre Oscaruri, pe care toată lumea îl posta din nou în fiecare an, cu ocazia decernărilor. Uneori scria despre personaje locale, artişti care-şi vindeau munca pe Grafţon Street sau cântăreţi stradali din Londra, toate aceste articole fiind însoţite de fotografii frumoase ale subiecţilor, care arătau umani şi plini de „personalitate”. Am micşorat imaginea la dimensiunea ei reală şi am încercat să mă uit la faţa mea ca şi cum aş fi fost un oarecare de pe internet, care dă peste fotografie. Era o faţă albă şi rotundă, cu sprâncenele arcuite, cu privirea întoarsă de la obiectiv şi ochii aproape închişi. Până şi eu îmi dădeam seama ce fel de caracter am.

I-am răspuns la e-mail şi i-am zis că suntem încântate de propunere, iar ea ne-a invitat la cină, ca să discutăm

despre arta noastră şi să mai facem nişte poze. M-a-ntrebat dacă pot să-i dau câteva din poeziile mele şi i-am trimis vreo trei, patru bucăţi dintre cele mai reuşite. Sub pretextul că ar trebui să alegem ce să purtăm la cină, am discutat cu Bobbi pe larg ce anume o să poarte ea la cină. Am stat tolănită la mi-ne-n cameră urmărind-o cum se studiază în oglindă, tot aranjându-şi şuviţe de păr din spate în faţă şi invers, cu un aer critic.

Deci, spui că te-ai îndrăgostit de Melissa, am zis.

Ceea ce vreau să spun este că mi s-a pus pata.

Ştii că e măritată.

Crezi că nu mă place? a întrebat Bobbi.

În faţa oglinzii, ţinea ridicată una dintre cămăşile mele din bumbac flanelat.

Cum adică să-i placă de tine? am spus. Vorbim serios sau facem mişto?

În principiu vorbesc serios. Am senzaţia că mă place.

În sensul unei aventuri extraconjugale?

Bobbi râse şi-atât. În general, când discut cu alţi oameni, mă prind dacă e cazul să-i iau în serios sau nu, dar cu Bobbi mi-era imposibil. Niciodată nu dădea semne că ar vorbi absolut serios sau absolut în glumă. Prin urmate, învăţasem să adopt o atitudine zen de acceptare a dubioşeniilor pe care le debita. Am privit-o cum îşi dă jos bluza şi-şi pune cămaşa albă. Îşi sufleca mânecile cu grijă.

Frumos? tise. Sau oribil?

Frumos. Arăţi bine.

A plouat toată ziua înainte să pornim spre Melissa pentru cină. Dimineaţa am stat în pat, am scris poezii şi am apăsat tasta „Enter” de câte ori am avut chef. Într-un final am deschis jaluzelele, am citit ştirile online şi mi-am făcut un duş. Una dintre uşile apartamentului meu dădea în curtea interioară a clădirii, plină de vegetaţie şi şi cu un cireş înflorit, aflat în colţul îndepărtat al grădinii. Acum era aproape iunie, dar, în aprilie, petalele florilor sunt strălucitoare şi mătăsoase, ca nişte confetti. Cuplul de vizavi avea un bebeluş care plângea uneori noaptea. Îmi plăcea să locuiesc acolo.

În seara aia, m-am întâlnit cu Bobbi în centru şi am luat un autobuz până în Monkstown. Găsirea adresei exacte a fost ca şi cum am fi jucat „pasează coletul”[1], desfăcând hârtie după hârtie. I-am zis asta lui Bobbi când ne aflam pe stradă, iar ea a replicat: crezi că am ajuns la premiu sau e încă un strat de ambalaj?

O să ne prindem după cină, i-am spus.

După ce am apăsat butonul soneriei, Melissa a deschis uşa, cu aparatul foto atârnându-i pe umăr. Ne-a mulţumit c-am venit. Afişa un zâmbet expresiv, conspirativ, pe care m-am gândit că probabil îl oferea tuturor subiecţilor ei, ca şi când le-ar fi spus: tu nu eşti un oarecare pentru mine, tu eşti favoritul, eşti special. Ştiam că urma să exersez zâmbetul ăla în oglindă, plină de invidie. Cockerul scheuna din uşa bucătăriei, în timp ce ne agăţam jachetele în cuier.

---

[1] Joc de copii în care un colet împachetat este dat din mână în mână, pe muzică, iar celui care se nimereşte să ţină coletul în clipa când muzica tace îi este permis să desfacă un strat de ambalaj. *(N. trad.).*

În bucătărie, soţul ei toca legume. Căţeaua era realmente bucuroasă de oaspeţi. A sărit pe un scaun şi a lătrat preţ de vreo zece, douăzeci de secunde, până ce el i-a spus să înceteze.

Beţi un pahar de vin? a zis Melissa.

Noi am răspuns că da, bineînţeles, iar Nick a turnat în pahare. Îl căutasem pe net încă după prima întâlnire, în parte fiindcă era singurul actor pe care îl cunoscusem în viaţa privată. Cel mai mult lucra în teatru, dar juca şi în filme şi apărea şi la televizor. Cu câţiva ani înainte, fusese nominalizat pentru un premiu important, însă nu-l câştigase. Dădusem peste o serie de imagini în care pozase la bustul gol, în majoritatea lor părând mult mai tânăr, unele înfaţişându-l cum iese dintr-o piscină sau cum face duş, într-un serial TV care fusese suspendat cu mult timp în urmă. I-am trimis lui Bobbi linkül către pozele alea, cu mesajul: bărbatul-trofeu.

Melissa nu prea apărea în fotografii pe net, deşi se făcuse multă reclamă pentru colecţia ei de eseuri. Habar n-aveam de câtă vreme era măritată cu Nick. Niciunul dintre ei nu era îndeajuns de celebru pentru ca astfel de informaţii să apară online.

Deci, voi, gagicilor, scrieţi totul împreună? a zis Melissa.

O, Doamne, nu, a răspuns Bobbi. Frances scrie tot. Eu nici măcar n-o ajut.

Nu-i adevărat, am spus. Asta nu-i adevărat; mă ajuţi. Ziceşieaaşa.

Melissa şi-a lăsat capul pe-o parte şi a scos un fel de râset.

Bun, deci care dintre voi minte? a întrebat.

Eu eram aia care minţea. În afară de făptui că-mi umplea viaţa, Bobbi nu mă ajuta cu scrisul poemelor. Din câte ştiam, nu scrisese niciodată vreun fel de literatură. Îi plăcea să interpreteze monologuri de teatru şi să cânte balade antirăzboi. Pe scenă, ea era performeriţa-şefă, iar eu mă holbam la ea panicată, încercând să-mi aduc aminte ce urmează.

La dnă ne-au servit spaghete în sos de vin alb, gros, şi tone de pâine cu usturoi. În majoritatea timpului, Nick a fost tăcut, iar Melissa ne-a pus întrebări. Ne-a făcut pe toţi să râdem la greu, dar în felul ăla în care faci pe cineva să mănânce ceva ce n-ar prea vrea să mănânce. Nu prea-mi plăcea genul ei de bună dispoziţie impetuoasă, dar era evident că Bobbi se bucura cu toată fiinţa.

Râdea chiar mai mult decât era cazul, iar asta se observa.

Cu toate că nu puteam să identific exact motivul, eram absolut convinsă că pe Melissa o interesa mai puţin procesul nostru de scriere, odată ce aflase că mă ocupam de el singură. Ştiam că subtilitatea acestei turnuri urma să fie de ajuns pentru ca Bobbi s-o nege ulterior, fapt ce mă enerva de parcă deja se-ntâm-plase. Începeam să mă simt cam pe dinafară în toată combinaţia, ca şi când dinamica ce prindea în sfârşit formă nu m-ar fi interesat sau nici măcar nu m-ar fi implicat. Aş fi putut încerca să mă angajez mai serios în discuţie, dar probabil că îmi repugna ideea de a face un efort pentru a fi băgată-n seamă.

După masă, Nick a spălat toate vasele şi Melissa a făcut poze. Bobbi s-a aşezat pe un pervaz privind o lumânare aprinsă, râzând şi făcând mede drăgălaşe. Eu nu m-am mişcat de la masă, dând gata al treilea pahar cu vin.

Îmi place la nebunie chestia cu fereastra, a spus Melissa. Putem să mai facem una la fel, dar în pavilion?

În pavilion se intra din bucătărie, printr-o uşă dublă. Bobbi a urmat-o pe Melissa, care a închis uşile în urma lor. O vedeam pe Bobbi şezând pe pervaz şi râzând, doar că n-o puteam auzi. Nick a început să umple chiuveta cu apă fierbinte. I-am mai spus o dată că. mâncarea a fost excelentă, iar el a ridicat privirea şi a rostit: oh, mersi.

Prin geamul pavilionului am văzut-o pe Bobbi cum îşi şterge o urmă de machiaj de sub ochi. Încheieturi delicate, braţe lungi, elegante. Câteodată, când făceam vreo chestie banală, cum ar fi să vin pe jos de la serviciu sau să atârn rufele pe sfoară, îmi plăcea să-mi imaginez că arăt ca Bobbi. Ţinuta ei era net superioară ţinutei mele şi avea o faţă remarcabil de frumoasă. Pentru mine, prefăcătoria asta era atât de reală, încât, atunci când îmi zăream din întâmplare silueta în vreun geam şi-mi vedeam adevărata figură, trăiam un adevărat şoc al depersonalizării. Era dificil să-ncerc faza asta acum, când Bobbi se afla în câmpul meu vizual, şi totuşi am făcut-o. Mi-a venit să zic ceva stupid şi impertinent.

Am impresia că sunt oferta care depăşeşte cererea, am spus.

Nick privi spre pavilion, unde Bobbi îşi aranja ceva la păr.

Crezi că Melissa face favoritisme? zise el. Uite, dacă vrei, discut eu cu ea.

E-n ordine. Bobbi e favorita tuturor.

Pe bune? Sincer, tre’ să recunosc că io-s mai entuziasmat de tine.

Ne-am privit. Mi-am dat seama că încerca să fie politicos, aşa că am zâmbit.

Da, şi eu am simţit că s-a legat ceva natural între noi, am zis.

Îmi place genul ***poetă.***

Aha. Păi, să ştii că am o viaţă interioară bogată.

A râs când a auzit asta. Ştiam că mă comport uşor inadecvat, dar nu mă simţeam prost. În pavilion, Melissa îşi aprinsese o ţigară şi-şi lăsase aparatul de fotografiat pe o măsuţă de sticlă. Bobbi aproba ceva, scuturând intens din cap.

M-aşteptam să fie o seară de coşmar, da' a fost chiar frumos, a zis el.

S-a aşezat la masă lângă mine. Îmi plăcea sinceritatea lui spontană. Realizam şi faptul că mă uitasem la poze cu el semi-gol pe internet, iar el habar n-avea şi, din-tr-odată, informaţia asta mi s-a părut foarte comică şi aproape că am vrut să i-o comunic.

Nici eu nu-s genul de persoană care se dă în vânt după petreceri, am replicat.

Cred că te-ai descurcat destul de bine.

Tu te-ai descurcat foarte bine. Te-ai descurcat grozav.

Mi-a zâmbit. Am încercat să ţin minte tot ce spunea, ca să-i pot reproduce mai târziu lui Bobbi, însă, în capul meu, nu suna deloc amuzant.

Uşile s-au deschis şi Melissa a intrat în bucătărie, ţinând aparatul foto cu ambele mâini. A făcut un instantaneu cu noi şezând la masă, Nick cu paharul în mână, iar eu uitându-mă inexpresiv în obiectiv. Apoi s-a aşezat în faţa noastră şi s-a uitat pe ecranul aparatului. Bobbi a revenit în bucătărie şi şi-a reumplut paharul fără să mai întrebe. Avea o expresie de fericire pe chip şi mi-am dat seama că e beată. Nick s-a uitat la ea, dar n-a spus nimic.

Am dat de înţeles că ar trebui să ne grăbim să prindem ultimul autobuz şi Melissa a promis că ne va trimite fotografiile. Lui Bobbi i s-a cam scurs zâmbetul, dar era prea târziu pentru a sugera prelungirea vizitei. Deja ni se aduseseră hainele. Mă simţeam un pic ameţită, iar acum, că Bobbi nu mai zicea nimic, râdeam în sinea mea iară motiv.

Am mers pe jos cam zece minute până la staţia de autobuz. La început, Bobbi n-a scos o vorbă, aşa că am dedus că e supărată ori dezamăgită.

Te-ai simţit bine? am întrebat.

Mă îngrijorează Melissa. .

Ce face!?

Cred că e nefericită, a spus Bobbi.

În ce sens nefericită? Ţi-a povestit ceva?

Nu cred că ea şi Nick sunt un cuplu fericit.

Pe bune? am zis.

E trist.

N-am menţionat făptui că Bobbi o văzuse pe Melissa doar de două ori, deşi poate c-ar fi trebuit s-o fâc. Indiscutabil, Nick şi Melissa nu păreau topiţi unul după altul. Îmi mărturisise, din senin, că se aştepta ca cina organizată de nevastă-sa să fie „un coşmar”.

Mie mi s-a părut un tip haios, am spus.

Abia dacă a deschis gura.

Mă rog, are un fel comic de a nu spune nimic.

Bobbi n-a râs. Am lăsat-o baltă. N-am schimbat mai mult de două, trei vorbe în autobuz, pentru c-am înţeles că n-o interesa legătura stabilită fără efort cu bărbatul-trofeu al Melissei, iar mie nu-mi trecea prin cap niciun alt subiect de discuţie.

Când am ajuns în apartament, mă simţeam mai beată decât atunci când plecasem de la Melissa. Bobbi se dusese acasă la ea şi rămăsesem singură. Am aprins toate luminile şi m-am băgat în pat. Făceam asta câteodată.

/

Părinţii lui Bobbi treceau printr-un divorţ dureros în vara aceea. Eleanor, mama ei, fusese dintotdeauna o persoană fragilă emoţional, iar din pricina unor lungi perioade de boală neidentificată, Jerry, tatăl lui Bobbi, devenise părintele favorit în această despărţire. Bobbi le zicea mereu pe numele mic. Probabil că obiceiul ăsta debutase ca un act de rebeliune, iar acum părea doar o manifestare colegială, ca şi cum familia lor era o mică afacere pe care o conduceau împreună. Lydia, sora lui Bobbi, avea

paisprezece ani şi nu părea să gestioneze situaţia cu acelaşi calm de care dădea dovadă Bobbi.

Părinţii mei se despărţiseră când aveam doisprezece ani, iar taică-miu se mutase în Ballina, locul unde se cunoscuseră. Eu am rămas în Dublin împreună cu mama până la terminarea şcolii, după care a plecat şi ea în Ballina. Când am intrat la facultate, m-am mutat într-un apartament din cartierul Liberties, care îi aparţinea fratelui lui taică-miu. Pe timpul şcolii închiria celălalt dormitor unei studente, aşa că trebuia să fac linişte seara şi să-mi salut politicos colega de apartament când ne întâlneam la bucătărie. În schimb, vara, când colega de apartament pleca la ea acasă, aveam voie să stau acolo singură şi să fee cafea oricând aveam chef şi să las cărţi deschise cu faţa-n jos oriunde se nimerea.

Lucram pe vremea aia ca stagiară la o agenţie literară. Mai era acolo un băiat, tot stagiar, pe nume Philip, pe care-l ştiam din facultate. Treaba noastră consta în dtirea teancurilor de manuscrise şi scrierea unor rapoarte de câte o pagina despre valoarea lor literara. Care valoare era aproape întotdeauna nulă. Uneori, Philip dtea cu voce tare, pe un ton sarcastic, pasaje scrise prost şi mă făcea să râd, dar asta nu se întâmpla nidodată în faţa adulţilor care lucrau acolo. Munceam trei zile pe săptămână şi amândoi primeam drept plată „un stipendiu”, ceea ce însemna că, practic, nu primeam nimic Mie nu-mi trebuia decât mâncare, iar Philip locuia la el acasă, astfel că banii nu prea contau pentru noi.

Uite-aşa se perpetuează privilegiile, mi-a spus Philip într-o zi, la birou. Nişte nememid bogaţi, cum vom fi noi, o să primim stagiari pe care nu-i vom plăti şi care ne vor face treaba pentru care suntem angajaţi.

Vorbeşte în numele tău, i-am zis. Eu n-o să mă angajez nidodată.

În vara aceea, Bobbi şi cu mine am participat la multe evenimente care includeau recitaluri ori seri de open mic. Când ieşeam la fumat şi artiştii de sex masculin încercau să intre-n vorbă cu noi, Bobbi sufla fumul de ţigară cu putere şi nu spunea nimic, aşa că mie îmi revenea sarcina de reprezentant al amândurora. Ceea ce implica o mulţime de zâmbete şi efortul de a-mi aminti detalii din prestaţia lor. Îmi plăcea să joc genul ăsta de personaj – fata care zâmbeşte şi-şi aminteşte chestii. Bobbi mi-a spus că ea nu crede c-aş avea o „personalitate reală”, dar a precizat că e un compliment. În general eram de acord cu evaluările ei. În orice moment mi se putea întâmpla să fac ori să zic ceva şi abia după aia să mă gândesc: aha, deci cam asta sunt eu.

După câteva zile, Melissa ne-a trimis un fişier cu imagini de la petrecere. Mă aşteptam ca Bobbi să apară în majoritatea pcţzelor, iar eu să fiu în câteva, simbolic; o faţă neclară în spatele unei lumânări aprinse, ducând la gură o furculiţă de spaghete. De fapt, în fiecare fotografie cu Bobbi apăream şi eu, de fiecare dată într-o

lumină perfectă, de fiecare dată încadrată frumos. Apărea şi Nick, faţă la care nu mă aşteptasem. Avea o strălucire atrăgătoare, chiar mai puternică decât în realitate. M-am întrebat dacă ăsta o fi motivul pentru care e un actor de succes. Era imposibil să te uiţi la setul de fotografii şi să nu realizezi că el era principala prezenţă din încăpere, lucru pe care nu-l simţisem deloc pe viu.

Melissa nu se vedea în nicio imagine. În consecinţă, cina zugrăvită astfel în poze conţinea o relaţie indirectă cu

persoana la care veniserăm în vizită. În realitate, toate discuţiile noastre gravitaseră în jurul Melissei.
Ea provocase toate reacţiile noastre de îndoială ori de admiraţie. Ea fusese cea la ale cărei glume se râsese de fiecare dată. Fără ea în imagini, cina părea să pună accentul pe alt personaj, să alunece în alte direcţii, ciudate şi subtile. Relaţiile dintre cei care apăreau în fotografii, fără Melissa, deveneau neclare.

În poza mea preferată, priveam în obiectiv cu o expresie visătoare, iar Nick se uita la mine ca şi când ar fi aşteptat să spun ceva. Avea gura întredeschisă. Părea să nu fi observat aparatul. Era o fotografie bună, numai că în momentul în care fusese făcută eu priveam, de fapt, în sus, spre Melissa, iar Nick pur şi simplu n-o observase intrând pe uşă cu aparatul. Imaginea surprinsese ceva intim, care nu se petrecuse niciodată în realitate; ceva eliptic şi, cumva, bogat. Am salvat-o în fişierul „Downloads”, ca să mă uit la ea mai târziu. Bobbi mi-a dat un mesaj cam la o oră după ce am primit pozele.

Bobbi: vezi ce bine arătăm, totuşi?

Bobbi: mă-ntreb dacă le putem folosi ca poze de profil pe facebook eu: nu

Bobbi: zice că lucrarea n-o s-apară sigur până-n

septembrie

eu: cine zice

Bobbi: Melissa

Bobbi: ai chef să ieşi diseară?

Bobbi: să vedem un film sau ceva

Bobbi voia ca eu să ştiu că ţinuse legătura cu Melissa. Şi-a atins scopul, în sensul că m-a impresionat, dar totodată mă simţeam şi prost. Ştiam că Melissa o place mai mult pe Bobbi decât pe mine şi nu-mi dădeam seama cum ar trebui să mă integrez în noua lor prietenie, fără să mă-njosesc pentru a le primi atenţia. Îmi dorisem ca Melissa să fie interesată de mine, pentru că amândouă scriam, în schimb, ea nu părea să mă placă şi nici măcar nu eram sigură că eu o plac pe ea. Varianta de a nu o lua în serios ieşea din discuţie, pentru că ea publicase deja o carte, ceea ce însemna că mulţi alţii o luau în serios, chit că eu i-aş fi dat „ignore”. La douăzeci şi unu de ani nu aveam nicio realizare sau avere care să ateste că sunt o persoană aşezată.

Îi spusesem lui Nick că toată lumea o place mai mult pe Bobbi decât pe mine, dar nu era chiar aşa. Bobbi avea uneori un comportament necenzurat, agresiv, care . li făcea pe oameni să nu se simtă în largul lor, pe când eu înclinam spre o amabilitate încurajatoare. De exemplu, mamele mă preferau pe mine, de departe. Şi pentru că în general Bobbi trata bărbaţii cu dispreţ sau în băşcălie, şi bărbaţii sfârşeau prin a mă prefera pe mine. Evident, Bobbi mă lua la mişto pe tema asta. Odată mi-a dat pe e-mail o poză de-a Angelei Lansbury[2] şi a scris la subiect: nucleul dur al fanelor tale.

Bobbi a trecut pe la mine în seara aia şi n-a pomenit nimic de Melissa. Ştiam că e o stratagemă şi că voia s-o-ntreb eu, ceea ce n-am făcut. Chestia asta sună mai pasiv-agresiv decât a fost în realitate. De fapt, am petrecut o seară mişto împreună. Am stat treze până târziu şi am discutat, iar Bobbi a adormit pe salteaua din camera mea.

[2] Angela Lansbury este o actriţă britanică, născută în 1925, cunoscută şi pentru rolul principal din serialul *Verdict: crimă! (N. trad.).*

/

În noaptea aia m-am trezit năduşind, sub plapumă, întâi mi s-a părut că-i un vis sau poate un film. Locul obiectelor din cameră era derutant şi aveam impresia că mă aflu mai departe de uşă şi de fereastră decât ar fi trebuit. Am încercat să mă ridic şi am simţit în zona pelviană o durere ciudată, insuportabilă, care mi-a tăiat respiraţia.

Bobbi? am zis.

S-a-ntors pe partea cealaltă. Am încercat să mă întind peste marginea patului, ca s-o zgâlţâi, dar n-am reuşit, iar efortul m-a epuizat. În acelaşi timp mă amuza intensitatea durerii, de parcă urma să mi se schimbe viaţa, într-un fel neprevăzut.

Bobbi, am spus. Bobbi, trezeşte-te.

Nu s-a trezit. Mi-am scos picioarele afară din pat şi am reuşit să mă ridic. Durerea era mai suportabilă dacă stăteam aplecată şi-mi apăsam abdomenul cu putere. Am ocolit salteaua şi m-am dus la baie. Ploaia se auzea puternic în plasticul lucios al aerisirii din perete. M-am aşezat pe marginea căzii. Sângeram. Durerea obişnuită de la ciclu. Mi-am sprijinit faţa în palme. Degetele îmi tremurau. Apoi m-am întins pe pardoseală, cu obrazul lipit de peretele rece al căzii.

După un timp, Bobbi a bătut la uşă.

Ce faci? a-ntrebat de pe partea cealaltă. Eşti bine?

Mi-a venit ciclul şi mă doare.

Of. Ai ceva analgezice p-acolo?

Nu, am spus.

Îţi aduc eu.

I-am auzit paşii îndepărtându-se. Am început să mă dau cu capul de cadă, ca să-mi distrag atenţia de la durerea din zona pelviană. Era o durere ascuţită, de parcă toate organele mi se contractau într-un nod mic. Paşii s-au apropiat şi uşa de la baie s-a deschis câţiva centimetri. Mi-a strecurat o folie de ibuprofen prin 32

crăpătură. M-am târât până la uşă şi am luat-o, după care ea a plecat.

Într-un final, afară a-nceput să se lumineze. Bobbi s-a trezit şi a venit să m-ajute să merg până la canapeaua din sufragerie. Mi-a făcut un ceai de mentă şi, stând ghemuită, am ţinut ceaşca lipită de tricou, exact deasupra osului pubian, până am simţit că mă frige.

Te doare, a spus.

Pe toţi ne doare.

A, profund, a zis Bobbi.

/

Nu glumisem când îi explicasem lui Philip că nu vreau să mă angajez. Nu voiam. Nu aveam niciun plan legat de sustenabilitatea mea financiară în viitor: niciodată nu-mi dorisem să câştig bani făcând ceva. Avusesem o serie de joburi cu plată minimă în verile precedente – trimisesem e-mailuri, dădusem telefoane pentru a vinde diferite lucruri, chestii d-astea – şi mă aşteptam să mai prind şi altele, după absolvire. Deşi ştiam că până la urmă va trebui să

mă angajez undeva cu normă întreagă, cu siguranţă n-am visat niciodată la un viitor luminos în care să fiu plătită pentru un job important în economie. Uneori aveam impresia că asta ar însemna să nu mă mai preocupe propria-mi viaţă, ceea ce mă deprima. Pe de altă patte, simţeam că dezinteresul meu faţă de lucrurile materiale era ceva

sănătos din punct de vedere ideologic. Verificasem care ar fi venitul mediu anual dacă produsul extern brut ar fi fost împărţit egal la toată lumea, iar suma pe care o dădea Wikipedia era de 16 100 de dolari. Nu găseam niciun motiv financiar sau politic pentru care să vrei să faci mai mulţi bani.

Pe şefa noastră de la agenţia literară o chema Sunny. Şi mie, şi lui Philip ne plăcea Sunny, dar ea mă prefera pe mine. Philip era pozitiv la faza asta. Zicea că şi el mă preferă tot pe mine. Cred că, în sinea ei, Sunny ştia clar că nu mă interesează jobul de agent literar, şi poate chiar acest fapt mă făcea deosebită în ochii ei. În mod evident, Philip era extrem de entuziasmat să lucreze pentru agenţie, în schimb eu, chiar dacă nu-l judecam pentru faptul că-şi făcea planuri de viitor, eram mai zgârcită cu astfel de elanuri.

Pe Sunny o interesa perspectiva carierei mele. Era o fiinţă foarte inocentă şi făcea mereu remarci revigo-rante, pline de candoare, iar asta ne plăcea cel mai tare la ea.

Ce părere ai de jurnalism? m-a întrebat.

Tocmai îi înapoiam un teanc de manuscrise verificate.

Te interesează ce se petrece în lume, a zis. Eşti informată. Îţi place politica.

Îmi place?

A râs şi a dat din cap.

Eşti inteligentă, a spus. Va trebui să faci ceva.

Poate o să mă mărit din interes.

Mi-a făcut semn să dispar.

Du-te şi munceşte, a zis.

/

În vinerea aia aveam un spectacol-lectură, în centrul oraşului. Eram capabilă să spun orice poezie cam şase luni după ce o scriam, apoi nu mai suportam nici măcar s-o citesc, darămite s-o rostesc cu voce tare în public. Habar n-aveam care era cauza, dar mă bucuram că poeziile erau mereu recitate şi niciodată publicate. Se mistuiau plutind în eter, printre aplauzele publicului. Scriitorii adevăraţi şi pictorii sunt condamnaţi să se uite pe veci la lucrurile urâte pe care le-au făcut. Detestam faptul că tot ce compuneam era atât de urât, dar detestam şi faptul că-mi lipsea curajul să mă confrunt cu această urâţenie. Îi expusesem teoria respectivă lui Philip, numai că el a zis doar atât: nu te subestima, eşti o scriitoare adevărată.

Bobbi şi cu mine ne machiam în toaleta localului unde urma să recităm şi să discutăm despre ultimele poezii.

Ce-mi place mie la personajele tale masculine e făptui că toate sunt groaznice.

Nu toate sunt groaznice.

În cel mai bun caz sunt foarte ambigue moral.

Păi, şi nu suntem cu toţii? am zis.

Ar trebui să scrii despre Philip, el nu e un tip problematic. E „drăguţ”.

A marcat ghilimelele cu un gest în aer când a rostit cuvântul drăguţ, deşi chiar asta credea despre Philip. Bobbi nu s-ar fi referit niciodată la cineva zicând că e drăguţ iară să folosească ghilimele.

Melissa promisese că va veni la spectacol, dar n-am văzut-o decât după aceea, pe la zece jumate, unşpe noaptea. Stătea alături de Nick, care era îmbrăcat la costum. Melissa ne-a felicitat şi ne-a mărturisit că i-a plăcut enorm spectacolul. Bobbi s-a uitat la Nick, aşteptând să audă şi de la el un compliment, ceea ce l-a făcut să pufnească în râs.

N-am văzut spectacolul. Abia am ajuns.

Nick lucrează la Royal luna asta, a zis Melissa. Joacă în ***Pisica pe acoperişul fierbinte.***

Dar sunt sigur că aţi fost minunate, a precizat .el.

Hai să vă iau ceva de băut, s-a oferit Melissa.

Bobbi a mers cu ea la bar, aşa că eu şi Nick am rămas singuri la masă. Costumul lui părea unul foarte scump. Nu purta cravată. Mi-era foarte cald şi mă temeam că transpir.

Cum a fost spectacolul? l-am întrebat.

Ce, în seara asta? A fost OK, mersi.

Şi-a dat jos butonii de la cămaşă. I-a pus pe masă, *36*

lângă pahar şi am observat că erau din e-mail pictat şi păţeau să fie art deco. Mi-a trecut prin cap să-i admir cu glas tare, dar nu m-am simţit capabilă s-o fac. În schimb, m-am prefăcut că mă uit peste umăr, după ^Bobbi şi Melissa. Când am întors capul, el îşi scosese deja telefonul mobil.

Aş vrea să-l văd, am spus. Îmi place piesa.

Ar trebui să vii, pot să-ţi dau o invitaţie, dacă vrei.

Vorbea cu privirea în jos, ceea ce mi-a dat certitudinea că nu e sincer sau, cel puţin, că va uita discuţia aia în momentul următor. Am spus ceva afirmativ şi care nu presupunea implicare. Acum, că nu-mi dădea atenţie, puteam să-l studiez mai îndeaproape. Era într-adevăr extraordinar de frumos. M-am întrebat dacă oamenii se obişnuiesc pur şi simplu cu faptul că arată foarte bine şi până la urmă se plictisesc de asta, însă mi-era imposibil să-mi închipui aşa ceva. M-am gândit că dacă aş arăta aşa de bine ca Nick, probabil că m-aş distra non-stop.

Scuză-mă că-s nepoliticos, Frances, a zis el. Sunt cu mama pe telefon. Îmi dă mesaje. Ar trebui să-i spun că stau de vorbă c-o poetă, ar impresiona-o foarte tare.

Păi, n-ai de unde să ştii. Poate că-s o poetă groaznică.

A zâmbit şi şi-a băgat mobilul la loc, în buzunarul interior. I-am privit mâna, apoi m-am uitat în altă parte.

Eu am auzit altceva. Dar sper că data viitoare o să am ocazia să mă conving personal.

Melissa şi Bobbi au revenit cu băuturile. Am băgat de seamă că Nick îmi rostise numele în timpul discuţiei, , ca şi când voia s-arate că-l reţinuse de data trecută. Evident, şi eu îl reţinusem pe-al lui, numai că el era mai mare şi oarecum faimos, aşa că atenţia lui mi se părea de-a dreptul măgulitoare. A reieşit din discuţie că Melissa venise în oraş cu maşina, deci Nick fusese obligat şă vină şi el, ca să aibă cu ce să se-ntoarcă acasă. Aparent, aranjamentul ăsta nu se făcuse ţinând cont de părerea lui, iar el era rupt de oboseală şi a părut că plictiseşte pe aproape toată durata conversaţiei.

8 «S.

Melissa mi-a trimis un e-mail a doua zi în care scria că ne-au rezervat două bilete pentru joi seară, dar că nu trebuie să ne simţim prost dacă avem alte planuri şi nu putem ajunge. A trecut şi adresa lui Nick în e-mail şi a menţionat: în caz că e nevoie să luaţi legătura cu el.

Bpbbi urma să se vadă cu taică-su la cină joi seară, aşa că i-am oferit celălalt bilet lui Philip. Philip mă tot batea la cap, vrând să ştie dacă va trebui să mergem să vorbim cu Nick după spectacol, numai că eu habar n-aveam. Mă îndoiam că va ieşi special ca să stea de vorbă cu noi, aşa că i-am spus că sunt sigură că putem pleca pur şi simplu. Philip nu-l întâlnise niciodată pe Nick;, în schimb îl văzuse la televizor şi considera că arată „intimidam”. Mi-a pus o tonă de întrebări despre cum e în viaţa particulară şi n-am ştiut să-i răspund la niciuna. După ce am cumpărat programul de sală, Philip l-a deschis exact la biografiile actorilor şi mi-a arătat poza lui Nick. În lumina slabă, nu se observa decât conturul unei feţe.

Uită-te ce maxilar are, a spus.

V Mda, văd.

; Pe scenă s-au aprins luminile, iar actriţa care o juca pe Maggie a intrat şi a început să-şi strige replicile cu un accent sudist. Nu suna rău, dar se simţea că e un aCcent compus actoriceşte. Şi-a scos rochia şi a rămas

Într-un furou alb, exact ca acela al lui Elizabeth Taylor iîn film, cu toate că actriţa asta părea mult mai naturală şi, în acelaşi timp, mai puţin convingătoare. Am observat un număr de inventar înghesuit în tivul furoului, ceea ce a distrus efectul de realism al piesei, cu toate că şi fixroul, şi numărul de inventar erau cât se poate de reale. Am tras concluzia că anumite realităţi au un efect nerealist şi asta m-a dus cu gândul la teoria lui Jean Baudrillard, deşi nu-i citisem nicio carte şi probabil că nu astea erau temele pe care le trata în scrierile sale.

În sfârşit, a apărut şi Nick, intrând pe uşa din stânga scenei şi încheindu-se la cămaşă. Am avut un sentiment de jenă, de parcă tot publicul s-ar fi întors să-mi vadă reacţia. Arăta foarte diferit pe scenă şi avea altă voce, de nerecunoscut. Juca într-o cheie rece şi detaşată, sugerând cumva brutalitatea sexuală. Am respirat pe gură de câteva ori la rând şi mi-am umezit buzele cu limba în mod repetat. În linii mari, spectacolul nu era foarte bun. Ceilalţi actori falsau şi totul pe scenă arăta ca o butaforie care aşteaptă să fie folosită. Într-un fel, asta sublinia frumuseţea spectaculoasă a lui Nick şi facea ca suferinţa lui să pară şi mai autentică.

Când am ieşit de la teatru ploua din nou. Mă simţeam mică şi proaspătă ca un nou-născut. Philip a deschis umbrela şi am mers împreună spre staţia lui de autobuz în timp ce eu

rânjeam mecanic, fără motiv, şi-mi tot treceam mâna prin păr.

Destul de interesant, a zis Philip.

Mi s-a părut că Nick a fost mult peste ceilalţi actori.

Da, cam stresanţi, aşa-i? Dar el a fost foarte bun.

Am râs mult prea tare la această replică şi m-am oprit brusc în clipa în care am realizat că nu era nimic de râs. Ploaia rece şi uşoară mângâia umbrela şi am încercat să găsesc ceva interesant de zis despre vreme.

Arată bine, mi-a ieşit pe gură.

Aş spune că arată descurajam de bine.

Am ajuns în staţia lui Philip şi am dezbătut despre cui ar trebui să-i revină umbrela. Într-un final am luat-o eu. Începuse să plouă tare şi se întuneca. Aş fi vrut să mai vorbim despre piesă, însă am văzut venind autobuzul lui Philip. Mă aşteptam ca el să nu mai aibă chef să discute prea mult despre spectacol şi totuşi m-am simţit un pic dezamăgită. A-nceput să-şi numere banii de bilet şi a zis că ne vedem a doua zi. Am mers pe jos singură, până acasă.

După ce-am intrat, am lăsat umbrela lângă uşa dinspre curte şi am deschis laptopul. M-am uitat la adresa lui Nick. Simţeam c-ar trebui să-i trimit un mesaj de mulţumire pentru bilete, dar mă tot distrăgeau diverse lucruri de prin cameră, de exemplu, un afiş cu o reproducere după Toulouse-Lautrec pe care-l pusesem deasupra şemineului şi o anume pată de pe fereastra care dădea spre curtea interioară. M-am ridicat şi m-am învârtit prin încăpere o

vreme, ca să mă gândesc. Am şters pata cu o cârpă umedă şi mi-am făcut un ceai.

M-am gândit s-o sun pe Bobbi şi s-o-ntreb dacă e normal sau nu să trimit un astfel de e-mail, dar mi-am adus aminte că era cu tatăl ei. Am încropit o ciornă de mesa), apoi am şters-o, în caz că aş fi apăsat din greşeală pe „Send”. Apoi am scris acelaşi lucru iar şi iar.

Am stat şi m-am holbat la ecranul laptopului până a intrat în stand-by şi s-a înnegrit. Dau lucrurilor o importanţă mult prea mare, mi-am zis. Trebuie să mă relaxez şi să nu mă mai gândesc. Ar trebui să-ncerc nişte droguri. Asemenea gânduri nu erau ceva neobişnuit. Am pus ***Astral Weeks*** la combina din sufragerie şi m-am prăvălit direct pe podea, ca să ascult. Cu toate că mă străduiam să-mi mut mintea de la spectacol, m-am trezit gândindu-mă la Nick cum striga pe scenă: nu vreau să mă sprijin de umărul tău, vreau cârja mea. M-am întrebat dacă şi Philip avea aceeaşi preocupare sau era ceva personal. Trebuie să fiu nostimă şi agreabilă, mi-am zis. Iar o persoană agreabilă trimite un e-mail de mulţumire.

M-am ridicat şi am scris un mesaj scurt, felicitându-l pe Nick pentru spectacol şi mulţumind pentru bilete. Am tot mutat bucăţi de text dintr-o parte într-alta, apoi, aparent la-ntâmplare, am dat click pe „Send”. După care am închis laptopul şi mi-am reluat locul pe podea.

Aşteptam să mă sune Bobbi şi să-mi povestească despre cina cu Jerry şi, într-un final, după ce am terminat de ascultat albumul, m-a sunat. Încă mă aflam **prăbuşită** pe jos, cu spatele rezemat de perete, când am răspuns la telefon. Tatăl lui Bobbi era un funcţionar de **rang** înalt şi lucra la Departamentul de Sănătate. Bobbi nu-şi aplica

principiile, de altminteri riguroase şi anti-'sistem, atunci când era vorba de relaţia cu Jerry sau, cel puţin, nu în mod consecvent. O dusese la un restaurant scump, unde mâncaseră trei feluri şi băuseră vin.

Încearcă doar să sublinieze faptul că acum sunt un membru adult al familiei, a zis Bobbi. Şi că mă ia în serios, bla bla bla.

Cum se mai descurcă maică-ta?

A, iar e în sezonul migrenelor. Mergem toţi în vâr-fu picioarelor, de parcă am fi călugări trapişti, în pana mea. Cum a fost?

Practic, Nick a fost foarte bun, am zis.

A, m-am liniştit. Mă temeam că s-ar putea să fie de rahat.

Nu, chiar a fost. Scuze, acum înţeleg la ce te referi. Spectacolul a fost prost.

Bobbi a îngânat o melodie ca pentru sine şi n-a mai comentat nimic.

Mai ţii minte când am fost la ei acasă şi apoi tu ai zis că ai impresia că nu sunt un cuplu fericit? am întrebat. De ce ai afirmat asta?

Pentru că mi s-a părut că Melissa e deprimată.

Dar de ce, din pricina căsniciei?

Nu ştiu, nu găseşti că Nick e ostil cu ea? a spus Bobbi.

Nu. Tu găseşti?

Când am fost prima dată la ei, ţii minte că se tot fâţâia p-acolo şi se-ncrunta la noi şi-apoi a ţipat la ea că n-a hrănit câinele? Şi că i-am auzit certându-se când ne-am dus la culcare?

Acum, că pomenise toate astea, parcă îmi aminteam o oarecare animozitate între ei în seara aia, deşi n-am fost de acord la faza cu ţipatul.

A fost şi ea? întrebă Bobbi. La spectacol?

Nu. Adică nu ştiu, că n-am văzut-o.

Oricum, nu-i place Tennessee Williams. I se pare manierist.

Mi-am dat seama din tonul ei că spusese asta cu un zâmbet ironic, fiindcă ştia prea bine că se dă mare. Eram geloasă, însă simţeam şi că fac parte din ceva despre care Bobbi nu ştie, pentru că văzusem spectacolul. Ea încă îl percepea pe Nick ca pe un personaj şters, fără nicio altă importanţă decât aceea că e soţul Melissei. Dacă i-aş fi spus că tocmai i-am trimis un e-mail de mulţumire pentru bilete, n-ar fi considerat că şi eu mă dau mare, fiindcă, pentru ea, Nick nu era altceva decât cauza nefericirii Melissei şi cineva total neinteresant în sine. Era foarte puţin probabil că ar fi mers să vadă piesa acum şi nu-mi venea în cap niciun alt mijloc prin care s-o conving de importanţa lui Nick. Când i-am 44

Spus că intenţiona să vină să ne vadă recitând, m-a întrebat dacă asta înseamnă că vine şi Melissa.

Nick mi-a răspuns la e-mail în după-amiaza următoare, scriind' totul cu litere mici, mulţumindu-mi că atu venit la piesă şi interesându-se când avem următorul spectacol, Bobbi şi cu mine. A precizat că joacă în fiecare seară la

Royal şi că au matineu în weekenduri, deci mai mult ca sigur nu are cum să ajungă la recitalul nostru decât dacă începe undeva după zece jumate. I-am spus c-o să văd ce pot să fac, dar să nu se streseze dacă n-ajunge. A răspuns cu următorul text: păi, asta n-ar prea fi reciprocitate, corect?

Peste vară mi-au lipsit perioadele de concentrare intensă pe studiu; concentrare care mă ajuta să mă relaxez pe durata semestrelor. Îmi plăcea să stau în bibliotecă şi să scriu eseuri, lăsând ca percepţia timpului şi propria identitate să se dizolve odată cu lumina ce scădea dincolo de ferestre. Deschideam vreo cinşpe pagini pe browser-ul de internet atunci când alcătuiam fraze ca „rearticulare epistemică” şi „practici discursive operante”. În zile ca astea uitam să mănânc şi mă prindea seara cu o superbă durere ascuţită de cap. Descopeream senzaţiile fizice cu un sentiment de noutate autentică: briza părea nouă şi la fel cântecul păsărilor de lângă Long Room[3]. Mâncarea căpăta un gust incredibil de bun, la fel şi sucurile. După care printam eseul fără ca măcar să-l recitesc. Când mergeam să iau rezultatele evaluărilor, găseam chestii scrise pe margine, cum ar fi: „bine argumentat”, sau, câteodată: „excepţional”. De câte ori primeam un „excepţional”, îi făceam o poză cu

Ibnul şi i-o trimiteam lui Bobbi. Iar ea îmi dădea j&je: bravo, ego-ul tău e-n stare de şoc.

)_ul meu a fost dintotdeauna o problemă. Ştiam i punct de vedere moral, o realizare intelectuală Ifcel mai bun caz neutră, însă atunci când mi se întâmplau chestii urâte, mă consolam gândindu-mă ce deşteaptă sunt. În copilărie,

[3] Încăpere celebră din biblioteca Colegiului Trinity din Dublin. *(N. trad.).*

când nu reuşeam să-mi fac prieteni, aveam fantezii cum că sunt mai inteligentă decât toţi profesorii mei, mai inteligentă decât orice elev care trecuse vreodată prin şcoală; un geniu rătăcit printre oameni normali. Asta îmi dădea sentimentul că sunt un fel de spion. În adolescenţă am început să comentez pe bloguri şi am dezvoltat o relaţie de prietenie cu un student masterand de douăzeci şi şase de ani, din America. Avea nişte dinţi foarte albi în poze şi mi-a zis că el crede că am minte de fizician. Îi scriam mesaje noaptea, târziu, mărturisindu-i că mă simt singură la şcoală şi că celelalte fete nu mă pot înţelege. I-am scris odată că îmi doream un iubit. Într-o noapte mi-a trimis o poză cu organele lui genitale. Era făcută cu bliţul, focusată pe penisul în erecţie, de parcă urma să fie examinată de un medic. Zile-ntregi, după faza asta, m-am simţit vinovată şi îngrozită, de parcă aş fi comis un delict pe internet şi oricine îl putea descoperi, în orice moment. Mi-am şters contul şi am ieşit din grupul comun de e-mail. N-am spus nimănui, nu aveam pe nimeni căruia să-i pot spune.

/

Sâmbătă am vorbit cu organizatorul de la locaţie şi am împins recitalul nostru la ora zece jumate. Nu i-am pomenit lui Bobbi că făcusem treaba asta şi nici de ce. Strecuraserăm înăuntru o sticlă de vin alb, pe care o împărţeam în toaleta de la parter, turnând în pahare de plastic. Obişnuiam să bem un pahar, două înainte de spectacol, dar niciodată mai mult. Stăteam pe lavoar, umplându-ne paharele şi discutând despre textele noi pe care urma să le recităm.

Nu voiam sa recunosc faţă de Bobbi că am emoţii, însă aveam. Nu mă gândeam că arăt groaznic. Aveam o faţă

comună, dar eram atât de slabă, încât deveneam interesantă şi-mi alesesem hainele special ca să scot în evidenţa acest lucru. De regulă purtam culori închise şi decolteuri austere. În seara aia folosisem un ruj ma-roniu-roşcat, iar în lumina ciudată de la baie arătam epuizată şi bolnavă. Într-un final, trăsăturile feţei au părut că se despart una de alta, sau cel puţin că-şi pierd relaţia lor obişnuită, ca un cuvânt pe care îl rosteşti de multe ori la rând, până îşi pierde sensul. M-am întrebat dacă nu cumva am un atac de anxietate. După care Bobbi mi-a zis să nu mă mai zgâiesc în oglindă, aşa c-am încetat.

Când am urcat, am zărit-o pe Melissa stând singură la masă, cu aparatul foto şi un pahar de vin în faţă. Locul de lângă ea era gol. Am dat o raită cu privirea, 48

dar mi-era clar, din forma şi zgomotele încăperii, că Nick nu se afla acolo. Am bănuit că asta o să mă cal**meze,** însă nu m-a calmat. Mi-am trecut limba peste dinţi de câteva ori şi am aşteptat ca prezentatorul să rdstcască numele noastre la microfon.

Pe scenă, Bobbi era de fiecare dată riguroasă. Tot ce trebuia să fac era să-ncerc să mă ţin după un anumit **ritm** al său, iar câtă vreme reuşeam asta, eram bine şi eu. **Uneori** eram foarte bine, alteori eram doar în regulă. Bobbi avea precizie. În seara aia i-a amuzat pe toţi şi a primit o grămadă de aplauze. Preţ de câteva clipe am stat pe scenă în lumina proiectoarelor, fiind aplaudate şi arătând una spre cealaltă, ca şi cum ziceam: e meritul ei. În momentul acela l-am văzut pe Nick intrând pe uşa din spate. Respira precipitat, ca şi când ar fi urcat scările în fugă. Imediat am întors capul şi m-am prefăcut că nu l-am observat. Vedeam că încearcă să-mi prindă privirea şi ştiam că dacă mă uit la el o să afişeze o expresie de scuză.

Varianta asta mi s-a părut prea intensă ca să mă gândesc la ea, aşa, ca lumina orbitoare a unui bec fără abajur. Publicul a continuat să aplaude şi am simţit privirea lui Nick urmărindu-ne cum părăsim scena.

După show, Philip ne-a făcut cinste la bar şi a spus că poezia cea nouă e preferata lui. Uitasem să-i aduc umbrela înapoi.

Vezi, şi mai zice lumea că urăsc bărbaţii, a ciripit Bobbi. Tu chiar îmi placi foarte mult, Philip.

Am dat peste cap ginul tonic din două înghiţituri.

Mă gândeam să plec fără să salut pe nimeni. Pot să mă car oricând, mi-am zis şi m-am simţit bine la ideea asta, ca şi cum îmi recăpătasem controlul asupra propriei vieţi.

Hai să vedem unde e Melissa, a spus Bobbi. Îţi facem cunoştinţă cu ea.

Nick era deja aşezat alături de Melissa, cu o bere-n faţă. Mi se părea foarte incomod să mă apropii de ei. Ultima oară când îl văzusem, vorbea cu accent şi purta un costum de teatru şi nu eram sigură că-s pregătită să aud din nou adevărata lui voce. Numai că Melissa ne reperase deja. Ne-a invitat să stăm jos.

Bobbi i-a prezentat pe Melissa şi pe Nick lui Philip, iar Philip le-a strâns mâinile. Melissa a spus că-şi aduce aminte că s-au. mai văzut, ceea ce l-a umplut de încântare, Nick a zis ceva legat de faptul că-i pare rău că a ratat spectacolul nostru, deşi eu tot nu mă uitam la el. Am supt şi ultimii stropi de gin tonic, după care am început să agit cuburile de gheaţă în pahar. Philip l-a felicitat pe Nick pentru piesă şi au discutat

despre Tennessee Williams. Melissa l-a calificat din nou ca fiind „manierist”, iar eu m-am prefăcut că nu ştiu că mai făcuse remarca asta.

După ce-am comandat încă un rând de băuturi, Melissa a propus să ieşim la o ţigară. Zona pentru fumat era o grădină micuţă, înconjurată de ziduri şi, pentru că ploua, era destul de goală. Nu-l mai văzusem niciodată pe Nick fumând şi am luat şi eu o ţigară, deşi n-aveam chef. Bobbi îl imita pe unul dintre tipii Care recitaseră înaintea noastră. Era ceva comic şi totodată crud. Am râs cu toţii. Începuse să plouă mai tare, aşa că ne-am înghesuit sub cornişa îngustă de deasupra ferestrei. Am mai vorbit un timp, în special Bobbi.

E mişto că joci un personaj gay, îi spunea Bobbi lui Nick.

Brick e gay? a replicat el. Am crezut că e bisexual şi nimic mai mult.

Nu spune „bisexual şi nimic mai mult”, a zis ea. Ştii, Frances e bisexuală.

N-am ştiut, a spus Melissa.

Am ales să trag un fum lung din ţigară înainte să Vorbesc. Ştiam că toţi aşteptau sa vadă ce am de zis.

Ei, bine, am spus. Mda, sunt oarecum omnivoră.

Melissa a pufnit în râs. Nick m-a privit cu un surâs amuzat, de care m-am ferit repede, prefacându-mă interesată de băutura din pahar.

Şi eu, a continuat Melissa.

Era clar că pe Bobbi o subjugase afirmaţia asta. I-a pus Melissei o întrebare la care n-am fost atentă. Philip a zis că merge până la baie şi şi-a lăsat paharul pe pervazul ferestrei. Mi-am zăngănit medalionul de la gât, simţind alcoolul cum îmi încălzeşte stomacul.

Îmi pare rău c-am întârziat, spuse Nick.

Vorbea cu mine. De fapt, părea că aşteptase să plece

Philip ca să-mi adreseze aceste cuvinte. I-am spus că nu m-am supărat. Îşi ţinea ţigara între degetul arătător şi cel mijlociu, unde părea miniaturală, raportată la lăţimea mâinii. Eram conştientă că putea să joace teatru în orice moment, să fie oricine dorea să fie şi m-am întrebat dacă şi lui, ca şi mie, îi lipsea „personalitatea reală”.

Am ajuns la ţanc pentru o rundă de aplauze furtunoase, rosti el. Deci nu pot să cred altceva decât c-a fost bine. De fapt, ţi-am citit poeziile, e nasol c-am spus asta? Melissa mi le-a redirecţionat, ştie că-mi place literatura.

În acel moment am avut strania senzaţie că îmi pierd capacitatea de autorecunoaştere, că nu-mi pot vizualiza propria faţă ori propriul corp sub nicio formă. Era ca şi cum cineva luase un creion invizibil şi, cu guma din capătul său, îmi ştersese pur şi simplu prezenţa, cu un gest delicat. Era o stare ciudată şi nu neapărat neplăcută, cu toate că încă aveam senzaţia de frig şi tremuram.

Nu mi-a zis că are de gând să le dea oamenilor mai departe, am spus.Nu oamenilor. Doar mie. O să-ţi scriu un e-mail în legătură cu asta. Dacă te felicit acum, o să crezi că o fac să mă aflu-n treabă, dar e-mailul va fi plin de complimente.

A, mişto. Îmi place să primesc complimente când nu sunt obligată să le ascult pe viu.

A râs la poanta asta, ceea ce m-a recompensat, începuse să plouă din ce în ce mai tare, iar Philip s-a-ntors de la baie şi s-a adăpostit sub cornişă, lângă noi. Braţul meu atingea braţul lui Nick şi asta mi-a indus un sentiment plăcut de apropiere ilicită.

E ciudat să te ştii cu cineva doar din varii ocazii, a spus, şi pe urmă să constaţi că, de fapt, acel cineva observă mereu tot felul de lucruri. Adică, te-ntrebi, Doamne, ce-o fi descoperit persoana asta la mine?

Ne-am privit. Faţa lui Nick era frumoasă în cel mai universal mod cu putinţă: ten curat, structură osoasă bine conturată, buze senzuale. Dar expresiile se succedau pe chipul său cu o anume subtilitate şi inteligenţă, care îi ofereau o super-charismă, mai ales dacă îl priveai în ochi. Când s-a uitat la mine m-am simţit descoperită, dar am mai simţit şi că se lăsa studiat, că remarcase cât de interesată eram de el şi ce tare voiam să-mi fac o impresie şi că era curios care ar fi putut fi aia.

Da, am spus. Tot felul de chestii naşpa.

Şi tu cam câţi ani ai, douăş’patru?

Douăş’ unu.

Preţ de o secundă m-a privit de parc-ar fi crezut că glumesc, cu ochii măriţi şi sprâncenele ridicate, apoi a dat din cap. M-am gândit că actorii sunt antrenaţi să comunice chestii pe care nu le simt. Ştia deja că am douăzeci şi unu de ani. Poate că ceea ce voia, de fapt, să comunice era o conştientizare exagerată a diferenţei de vârstă, sau un

uşor dezacord, sau o oarecare dezamăgire. Ştiam de pe net că el avea treizeci şi doi.

Dar nu te-mpiedica de asta în firescul relaţiei noastre, am zis.

Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi a zâmbit, un surâs ambivalent, care mi-a plăcut atât de tare, încât am devenit foarte conştientă de gura mea. Era uşor întredeschisă.

Nu, cum aş putea, spuse.

Philip ne-a informat că trebuie să prindă ultimul autobuz, iar Melissa a zis că are o întâlnire a doua zi dimineaţă, aşa că şi ea avea de gând s-o taie. Imediat după asta, grupul s-a-mprăştiat. Bobbi a luat DART-ul[4] înapoi, în Sandymount, iar eu m-am dus acasă pe jos, de-a lungul cheiului. Râul Liffey era umflat şi părea furios. Am trecut pe lângă o şcoală de şoferi, iar un beţiv de pe celălalt trotuar a răcnit că mă iubeşte.

În timp ce descuiam apartamentul mi-am amintit de Nick intrând în momentul în care toţi aplaudau. Acum mi se părea perfect, atât de perfect, încât m-am bucurat că ratase spectacolul. Poate faptul că fusese martor doar la aprecierea evidentă a celorlalţi, fără să risc nimic pentru a o obţine pe a lui, mă făcea să mă simt în stare să vorbesc din nou cu el, ca şi când aş fi fost deja cineva important, cu mulţi admiratori, aşa cum era el; ca şi când nu-i eram inferioară cu nimic. Dar şi aplauzele făceau parte din spectacol, erau partea cea mai fainâ şi expresia cea mai pură a ceea ce mă străduiam să fac, respectiv, să devin un

---

[4] DART (Dublin Area Rapid Transit) este un sistem feroviar din zona Dublinului, cu trenuri foarte rapide. *(N. red.).*

anumit gen de om: cineva care merită să fie lăudat, cineva care merită să fie iubit.

După faza asta n-am mai văzut-o pe Melissa decât foarte rar, iar ocazional primeam informaţii despre articolul ilustrat. N-am mai fost la ei acasă, însă din când în când ne mai intersectam pe la diverse evenimente literare. De regulă înainte să înceapă, îmi dădeam cu presupusul dacă ea şi Nick îşi vor face apariţia, pentru că îmi plăceau şi îmi plăcea ca alţii să vadă căldura cu care ei mă tratau. M-au prezentat mai multor editori şi agenţi literari, care s-au arătat foarte încântaţi să mă cunoască şi au pus întrebări interesante despre lucrările mele. Nick era prietenos de fiecare dată, iar uneori îmi lăuda poeziile de faţă cu alţii, dar n-a mai dat niciun semn că doreşte vreo conversaţie doar cu mine, iar eU m-am obişnuit să-l privesc în ochi fără să mă treacă toţi fiorii.

Bobbi şi cu mine am continuat să mergem împreună la evenimente, numai că pentru Bobbi nu conta decât atenţia Melissei. La o lansare de carte de pe strada Dawson i-a zis lui Nick că „n-are nimic cu actorii”, iar el i-a răspuns ceva de genul: vai, Bobbi, mulţumesc, 56

eşti foarte mărinimoasă. Odată, când a venit singur, Bobbi l-a întrebat direct: numai tu? Unde e frumoasa ta soţie?

Să-nţeleg că ai ceva cu mine? a zis Nick.

N-o lua personal, am intervenit. Detestă toţi bărbaţii, la pachet.

: Dacă te consolează cu ceva, te antipatizez şi în mod personal, a spus Bobbi.

După seara în care ratase spectacolul nostru, Nick şi cu mine am început să ne scriem pe e-mail. În mesajul promis, legat de poeziile mele, se referea la o anumită imagine apreciind că e „frumoasă”. Probabil că era adevărat făptui că şi mie mi se păruse interpretarea lui din piesă „frumoasă”, dar n-aş fi scris niciodată aşa ceva într-un e-mail. În plus, prestaţia actoricească era legată de existenţa lui fizică, într-o manieră în care o poezie, scrisă cu un anumit font standard şi redirecţionată de către altcineva, nu putea fi» La un anumit nivel de abstractizare, rezulta că oricine ar fi putut scrie poezia respectivă, însă nici asta nu era adevărat. Mai degrabă, cred că ceea ce voia într-adevăr să spună era: există ceva frumos în felul în care gândeşti şi simţi sau: felul în care experimentezi lumea are ceva frumos în sine. Remarca asta m-a obsedat câteva zile la rând după ce am primit e-mailul. Zâmbeam involuntar, ori de câte ori mă gândeam la ea, de parcă mi-aş fi adus aminte o glumă doar a noastră.

Îi scriam fără efort, însă era şi ca un fel de competiţie, ca într-un joc palpitant de ping-pong. Eram mereu obraznici unul cu altul. Când a aflat că părinţii mei locuiesc în Mayo, mi-a scris:

am avut o casă de vacanţă în Achill (ca orice familie bogată din Dublinul de sud, nu mă-ndoiesc).

I-am replicat:

Mă bucur că pământul meu strămoşesc a ajutat să rodească identitatea ta de clasă. P.S. Ar trebui interzis prin lege să ai o casă de vacanţă, nu contează unde.

Era prima persoană, după Bobbi, cu care descopeream bucuria conversaţiei, în acelaşi stil iraţional şi senzorial în

care mă bucuram de o cafea, sau de o muzică ascultată tare. Mă facea să râd. Odată a pomenit faptul că el şi Melissa dorm în camere separate. Nu i-am spus chestia asta lui Bobbi, însă m-am gândit la ea o grămadă. M-am întrebat dacă încă se mai „iubesc”, deşi era greu să ţi-l imaginezi pe Nick atât de lipsit de ironie în legătură cu un subiect.

În mod evident, nu se ducea la culcare înainte de ivirea zorilor, deci ne scriam din ce în ce mai mult, noaptea, târziu. Mi-a zis că a studiat engleza şi franceza la Trinity, aşa am descoperit că am avut câţiva profesori comuni. Se specializase în literatură engleză şi-şi făcuse dizertaţia despre Caryl Churchill. Câteodată, în timp 58 ce schimbam e-mailuri, îi tastam numele pe Google şi mă uitam la pozele lui, ca să-mi reamintesc cum arată. Citisem tot ce se găsea pe net despre el, iar uneori îi trimiteam citate din propriile lui interviuri, chiar şi după ce mă rugase să încetez cu asta. Zisese că i se pare „super-jenant”. I-am spus: atunci nu-mi mai trimite e-mailuri la 3:34 noaptea (de fapt, trimite-mi). Mi-a replicat: eu trimit e-mailuri unei fete de douăzeci şi unu de ani în crucea nopţii? nu ştiu despre ce vorbeşti, n-aş face aşa ceva niciodată.

Într-o seară, la lansarea unei noi antologii de poezie, Melissa şi cu mine ne-am trezit singure, discutând cu un romancier ale cărui cărţi nu le citiserăm. Ceilalţi să căraseră să-şi ia de băut. Ne aflam într-un bar de pe lângă strada Dame şi mă dureau picioarele pentru că purtam nişte pantofi care ştiam c-o să mă strângă. Romancierul m-a-ntrebat ce autori îmi plac, iar eu am ridicat din umeri. Mă gândeam dacă ar fi posibil să nu zic nimic, până mă lasă-n pace, sau dacă nu cumva asta ar fi fost o eroare, fiindcă habar n-aveam cât de apreciate erau romanele lui.

Eşti într-adevăr foarte cool, mi-a spus. Nu-i aşa că

este?

Melissa a dat din cap, fără entuziasm. Dacă eram cu adevărat cool, asta n-o impresionase niciodată.

Mersi, am zis.

Şi ştii să primeşti complimente, ceea ce e bine, a adăugat. Majoritatea oamenilor ar încerca să se bagatelizeze, dar tu ai atitudinea corectă.

Da, sunt o colecţionară de complimente, am răspuns.

În momentul ăla, l-am văzut cum încearcă să schimbe priviri cu Melissa, care a rânlas indiferentă. Părea că e pe punctul de a-i face cu ochiul, dar s-a abţinut. Apoi s-a întors spre mine cu un rânjet afectat.

Ei, nu te obrăznici, spuse.

Mai târziu ni s-au alăturat şi Nick împreună cu Bobbi. Romancierul i-a zis ceva lui Nick, iar el i-a răspuns folosind termenul „măi", cam aşa: ah, îmi pare rău, măi. Mai târziu, urma să fac mişto de fandoseala asta într-un e-mail. Bobbi şi-a lăsat capul pe umărul Melissei.

Când romancierul a părăsit conversaţia, Melissa şi-a sorbit tot vinul din pahar şi mi-a zâmbit larg.

L-ai fermecat total, mi-a spus.

Ăsta e sarcasm? am întrebat.

Încerca să flirteze cu tine. A zis că eşti cool.

Eram absolut conştientă că Nick se afla chiar lângă mine, deşi nu-i puteam vedea expresia feţei. Îmi doream enorm să-mi păstrez controlul în timpul discuţiei.

Îhî, bărbaţii adoră să-mi spună mereu cât sunt de cool, am zis. Se aşteaptă să mă port ca şi când aş auzi-o pentru prima oară. ■

Melissa a râs cu poftă, în hohote. M-a mirat că am reuşit s-o amuz în halul ăla. Pentru o clipă, am avut impresia că am judecat-o greşit, atât pe ea, cât şi atitudinea ei faţă de mine. Apoi am realizat că şi Nick râdea şi nu m-a mai interesat ce simte Melissa.

Crud, a spus el.

Să nu crezi că tu faci excepţie, a zis Bobbi.

A, eu sunt clar un personaj negativ, a răspuns Nick. Nu de asta râdeam.

/

La finalul lui iunie m-am dus în Ballina să-mi văd părinţii. Maică-mea nu insista cu venitul în vizită, dar în ultima vreme, de câte ori ne auzeam la telefon, îmi băga faze de genul: a, mai trăieşti? O să te mai recunosc când treci pe-acasă sau va trebui să porţi o floare la rever? într-un final mi-am rezervat bilet la tren. I-am dat un SMS în care îi explicam când să mă aştepte şi l-am semnat: în spiritul datoriei filiale, copila ta devotată.

Bobbi şi cu maică-mea se înţelegeau fabulos. Bobbi studia istorie şi ştiinţe politice, materii pe care mama le considera serioase. Materii adevărate, zicea ea, ridicând o sprânceană la mine. Mama era un fel de social-democrată,

iar la vremea aceea, cred că Bobbi se autodefinea ca anarhistă comunitară. Când a venit mama în vizită la Dublin, au savurat amândouă conversaţii în contradictoriu despre Războiul Civil Spaniol. Din când în când, Bobbi se uita la mine şi zicea: Frances, tu eşti comunistă, susţine-mă. Iar mama râdea şi exclama: asta mică! Ai putea ruga ceainicul ăsta, ar fi acelaşi lucru. N-o interesase niciodată prea mult viaţa mea socială sau cea personală, situaţie care ne pica bine amândurora, însă când m-am despărţit de Bobbi, a zis că e „păcat”.

În sâmbăta aia, după ce m-a luat de la gară, ne-am petrecut după-amiaza în grădină. Iarba tocmai fusese tăiată şi emana un miros călduţ, alergen. Cerul era moale ca o catifea, iar păsările zburau de-a lungul lui, în stoluri ca nişte fire lungi. Mama plivea, iar eu mă prefăceam c-o ajut, însă, de fapt, trăncăneam şi-atât. Am descoperit un entuziasm nebănuit în a pomeni toţi editorii şi scriitorii pe care-i cunoscusem în Dublin. La un moment dat mi-am scos mănuşile de grădinărit, ca să-mi şterg fruntea, şi nu le-am mai pus la loc. Am întrebat-o pe maică-mea dacă vrea un ceai, iar ea nu m-a băgat în seamă. Apoi m-am aşezat sub tufişul de cerceluşi, jumulind florile de pe rămurele şi pălăvrăgind din nou despre persoane celebre. Cuvintele îmi curgeau pur şi simplu din gură, cu deliciu. Habar n-aveam că am atâtea lucruri de povestit, ori că mă putea bucura într-atât să le povestesc.

Într-un târziu, mama şi-a dat jos mănuşile şi s-a aşezat pe un scaun pliant. Şedeam cu picioarele încrucişate, examinându-mi vârfurile tenişilor.

Pari foarte impresionată de Melissa asta, mi-a spus.

Aşa par?

E clar că-ţi face cunoştinţă cU o mulţime de persoane.

O preferă pe Bobbi, am zis.

Iar bărbată-su te preferă pe tine.

Am ridicat din umeri şi i-am spus că nu ştiu. Apoi mi-am umezit degetul şi am început să râcâi o mică urmă de murdărie de pe unul dintre tenişi.

Şi sunt bogaţi, aşa-i? a întrebat mama.

Cred că da. Bărbată-su provine dintr-o familie înstărită. Şi au o casă foarte mişto.

Nu că ţi-ar păsa ţie de casele luxoase.

Am simţit înţepătura comentariului. Mi-am văzut în continuare de pata de pe tenis, ca şi când nu prinsesem nuanţa din tonul ei.

Nu mă sparge în mod deosebit, am zis. Îţi ziceam doar ce fel de casă au.

Sinceră să fiu, mi se pare cam ciudat. Nu-nţeleg ce caută femeia asta în compania unor fete de facultate, la vârsta ei.

Are trei şapte de ani, nu cincizeci. Şi scrie un articol despre noi, ţi-am mai zis.

Maică-mea s-a ridicat din scaunul pliant şi şi-a şters mâinile de pantalonii din pânză.

Deh. Unde-ai crescut tu, nu prea sunt case mişto, ca-n Monkstown.

Am râs, iar ea mi-a-ntins mâna să mă ridic. Avea mâinile mari şi pământii, nicio legătură cu ale mele. Conţineau toată iscusinţa practică de care duceam lipsă, iar mâna mea arăta în mâinile ei ca un obiect ce trebuia reparat.

Te duci să-l vezi pe taică-tu diseară? a întrebat ea. Mi-am retras mâna şi mi-am vârât-o-n buzunar. Poate, am spus.

/

Îmi fusese limpede încă de la o vârstă fragedă că părinţii mei nu se suportau. Cuplurile din filme şi de la televizor se ocupau de sarcini casnice împreună şi evocau cu afecţiune amintiri comune. Eu nu-mi amintesc să-i fi văzut pe tata şi pe mama în aceeaşi cameră, decât dacă se nimerea să mănânce amândoi odată. Tata avea „stări". Câteodată, când îl apucau „stările", mama mă ducea să stau cu sora ei, Bernie, în Clontarf, şi ele două discutau în bucătărie, clătinând din cap, în timp ce eu îl priveam pe vărul Alan cum se juca ***Ocarina Timpului*** pe computer. Eram conştientă că alcoolul avea un rol în toate întâmplările astea, dar efectele lui exacte rămâneau un mister pentru mine.

Îmi plăcea să merg în vizită acasă la Bernie. Cât stăteam acolo, aveam voie să mănânc câţi biscuiţi digestivi câţi aveam chef, iar când ne-ntorceam acasă, tata fie era plecat, fie era chinuit de remuşcări. Îmi plăcea mai mult când era plecat. În perioadele de remuşcări încerca să discute cu mine despre şcoală şi eu aveam de ales între a-i face plac şi a-l ignora total. Când îi făceam pe plac, mă simţeam ipocrită şi slabă; o ţintă uşoară. Când îl ignoram, inima îmi bătea cu putere şi după aia 64

nu mă mai puteam privi în oglindă. De asemenea, asta o făcea pe mama să plângă.

Era dificil să spui cu precizie în ce constau „stările” lui tata. Uneori lipsea câteva zile, iar când se întorcea, îl surprindeam luând bani de la „Banca Irlandei”, adică borcanul meu cu economii, fie observam că a dispărut televizorul. Alteori se izbea de câte o mobilă şi îşi ieşea din fire. Odată mi-a aruncat drept în faţă unul dintre pantofii de şcoală, după ce călcase din greşeală pe el. A ratat, iar pantoful a nimerit în şemineu şi m-am uitat cum se topeşte, de parcă mi s-ar fi topit pielea de pe faţă. Am învăţat să nu-mi arăt frica; asta n-ar fi făcut decât să-l provoace. Eram rece ca un peşte. După aia, maică-mea m-a-ntrebat: de ce nu l-ai scos din foc? Chiar nu puteai să faci un efort? Am ridicat din umeri. Şi dacă mi-ar fi ars mocnit pielea de pe faţă, tot n-aş fi scos-o din flăcări.

Când venea seara de la muncă, rămâneam încremenită pe loc, iar după câteva momente ştiam cu o desăvârşită certitudine dacă are „stări” sau nu. Ceva din felul în care închidea uşa, ori mânuia cheile îmi spunea exact, ca şi atunci când dărâma casa cu urletele lui. Îi ziceam maică-mii: acum are „stări”. Şi ea-mi spunea: încetează cu asta. Dar şi ea ştia la fel de bine ca mine. Într-o zi, când aveam vreo doişpe ani, a apărut pe neaşteptate după ore şi m-a luat de la şcoală. În loc să mergem acasă, ne-am dus cu maşina afară din oraş, spre Blackrock. DART-ul a trecut prin stânga noastră şi am zărit furnalele din Poolbeg pe geamul maşinii. Maică-ta vrea să distrugă familia, a spus tata. Imediat i-am răspuns: te rog, lasă-mă să cobor. Această replică a fost ulterior dovada vie pentru teoria pe care a dezvoltat-o, cum că mama mă înveninase împotriva lui.

După ce s-a mutat în Ballina, îl vizitam în weeken-duri, de două ori pe lună. De regulă se purta frumos şi ieşeam împreună să cumpărăm cina la pachet, sau mergeam la cinema. Eram mereu pe fază, ca să prind acel fior care însemna că buna dispoziţie i se terminase şi urmau să-nceapă chestiile urâte. Putea fi orice. Dar când ne duceam după-amiezile în vizită la familia McCarthy, prietenii tatălui meu întrebau: asta e fetiţa-minune, nu-i aşa, Dennis? Şi mă puneau să rezolv rebusuri din ziare, sau să scriu cuvinte foarte lungi. Când răspundeam corect, mă băteau pe spate şi-mi cumpărau limonadă roşie.

O să plece să lucreze la NASA, zicea Paul, un prieten de-al lui. Te-âi scos pe viaţă.

O să facă fix ce-i place, replica taică-miu.

Bobbi nu-l văzuse decât o singură dată, la absolvirea noastră. A venit până la Dublin ca să asiste la ceremonie, purtând cămaşă şi o cravată violetă. Mama îi povestise despre Bobbi, iar când au făcut cunoştinţă, după ceremonie, i-a strâns mâna şi i-a spus aşa: a fost un spectacol măreţ. Ne aflam în biblioteca şcolii, mâncând sendvişuri triunghiulare şi bând cola din pahare. Semănaţi cu Frances, i-a zis Bobbi. Ne-am uitat unul la altul, iar el a râs timid. Ştiu şi io ce să zic, a replicat. După aia mi-a spus că Bobbi era „frumuşică”, m-a pupat pe obraz şi şi-a luat la revedere.

Când am intrat la facultate, am rărit şi vizitele. Mergem doar o dată pe lună în Bellina şi stăteam cu mama. După ce tata s-a pensionat, „stările” lui au devenit şi mai haotice. Am început să realizez cât timp pierdusem liniştindu-l, prefacându-mă veselă şi adunând de pe jos lucrurile pe care-i căşuna. Au început să mi se încleşteze

maxilarele şi am observat că tresăream la cel mai mic zgomot. Discuţiile dintre noi au devenit încordate şi nu o dată mi-a reproşat că îmi schimb accentul. Mă iei de sus, a zis în timpul unei dispute. Nu fi prost, am răspuns. A râs şi a adăugat: ei, uite. Adevărul a ieşit la lumină.

/

După masa de seară i-am zis maică-mii c-o să trec pe la el. Ea mi-a masat umărul şi-a decis că e o idee bună. E o idee super, a zis. Bravo.

M-am plimbat prin oraş cu mâinile-n buzunare. Soarele apunea, iar eu mă gândeam ce-o mai fi pe la televizor. Simţeam cum îmi crqte durerea de cap, ca şi când ar fi coborât din cer, fix în creierii mei. Am încercat să merg tropăind, pentru a-mi distrage atenţia de la gânduri naşpa, numai că oamenii se uitau ciudat la mine şi m-am simţit intimidată. Ştiam că ăsta e un semn de slăbiciune. Pe Bobbi n-o intimidau niciodată oamenii străini.

Taică-miu locuia într-un apartament dintr-un şir de case mici cu pereţii comuni, lângă benzinărie. Am sunat la uşă şi mi-am băgat mâinile la loc în buzunare. Nimic. Am mai sunat o dată, apoi am încercat clanţa; era unsuroasă. Uşa s-a deschis şi am intrat.

Tata? am zis. E cineva acasă?

Mirosea a ulei ieftin şi a oţet. Covorul din hol, care avusese un model atunci când se mutase în casă, era acum maroniu şi tocit. O poză de familie, făcută în Mallorca, unde aveam patru ani şi un tricou galben, atârna deasupra telefonului. Pe tricou scria BE HAPPY.

E cineva? am strigat.

Uşa bucătăriei s-a deschis şi a ieşit tata.

Frances, chiar tu eşti? a spus.

Da.

Haide, intră, tocmai eram la masă.

Bucătăria avea o fereastră cu vitralii, plasată la înălţime, care dădea spre o curte betonată. Un maldăr de vase nespălate zăcea în chiuvetă, iar din coşul de gunoi se revărsau peste marginile de plastic, pe podea, diferite chestii: chitanţe, coji de cartofi. Taică-miu a călcat fix pe ele, ca şi când nu le-ar fi văzut. Mânca dintr-o pungă maronie, sprijinită de o farfurioară albastră.

Ai mâncat de seară, nu?

Da, am mâncat.

S-auzim veştile din Dublin.

Mă tem că nu prea am cine ştie ce veşti, am zis.

În timp ce-şi isprăvea cina, am pus un ibric pe foc şi am umplut chiuveta cu apă fierbinte şi detergent de vase lichid, cu aromă de lămâie. Tata s-a dus în cealaltă cameră, să se uite la televizor. Apa era prea fierbinte, iar când mi-am scos mâinile din ea, am observat că aveau o strălucire roşiatică. Am spălat mai întâi paharele şi tacâmurile, apoi farfuriile, apoi oalele şi cratiţele. Când am terminat cu vasele, am golit chiuveta, am curăţat blatul de lucru şi am pus cojile de cartofi la loc în coşul de gunoi. Privind balonaşele de detergent cum se scurgeau de-a lungul lamelor de cuţit, am simţit o dorinţă bruscă să mă rănesc. Dar n-am făcut decât să pun sarea şi piperul la locul lor şi să mă duc în sufragerie.

Am şters-o, am spus.

Gata, pleci?

Vezi că trebuie dus gunoiul.

La revedere, a zis taică-miu.

Melissa ne invitase la petrecerea de ziua ei, în iulie. Nu ne mai văzuserăm cu ea de-o bună bucată de vreme, iar Bobbi îşi făcea tot felul de griji legate de ce cadou să-i luăm şi dacă ar trebui să-i cumpărăm ceva împreună sau separat. I-am spus că eu o să-i duc oricum o sticlă de vin, şi ăsta a fost finalul conversaţiei în ceea ce mă privea. Când ne întâlneam pe la diverse evenimente, Melissa şi cu mine evitam din ce în ce mai des să ne privim în ochi. Ea şi Bobbi îşi şopteau la ureche şi chicoteau, de parcă erau două şcolăriţe. N-aveam curajul s-o antipatizez pe bune, deşi tare aş fi vrut.

La petrecere, Bobbi a venit îmbrăcată într-un tricou strâmt şi în jeanşi negri. Eu mi-am pus o rochie de vară cu bretele fine, elegante. Era o seară caldă, iar cerul tocmai începea să se-ntunece când am ajuns la ei. Norii erau verzi şi stelele semănau cu nişte particule de zahăr. Am auzit câinele lătrând în curtea din spate. Pe Nick nu-l mai văzusem în realitate de ceva timp şi aveam oarece emoţii din pricina asta; din cauza bizareriilor şi a indiferenţei simulate în toate e-mailurile noastre.

A răspuns chiar Melissa la uşă. Ne-a îmbrăţişat pe rând şi m-a pupat pe obrazul stâng, lăsându-mi urne de pudră. Mirosul parfumului său îmi era cunoscut, Fără cadouri! a exclamat ea. Nu trebuia! Haideţi, intraţi, luaţi-vă de băut. Mă bucur enorm c-aţi venit, Am mers după ea în bucătărie, unde era semiîntuneric şi plin de muzică şi de persoane

care purtau coliere lungi. Totul părea spaţios şi curat. Preţ de câteva clipe mi-am imaginat că aia e casa mea, că acolo mă născusem şi că totul îmi aparţine.

Vinul e pe bar, iar tăria în chicineta din spate, ne-a informat Melissa. Serviţi-vă.

Bobbi şi-a turnat un ditamai paharul de vin şi a urmat-o pe Melissa în pavilion. N-avem chef să le atâm de coadă, aşa că m-am prefăcut că vreau o tărie.

Chicineta era o încăpere de mărimea unui şifonier, spre care se deschidea o uşă din spatele bucătăriei, înăuntru am găsit cam cinci oameni care fumau iarbă şi se spărgeau de râs. Unul dintre ei era Nick. Când am intrat, cineva a exclamat: aoleu, poliţia! După care au pufnit din nou în râs. Am rămas acolo, în picioare, simţindu-mă mult mai tânără decât ei şi gândindu-mă cât de adânc era decolteul rochiei, la spate. Nick şedea pe maşina de spălat, cu o bere în mână. Avea o cămaşă albă, descheiată la gât, şi am observat că era leoarcăie transpiraţie. Era plin de fum şi foarte cald în chicineta, mult mai cald decât în bucătărie.

Melissa mi-a zis că aici ţineţi tăria, am spus.

Daaa, a confirmat Nick. Cu ce te servesc?

I-am răspuns că vreau un pahar de gin, în timp ce toţi se holbau la mine cu o privire paşnică şi drogată, în afară de Nick, mai erau două femei şi doi bărbaţi. Femeile nu se uitau una la cealaltă. Am tras cu ochiul la propriile unghii, ca să mă asigur că sunt curate.

Şi tu eşti actriţă? a întrebat cineva.

E scriitoare, a spus Nick.

Apoi mi-a făcut cunoştinţă cu restul găştii şi imediat am şi uitat cum îi cheamă. Turna gin din abundenţă într-un pahar mare de sticlă şi a adăugat că au şi apă tonică pe undeva, aşa că am aşteptat s-o găsească.

N-am vrut să sune jignitor, a zis unul dintre ţipi, sunt foarte multe actriţe.

Da, Nick trebuie să fie atent unde-i zboară ochii, a zis celălalt.

Nick s-a uitat la mine, dar nu puteam să-mi dau seama dacă era jenat sau doar drogat. Comentariul conţinuse în mod clar aluzii sexuale, cu toate că nu mă prinsesem la cine anume exact.

Nu, nu trebuie, a precizat el.

Înseamnă că Melissa e o persoană cu vederi foarte largi, a zis altcineva.

După care au râs cu toţii, în afară de Nick. În momentul ăla am ştiut că eram percepută ca un fel de prezenţă sexuală vag perturbatoare, pe post de material pentru glumele lor. Nu m-a deranjat şi, de fapt, m-am gândit cât mişto o să fac de asta într-un viitor e-mail. Nick mi-a întins paharul cu gin tonic, iar eu i-am zâmbit reţinut. Nu ştiam dacă se aştepta să ies, acum, că-mi dăduse băt|funh sau dacă nu cumva asta ar fi fost nepoliticos.

Cum a mers vizita acasă? m-a întrebat.

A, bine, am zis. Părinţii-s bine. Mersi de întrebare.

Şi cam de pe unde eşti, Frances? a zis unul dintre bărbaţi.

Sunt din Dublin, dar părinţii mei locuiesc în Ballina.

Deci, eşti fată de la ţară, â comentat tipul. Nu ştiam că Nick are prieteni de la ţară.

Păi, deh, am crescut în Sandymount[5], i-am replicat.

Cu ce regiune ţii din toată Irlanda? m-a întrebat cineva.

Am inhalat fum expirat pe gură, cu gustul ăla dulce-rânced. Ca femeie nu ţin cu nicio regiune, am spus. Îmi făcea plăcere să-i pun în inferioritate pe prietenii lui Nick, deşi păreau inofensivi. Nick a râs, mai degrabă de ceva ce tocmai îi venise în minte.

Din bucătărie s-a auzit cineva strigând ceva despre tort şi toată lumea a părăsit chicineta, în afară de noi doi. Căţeluşa a dat să intre, dar Nick a-mpins-o cu piciorul şi a închis uşa. Deodată mi s-a părut timid, dar poate era doar din cauza faptului că transpirase de la căldură. Din bucătărie se auzea piesa lui James Blake, „Retrograde”. Nick precizase într-unul din e-mailuri ce mult îi plăcea albumul şi m-am întrebat dacă el alesese muzica pentru petrecere.

Scuze, a spus. Sunt atât de blană, că nici nu mai văd limpede.

Sunt invidioasă.

M-am sprijinit de frigider şi mi-am făcut vânt cu mâna. A ridicat sticla de bere şi mi-a lipit-o de obraz. Era atât de rece şi de umedă, încât am expirat iute, fără să vreau.

E bine? a zis.

Mda, e incredibil. Ia pune-o şi aici.

---

[5] Suburbie a Dublinului, în zona de coastă. *(N. trad.).*

Mi-am dat la o parte breteaua şi el mi-a sprijinit sticla de claviculă. Un strop de condens rece mi s-a rostogolit pe piele şi am tresărit.

Ce bine e, am spus.

N-a comentat nimic. Am observat că avea urechile roşii.

Pune-o aici, pe picior, l-am rugat.

A mutat sticla în cealaltă mână şi mira apăsat-o pe coapsă. I-am simţit vârfurile degetelor, reci, mângâin-du-mi uşor pielea.

Aşa? a zis.

Da, dar vino mai aproape.

Flirtăm, cumva?

L-am sărutat. M-a lăsat s-o fac. Gura lui era fierbinte pe dinăuntru. Şi-a pus mâna liberă în jurul taliei mele, ca şi cum V fi vrut să mă mângâie. Îl doream atât de intens,ToCat mă simţeam total tâmpită şi incapabilă de a spune sau de a face ceva. Orice.

După câteva secunde s-a îndepărtat de mine şi şi-a şters buzele, dar cu un gest delicat, de parcă voia să se asigure că sunt încă la locul lor.

Am înghiţit în sec. I-am zis: cred c-ar fi bine să plec. Apoi am ieşit din chicinetă, ciupindu-mi buza de jos cu degetele şi încercând să nu am nicio expresie pe faţă.

În pavilion, Bobbi discuta cu Melissa, stând pe pervaz. Mi-a făcut cu mâna şi mi-am dat seama că ar trebui să mă alătur lor, cu toate că n-aveam niciun chef. Mâncau feliuţe

de tort, tăiate perfect, deasupra cu două dâre de dulceaţă şi cu ceva frişcă ce arăta ca pasta de dinţi. Bobbi o mânca pe a ei cu mâna, Melissa avea o furculiţă. Am zâmbit şi mi-am atins din nou buzele, compulsiv. Ştiam că e o idee proastă chiar în timp ce făceam asta, doar că nu mă puteam abţine.

Tocmai îi povesteam Melissei ce mult o idolatrizăm, a spus Bobbi.

Melissa mi-a aruncat o privire plată şi şi-a scos pachetul de ţigări.

Nu cred că Frances idolatrizează pe cineva, a afirmat ea.

Am ridicat din umeri a neputinţă. Mi-am terminat ginul tonic şi m-am dus să-mi torn un pahar cu vin alb. Îmi doream ca Nick să revină în cameră, ca să-l pot privi pe deasupra barului. În schimb, am privit-o pe Melissa şi m-am gândit: te urăsc. Ideea asta a apărut de nicăieri, ca un banc, sau ca o revelaţie. Nici măcar nu ştiam dacă într-adevăr o urăsc, însă cuvintele păreau perfecte, ca un vers dintr-un cântec pe care taman atunci mi-l amintisem.

Au trecut ore şi nu l-am mai văzut pe Nick. Bobbi şi cu mine intenţionam să rămânem peste noapte în camera lor de oaspeţi, dar majoritatea musafirilor n-au plecat mai devreme de patru-cinci dimineaţa. La ora aia, deja nu mai ştiam unde se află Bobbi. Am urcat s-o caut în camera de oaspeţi, însă nu era nimeni acolo. M-am trântit pe pat îmbrăcată, întrebându-mă dacă o să încep să simt oarece emoţii de genul regret sau tristeţe. N-am simţit decât o grămadă de chestii pe care n-am reuşit să le identific. Într-un final am adormit, iar când m-am trezit, Bobbi tot nu venise. Dimineaţa era cenuşie şi am ieşit din casă singură,

fără să văd pe nimeni, ca să iau autobuzul înapoi spre oraş.

În după-amiaza aia am stat întinsă-n pat şi am fumat cu geamul deschis, doar cu o vestă pe mine peste lenjeria de corp. Eram mahmură şi încă n-aveam nicio veste de la Bobbi. Am privit pe fereastră cum adierea rearanjează frunzişul. Doi copii tot apăreau şi dispăreau de după un copac, iar unul dintre ei avea o spadă luminoasă de plastic. Mi s-a părut relaxant, măcar îmi muta atenţia de la. faptul că mă simţeam groaznic. Mi-era un pic frig, însă nu voiam să întrerup vraja ducându-mă să mă-mbrac.

În cele din urmă, pe la trei-patru, m-am dat jos din pat. N-aveam niciun chef de scris. De fapt, simţeam că dacă aş fi încercat să scriu, ar fi ieşit o chestie pretenţioasă şi naşpa. Nu eram omul care pretindeam că sunt. M-am gândit cum încercam să mă dau spirituală în faţa prietenilor lui Nick şi mi-a venit să vărs. N-aveam ce căuta în vizite acasă la bogătaşi. Eram invitată acolo numai şi numai datorită lui Bobbi, care era în elementul ei oriunde şi care poseda o calitate intrinsecă ce mă făcea invizibilă, prin comparaţie.

În aceeaşi seară am primit un e-mail de la Nick.

bună, francés, îmi pare tare rău pentru faza de astă-noapte. am fost un bou cretin şi mă simt de tot căcatu'. nu vreau să fiu aşa şi nu vreau nici ca tu să crezi că sunt aşa. chiar mă simt foarte prost, n-ar fi trebuit să te pun în situaţia asta niciodată, sper că ai o zi bună azi.

M-am obligat să aştept o oră înainte de a răspunde. Am făcut o cafea şi m-am uitat la desene animate pe internet. Apoi am recitit e-mailul de câteva ori. M-am simţit uşurată că scrisese totul cu litere mici, cum făcea de obicei. Ar fi fost de-a dreptul tragic dacă se apuca să scrie şi cu litere

mari, într-o situaţie atât de tensionată, într-un final am trimis răspunsul, spunând că era vina mea că-l sărutasem şi că îmi părea rău. În secunda doi am primit e-mail de la el.

nu, n-a fost vina ta. sunt cu vreo unşpe ani mai mare ca tine şi, în plus, era şi ziua nevesti-mii. m-am comportat oribil şi chiar nu vreau ca tu să te simţi în vreun fel vinovată.

Afară se întuneca. Eram ameţită şi agitată. Mi-a trecut prin cap să ies la o plimbare, însă începuse ploaia şi băusem prea multă cafea. Ritmul inimii era mult prea accelerat pentru ritmul corpului. Am apăsat butonul „răspunde”.

De regulă săruţi fete pe la petreceri?

Camîn^jouăzeci de minute a dat replica.

niciodată, de când m-am căsătorit, deşi, cred că asta

face să fie şi mai grav.

A sunat telefonul şi am răspuns, cu ochii încă pe e-mail.

Ai chef să vedem ***Brazi!?,*** a-ntrebat Bobbi.

Ce?

Ai chef să vedem ***Brazii*** împreună? Alo? Distopia aia cu tipu de la Monty Python. Ai zis că vrei s-o vezi.

Ce? am spus. Da, OK. Diseară?

Dormeai sau ceva? Ai o voce ciudată.

Nu dormeam. Scuze. Mă uitam pe net. Sigur, hai s-o ardem împreună.

Cam în jumătate de oră a fost la mine. Când a ajuns, m-a întrebat dacă poate să rămână peste noapte. Am spus da. Ne-am aşezat pe pat, am fumat şi am vorbit despre petrecerea din noaptea trecută. Inima îmi bătea cu putere pentru că ştiam că disimulez, însă nu mă trădam prin nimic, pentru că eram o mincinoasă de prima clasă, chiar redutabilă.

Ce mult ţi-a crescut păru, a observat Bobbi.

Am hotărât să-l tundem. M-am aşezat pe un scaun, în faţa oglinzii din sufragerie, cu ziare vechi jur împrejur. Bobbi a folosit aceeaşi foarfecă cu care tăiam diferite lucruri prin bucătărie, dar mai întâi a spălat-o cu lichid de vase Fairy.

Tot mai crezi că Melissa te place? am zis.

Bobbi mi-a aruncat un surâs îngăduitor, ca şi când nici nu vehiculase vreodată o asemenea ipoteză.

Toată lumea mă place, a afirmat.

Vreau să zic, mai crezi că are o legătură specială cu tine, în comparaţie cu ceilalţi? Ştii la ce mă refer.

N-am idee, e greu de citit.

De acord, am zis. Uneori am impresia că-i repugn.

Nu, categoric te place ca om. Cred că-i aduci aminte de ea.

M-am simţit şi mai ipocrită, iar în urechi mi-a urcat o senzaţie de fierbinţeală. Poate faptul că trădasem încrederea Melissei mă făcea să mă simt o mincinoasă, sau poate că legătura asta imaginară dintre noi sugera altceva. Eram conştientă că eu îl sărutasem pe

Nick, nu invers, dar eram convinsă şi de faptul că el dorise s-o fac. Dacă Melissei îi aduceam aminte de ea însăşi, era posibil ca şi lui Nick să-i aduc aminte tot de Melissa?

Aş putea să te tund cu breton, a zis Bobbi.

Nu, deja lumea ne confundă prea des.

Mă jigneşte faptul că pe tine te jigneşte treaba asta.

După ce m-a tuns am făcut un ceai, ne-am aşezat pe canapea şi am discutat despre asociaţia feministă de la colegiu. Bobbi o părăsise cu un an în urmă, când invitaseră un lector britanic, care sprijinea invazia din Irak. Preşedinta asociaţiei scrisese pe pagina de Facettemk'a grupului că obiecţia lui Bobbi faţă de respectiva invitaţie era „agresivă” şi „sectantă”, ceea ce ne-a făcut pe toţi să cădeam de acord, în privat, că tipa avea o atitudine de rahat, dar pentru că lectorul n-a acceptat, de fapt, niciodată invitaţia, Philip şi cu mine n-am mers până-ntr-acolo încât să ne retragem oficial din asociaţie şi să renunţăm la statutul de membri. Reacţia lui Bobbi faţă de această decizie a fluctuat la greu şi a părut să fie un barometru al felului în care ne înţelegeam în anumite situaţii. Când lucrurile mergeau bine, considera că sunt tolerantă şi chiar dispusă la sacrificiu de sine pentru cauza revoluţiei genurilor. Când aveam câte o dispută minoră în legătură cu orice, cataloga asta ca semn al neloialităţii mele şi al lipsei mele de coloană vertebrală ideologică.

Au reuşit să se decidă la o atitudine în legătură cu sexismul? a spus. Sau părerile au rămas tot împărţite?

E clar că vor mai multe femei în posturi de CEO.

Ştii, mereu m-am gândit că femeile lipsesc în mod cert de pe piaţa traficului de arme.

În cele din urmă am pus filmul, dar pe Bobbi a luat-o somnul. M-am întrebat dacă preferă să doarmă la mine din cauză că proximitatea părinţilor ei îi provoacă anxietate. Nu pomenise despre asta, şi de regulă era foarte deschisă cu amănuntele din viaţa ei emoţională, însă problemele de familie erau altceva. N-am mai avut stare să mă uit singură la film, aşa că l-am oprit şi am intrat pe net. Într-un final, Bobbi s-a trezit şi s-a dus la culcare pe bune, pe salteaua din dormitorul meu. Îmi plăcea s-o ştiu că doarme acolo, în timp ce eu eram trează; era liniştitor.

În noaptea aia, după ce ea s-a culcat, am deschis lap-topul şi am răspuns la ultimul e-mail de la Nick.

/

După care m-a tot frământat întrebarea dacă să-i spun lui Bobbi că-l sărutasem pe Nick. Indiferent că decizia finală fusese alta, am repetat cu meticulozitate felul în care i-aş fi povestit incidentul, ce detalii aş fi scos în evidenţă şi ce detalii aş fi omis.

Pur şi simplu s-a-ntâmplat, aş fi spus.

Ce nebunie, ar fi răspuns Bobbi. Pe de altă parte, mereu am avut impresia că te place.

Nu ştiu. Era destul de drogat, a fost o prostie.

Dar în e-mail a scris clar că a fost vina lui, nu?

Mi-era clar că foloseam personajul Bobbi în primul rând ca să-mi certific faptul că-l interesam pe Nick şi ştiam că în

realitate Bobbi n-ar reacţiona niciodată în felul ăla, aşa că m-am oprit. Simţeam o mare nevoie să comunic cu cineva care ar ii înţeles situaţia, dar nici nu aveam chef să risc ca Bobbi să-i spună Melissei, ceea ce mă aşteptam să facă, nu din trădare conştientă, ci în

efortul de a se insinua şi mai mult în viaţa ei.

Am hotăi&t să^nu-i spun, ceea ce însemna că nu pot să spun nimănui, sau nimănui care ar fi putut înţelege. I-am mărturisit lui Philip că am sărutat pe cineva pe care n-ar fi trebuit să-l sărut, dar el habar n-avea despre ce vorbeam.

Te referi la Bobbi? m-a-ntrebat.

Nu, nu la Bobbi.

Mai rău, sau mai puţin rău decât dacă ai fi sărutat-o pe Bobbi?

Mai rău, am spus. Mult mai rău. Las-o aşa.

Doamne, nu mi-am dat seama c-ar putea fi ceva mai rău decât asta.

Oricum n-avea niciun rost să-ncerc să-i explic.

Odată mi-am sărutat o fostă la o petrecere, a zis. Săptămâni întregi de drame după aia. Mi-a distrus puterea de concentrare.

Pe bune?

Avea un iubit, ceea ce a complicat lucrurile.

Te cred, i-am spus.

/

În ziua următoare avea loc o lansare de carte la librăria Hodges Figgis şi Bobbi voia să mergem şi să obţinem un exemplar cu autograf. Era o după-amiază de iulie îngrozitor de caldă şi am aşteptat înăuntru o

oră până să-nceapă lansarea, înnodându-mi părul cu degetele şi apoi trăgând atât de tare de el, încât şuviţele subţiri şi încurcate se rupeau pocnind. Mă gândeam: probabil că ei nici n-o să apară, iar eu va trebui să merg acasă şi să-mi scot cu peria toate şuviţele distruse şi să mă simt de rahat. Probabil că nimic important n-o să se mai petreacă vreodată în existenţa mea şi tot ce-o să-mi rămână de făcut va fi să scot chestii cu peria, până la moarte.

Am văzut-o pe Bobbi în uşa librăriei, şi ea mi-a făcut cu mâna. Purta un şir de brăţări, care au zornăit elegant când i-au alunecat în jos. Deseori mă surprindeam gândind că, dacă aş arăta ca Bobbi, nu mi s-ar putea întâmpla nimic rău. Nu ca şi cum m-aş trezi şi aş avea o meclă nouă; ci aceea pe care deja mi-o închipuiam ca fiind a mea, deci totul ar părea absolut normal.

În timp ce urcam spre sala unde avea loc lansarea, i-am zărit pe Nick şi pe Melissa printre baluştrii scărilor. Stăteau în picioare, lângă o expoziţie de carte. Gambele Melissei erau goale şi foarte palide. Purta pantofi fără toc, cu baretă peste gleznă. M-am oprit şi mi-am masat clavicula.

Bobbi, îmi luceşte faţa? am întrebat.

Bobbi a întors capul şi a început să mă inspecteze.

Mda, un pic, a zis.

Am dat afară aerul din plămâni fără zgomot. Nu mai aveam ce face acum, odată ce pornisem pe scări în sus. 84

Mai bine nh-ntrebam.

Nu în sensutrău, a spus. Arăţi bine, de ce întrebi?

Am scuturat din cap şi am urcat mai departe. Încă nu începuse spectacolul-lectură, aşa că toată lumea se frăsuia, nerăbdătoare, cu pahare de vin în mâini. Era foarte cald în cameră, cu toate că deschiseseră geamurile dinspre stradă, şi o adiere uşoară mi-a atins braţul stâng, facându-mă să tresar. Transpiram. Bobbi îmi povestea ceva la ureche, iar eu dădeam din cap, prefacându-mă c-o ascult.

În cele din urmă, Nick a dat o raită cu privirea, iar eu am întors capul. Am simţit cum în tot corpul mi se răsuceşte cu putere o cheie, atât de tare, că era de neoprit. Buzele i s-au depărtat ca şi când ar fi turnat să spună ceva, dar de fapt a tras aer în piept şi a înghiţit în sec. Niciunul n-am făcut vreun gest de salut sau de vreun alt fel către celălalt; ne-am privit numai, de parcă am fi purtat o conversaţie privată pe care nimeni n-o putea auzi.

După câteva clipe am realizat că Bobbi tăcuse, iar când m-am întors spre ea, am remarcat că se uita tot la Nick, cu buza de jos scoasă puţin în afară, de parc-ar fi zis: aha, acum m-am prins la cine te holbezi. Aş fi vrut să-mi lipesc un pahar de obraz.

Eh, măcar ştie să se-mbrace, a spus.

Nu m-am prefăcut confuză. Purta un tricou alb şi pantofi din piele întoarsă, pe gleznă, care erau foarte la modă pe-

atunci. Până şi eu purtam aşa ceva. El arăta bine pentru că pur şi simplu era un bărbat frumos, chiar dacă Bobbi nu era sensibilă la frumuseţea lui, aşa cum eram eu.

Sau, poate că-l îmbracă Melissa, a adăugat Bobbi.

Zâmbea ca pentru sine, părând că ascunde o informaţie misterioasă, cu toate că purtarea ei n-avea nimic misterios. Mi-am trecut mâna prin păr şi m-am uitat în altă parte. Un pătrat alb de lumină solară s-a aşternut pe covor, ca o ninsoare. V.....*J*

Nici măcar nu dorm împreună, am spus.

Privirile ni s-au intersectat, iar Bobbi a ridicat un pic bărbia.

Ştiu, mi-a replicat.

În timpul lecturii n-am şuşotit una în urechea celeilalte, cum făceam de obicei. Era un volum de nuvele scrise de o ţipă. Am întors capul spre Bobbi, dar ea privea în faţă, aşa că mi-a fost limpede că mă pedepsea pentru ceva.

I-am văzut pe Nick şi Melissa după ce s-a isprăvit lectura. Bobbi s-a dus către ei, iar eu am urmat-o, răcorindu-mi faţa cu dosul palmei. Stăteau lângă standul cu băuturi, iar Melissa s-a întins să ne ia amândurora câte un pahar cu vin. Alb sau roşu? a întrebat.

Alb, am zis. Numai alb.

Bobbi a spus: când bea roşu i se face gura aşa, şi a exemplificat făcând un cerculeţ cu mâna în dreptul gurii ei. Melissa mi-a dat paharul şi mi-a zis: înţeleg. N-aş zice că e chiar naşpa. Are un soi de ispită a răului în el.

Bobbi a fost de acord. Ca şi cum ai bea sânge, a zis. Iar Melissa a râs şi a adăugat: da, de virgină sacrificată.

M-am uitat la vinul care era limpede şi galben-verzui, de culoarea fânului cosit. Când mi-am aruncat ochii spre Nick, am văzut că se uita la mine. Am simţit lumina care intra pe fereastră cum îmi arde ceafa. Chiar mă-ntrebam dacă o să apari, a zis. Mă bucur că te văd. Şi şi-a băgat mâna în buzunar, de parcă i-ar fi fost teamă c-o să fâcă cine ştie ce cu ea. Melissa şi Bobbi conversau liniştite. Niciuna nu ne dădea atenţie. Îhî, am răspuns. Şi eu.

o

Săptămâna următoare, Melissa pleca să lucreze la Londra. Era cea mai caldă săptămână a anului, iar Bobbi şi cu mine stăteam în campusul gol, mâneam îngheţată şi încercam să ne bronzăm. Într-o după-amiază i-am dat un e-mail lui Nick şi l-am întrebat dacă pot să trec pe la el să vorbim. El a zis că bineînţeles. Nu i-am spus lui Bobbi. Mi-am pus periuţa de dinţi în geantă.

Când am ajuns, toate uşile şi ferestrele erau deschise. Am sunat totuşi la sonerie şi l-am auzit strigând din casă: intră, cu toate că habar n-avea cine e. Am închis uşa în urma mea. Când am intrat, se ştergea cu un şervet de bucătărie, ca şi cum tocmai se spălase pe mâini. Mi-a zâmbit şi a mărturisit că avea emoţii legate de revederea mea. Căţeluşa stătea întinsă pe canapea. N-o mai văzusem urcată acolo până atunci şi m-am gândit că, poate, Melissa nu-i dă voie să doarmă pe canapea. L-am întrebat pe Nick de ce are emoţii, iar el a râs şi a ridicat uşor din umeri, într-un gest mai degrabă relaxat decât neliniştit. M-am sprijinit cu spatele de bar, în timp ce el împăturea prosopul de bucătărie.

Aşadar, eşti un bărbat însurat, am spus.

Mda, aşa se pare. Vrei ceva de băut?

Am acceptat o bere mică, doar ca să ţin ceva în mână. Mă simţeam agitată, în felul în care te simţi agitat când ai făcut deja ceva greşit şi te temi de consecinţe. I-am spus că nu intenţionez să fiu o distrugătoare de familii sau ceva de genul. A râs.

Nostim, a zis, ce vrea să-nsemne asta?

Vrea să-nsemne că n-ai mai avut nicio aventură până acum. Nu vreau să-ţi distrug căsnicia.

A, păi, căsnicia noastră a supravieţuit câtorva aventuri, doar că eu n-am avut nimic de-a face cu ele.

A rostit asta pe un ton amuzant şi m-a făcut să râd, deşi a mai avut un efect, pe care l-am bănuit intenţionat, şi anume acela de a mă relaxa în legătură cu aspectul moral al poveştii. Nu doream nicicum să fiu plină de înţelegere faţă de Melissa, iar în acest moment, ea era scoasă total din raza mea de empatie, ca şi cum ar fi ţinut de un alt film, cu alte personaje.

Când am urcat la etaj, i-am spus lui Nick că nu mai făcusem niciodată sex cu un bărbat. M-a întrebat dacă asta conta mult pentru mine şi i-am răspuns că nu prea credeam, dar c-ar fi fost ciudat să-şi dea seama ulterior, în timp ce ne dezbrăcăm, m-am străduit să mă port firesc, stăpânindu-mi membrele dintr-un tremurat violent. Mi-era teamă să mă dezbrac în faţa lui, dar nici nu ştiam cum să-mi protejez corpul fără să fac vreun gest incomod ori respingător. Avea un tors impunător, statuar. Îmi lipsea acea distanţă dintre noi care existase atunci

când mă privea cum primesc aplauze şi care acum ar fi fost ocrotitoare, chiar necesară. Dar când m-a-ntrebat dacă şutit sigură că vreau să fac asta, m-am auzit spunând: ştii, chiar n-am venit până aici doar ca să discutăm.

În pat voia mereu să ştie dacă-mi place aia sau ailaltă. I-am spus că îmi place totul. Simţeam cum mă înroşesc şi mă auzeam scoţând tot felul de sunete, doar frânturi, niciun cuvânt propriu-zis. Am închis ochii. Parcă îmi curgea ulei încins prin vene. Eram locuită de o energie intensă şi copleşitoare, care-mi dădea impresia că e periculoasă. Te rog, repetam. Te rog, te rog. În cele din urmă, Nick s-a ridicat să ia prezervativele din noptieră şi m-am gândit că probabil, după faza asta, n-o să mai fiu în stare să deschid gura niciodată. Dar am cedat fără împotrivire. Nick a murmurat cuvântul „scuze”, de parcă cele câteva secunde pe care le-am petrecut aşteptând ar fi reprezentat o mică scăpare din partea lui.

După ce s-a terminat, am rămas întinsă pe spate, tremurând. Fusesem atât de gălăgioasă şi atât de exagerată pe întreaga durată a acţiunii, încât acum îmi era imposibil să mai afişez indiferenţa din e-mailuri.

A fost destul de bine, am zis.

Aşa a fost?

Cred că mie mi-a plăcut mai mult decât ţie.

Nick a râs şi a ridicat o mână, pe care şi-a pus-o sub cap.

Nu, a spus, de fapt nu ***ţi-a.*** plăcut.

Ai fost foarte delicat cu mine.

Aşa zici?

Nu, pe bune, chiar îţi apreciez delicateţea, am rostit.

Stai puţin. Hei. Eşti bine?

Lacrimi mici începuseră să-mi alunece pe obraji şi să cadă pe pernă. Nu eram tristă, habar n-aveam de ce plâng. Avusesem aceeaşi problemă şi mai înainte, cu Bobbi, care era de părere că îmi exprimam astfel sentimentele reprimate. Nu-mi puteam opri lacrimile, aşa că am râs discret, ca să arăt că nu e un plânset de jale. Eram conştientă că mă fac de râs într-un mare fel, dar asta era situaţia şi gata.

Se mai întâmplă, am zis. Nu-i din cauza ta.

Nick m-a mângâiat cu dosul mâinii, chiar sub sâni. Mă simţeam alinată de parc-aş fi fost un animal şi m-a buşit plânsul şi mai tare.

Eşti sigură? a spus.

Îhî, poţi s-o-ntrebi pe Bobbi. De fapt, mai bine nu.

A zâmbit şi a zis: îhî, n-o s-o-ntreb. Mă lovea uşor cu vârfurile degetelor, în acelaşi fel în care îşi răsfaţa câinele. Mi-am şters faţa, cât de cât.

Ştii, chiar arăţi foarte bine, am spus.

A râs.

Asta-i tot? a răspunsr-Gredeam că-ţi place personalitatea mea. ( )

Ai aşa ceva?

S-a întors cu faţa în sus şi a privit spre tavan cu o expresie derutată. Nu-mi vine să cred c-am facut-o, a zis. Eram gata cu plânsul. La orice m-aş fi gândit, mă simţeam bine. I-am atins. Încheietura mâinii şi i-am spus: ba, să crezi.

A doua zi m-am trezit târziu. Nick a făcut pâine prăjită pentru micul dejun şi am luat autobuzul spre casă. M-am aşezat în spate, la geam, unde soarele îmi sfredelea faţa ca un burghiu şi unde simţeam husa textilă a scaunului extrem de tangibilă pe piele.

/

În seara aceea, Bobbi mi-a comunicat că are nevoie să doarmă undeva, ca să stea departe de o „situaţie casnică”. Pasămite, în weekend, Eleanor aruncase nişte lucruri de-ale lui Jerry, iar în focul scandalului care a urmat, Lydia se încuiase în baie, de unde ţipa că vrea să moară.

Supernaşpa, a zis Bobbi.

I-am spus că poate să stea la mine. Nu ştiam ce altceva să zic. Ştia că locuiesc într-un apartament liber, în seara aceea s-a prostit jucând-se la pianul meu electric şi folosindu-mi laptopul pentru partituri, iar eu m-am uitat la e-mailul de pe telefon. Nu aveam niciun mesaj. Am ales o carte, însă n-aveam chef de lectură. Nu scrisesem nimic în dimineaţa respectivă sau în dimineaţa precedentă. M-am apucat să citesc interviuri lungi cu scriitori celebri şi să constat cât de puţin semănăm cu ei.

Ai o notificare la mesaje, a zis Bobbi.

Nu te uita tu. Lasă-mă pe mine.

De ce zici să nu mă uit eu?

Pentru că nu vreau să te uiţi tu, am spus. Dă-mi laptopul.

Mi-a dat laptopul, însă am văzut-o că nu se întoarce la pian. Mesajul era de la Nick.

Nick: ştiu, sunt un nenorocit

Nick: vrei să mai treci, cândva, săptămâna asta?

De la cine e? a-ntrebat Bobbi.

Te relaxezi?

De ce mi-ai zis „nu te uita tu”?

Şi-a muşcat cu senzualitate degetul mare şi s-a aşezat pe pat lângă mine. Am închis capacul de la laptop, fapt care a amuzat-o teribil.

Nu l-am deschis, a spus. Dar am văzut de la cine e.

Bine, bravo ţie.

Îl placi tare, aşa-i?

Nu ştiu la ce te referi, i-am zis.

La soţul Melissei mă refer. Ai sentimente puternice pentru el.

Mi-am dat ochii peste cap. Bobbi s-a întins pe pat şi a rânjit. Simţeam că o urăsc, ba, chiar aş fi vrut să-i fac ceva rău.

De ce, eşti geloasă? am spus.

A zâmbit absentă, ca şi când se gândea la altceva. Nu ştiam ce să-i mai zic. S-a întors la pian o vreme, apoi a vrut să se culce. A doua zi dimineaţa când m-am trezit, era deja plecată.

/

Majoritatea nopţilor din săptămâna care a urmat le-am petrecut cu Nick. Nu repeta nimic în perioada aia, aşa că mergea două-trei ore la sală, dimineaţa, iar eu mă duceam la agenţie sau mă plimbam pe lângă magazine. Apoi, seara, el pregătea cina şi eu mă jucam cu cockerul. I-am mărturisit lui Nick că în viaţa mea n-aş fi crezut că pot să mănânc atâta, lucru perfect adevărat. Acasă, ai mei nu găteau niciodată vinete ori cârnaţi chorizo. Şi nici avocado proaspăt nu mai mâncaseiţi înainte, dar asta nu i-am spus lui Nick.

Într-o seară l-am întrebat dacă se teme că Melissa o să se prindă de ce se întâmplă cu noi şi mi-a răspuns că n-o să se prindă.

Totuşi, tu te-ai prins. Când a avut aventuri.

Nu, ea mi-a spus.

Ce? Pe bune? Aşa, din senin?

Prima dată, cam da. A fost, cumva, incredibil. Era plecată la un festival de carte şi m-am trezit că mă sună pe la cinci dimineaţa să-mi spună că trebuie să vorbim, şi asta a fost.

Căcat.

În primul caz, s-a-ntâmplat o singură dată şi pe urmă nu s-au mai văzut. A doua oară s-a implicat mai mult.

Cred că n-ar trebui să-ţi spun ţie toate secretele, corect? N-am de gând s-o pun într-o lumină proastă. Sau, cel puţin, nu cred că vreau aşa ceva, habar n-am.

La cină ne-am povestit amănunte din viaţa fiecăruia. I-am explicat cum doream şă distrug capitalismul şi cum consideram masculinitatea un factor despotic în relaţiile dintre oameni. Nick mi-a spus că, „în mare", e marxist şi că n-ar fi vrut să-l judec după faptul că deţine o casă. Ori îţi iei casă, ori plăteşti chirie pentru totdeauna. Dar recunosc că era o bătaie de cap. Asta a sunat ca şi cum familia lui era foarte înstărită. Am fost precaută cu sondarea acestui subiect, pentru că eram deja conştientă de faptul că nu plătisem niciodată pentru nimic. Părinţii lui erau în continuare împreună şi mai avea un frate şi o soră.

În timpul conversaţiilor, Nick râdea la poantele pe care le făceam. I-am declarat că eram lesne sedusă de către cineva care râde la poantele mele, iar el a spus că

era lesne sedus de către persoanele mai deştepte decât el.

Presupun că nu dai peste ele prea des, am zis.

Vezi, nu-i mişto că ne facem complimente reciproc?

Partidele de sex au mers atât de bine, încât am plâns de mai multe ori în timpul lor. Lui Nick îi plăcea să stau eu deasupra, iar el să-şi sprijine spatele de tăblia patului şi să vorbim în şoaptă. Mi-am dat seama că-i place când îi spun cât e de bine. Era uşor să-l fac să-şi dea drumul, dacă insistam pe textele respective. Uneori aveam cbef s-o fac numai ca să simt că-l domin şi să-l ascult cum se scuză după aceea: Doamne, îmi pare rău, e foarte jenant. Să-l

aud cum spune asta îmi făcea o plăcere mai mare decât sexul în sine.

M-am îndrăgostit de casa în care locuia: cât de impecabil era totul şi cât de răcoroase erau duşumelele dimineaţa. În bucătărie aveau o râşniţă electrică, iar el cumpăra cafea boabe şi mâcina câteva linguriţe înainte de micul dejun. Nu eram foarte sigură dacă asta era o fiţă sau nu, însă cafeaua avea un gust extrem de bun. I-am zis că oricum e o fiţă, şi el a răspuns: tu ce bei? Căcat din ăla de ness? Eşti studentă, deci nu te preface că ţi-ai format deja gusturile. Evident că în sinea mea îmi plăceau toate sculele alea scumpe pe care le aveau în bucătărie. În acelaşi fel în care îmi plăcea să-l privesc pe Nick presând cafeaua în aparat atât de încet, încât deasupra se forma o peliculă de cremă neagră.

Vorbea cu Melissa aproape zilnic. De regulă îl suna seara, iar el mergea în altă cameră cu telefonul, în 96

vreme ce eu stăteam pe canapea la televizor sau ieşeam afară să fumez. De regulă, conversaţiile lor durau de la douăzeci de minute în sus. Odată am văzut un întreg episod din ***Situaţie de criză*** înainte să se întoarcă Nick; era chiar ăla în care dau foc la chioşcul de banane. Niciodată n-am ştiut ce vorbea Nick la telefon. L-am întrebat odată: nu bănuieşte nimic, aşa-i? Iar el a dat din cap şi a răspuns: nu, totu e-n regulă. Nick nu se purta tandru cu mine în afara dormitorului. Ne uitam împreună la televizor de parcă o aşteptam pe Melissa să vină de la muncă. Mă lăsa să-l sărut oricând voiam, dar era iniţiativa mea, de fiecare dată.

Îmi venea greu să-mi dau seama ce simte Nick cu adevărat. În pat nu-mi cerea niciodată să fac ceea ce n-

aveam chef şi era mereu foarte sensibil la preferinţele mele. Cu toate astea, era ceva ezitant în el. Niciodată nu făcuse vreo remarcă mişto legată de fizicul meu. Niciodată nu mă mângâiase sau sărutase în mod spontan. Încă mi-era jenă să mă dezbrac în faţa lui, iar prima oară când i-am făcut un sex oral a fost atât de tăcut, încât m-am oprit şi l-am întrebat dacă îl doare. A zis că nu, dar când m-am reapucat de treabă, n-a scos un sunet. Nu m-a atins, nu ştiam nici măcar dacă m-a privit. Când am terminat mă simţeam îngrozitor, de parcă l-aş fi pus să îndure ceva care nu ne bucura pe niciunul.

În joia respectivă, când am plecat de la agenţie, am trecut întâmplător pe lângă Nick. Eram cu Philip, mergeam la o cafea după program, şi l-am văzut pe Nick

cu o tipa înaltă, care împingea un căruţ cu o mână şi cu cealaltă ţinea telefonul la ureche. Nick avea un copil mic în braţe. Bebeluşul purta o pălărioară roşie. Nick ne-a făcut cu mâna când au trecut pe lângă noi, ba chiar ne-am tras şi o ocheadă scurtă, dar nu s-au oprit să vorbim. În dimineaţa aia mă privise cum mă îmbrac, cu mâinile încrucişate sub cap.

Nu e al lui, asa-i? a spus Philip.

Aveam senzaţia că sunt în faţa unui joc pe computer ale cărui comenzi îmi sunt necunoscute. N-am făcut decât să ridic din umeri şi să comentez: nu cred că are copii, nu? La puţin timp după faza asta am primit un SMS de la el: sora mea, Laura, şi fiica ei. Scuze c-am trecut mai departe, se grăbeau undeva. I-am răspuns la SMS: frumos copil. Pot să dorm la tine?

La cină, în aceeaşi seară, m-a întrebat: deci chiar ţi se pare un copil frumos? I-am spus că n-am văzut-o foarte bine, dar, da, de la distanţa aia părea frumoasă. Vai, este minunată, a zis Nick. Rachel. Nu mă dau în vânt după prea multe lucruri pe lumea asta, dar pe fetiţa asta o ador. Când am văzut-o prima dată mi-a venit să' plâng. Era aşa de mică. Ascultam, fără dubiu, emoţia maximă pe care Nick o exprimase vreodată şi eram geloasă. M-am gândit să fac o poantă pe seama geloziei mele, dar mi s-a părut înfiorător să fii gelos pe un bebeluş şi mă îndoiam că Nick avea să guste o astfel de glumă. Ce frumos, am spus. Cred că a înţeles lipsa mea de entuziasm, căci a adăugat, uşor jenat: în tot cazul, 98

eşti încă prea tânără ca să te preocupe copiii. M-am simţit rănită, am tăcut şi am început să scurm în rizoto cu furculiţa. După care am spus: nu, chiar mi s-a părut că ai sentimente frumoase. În mod atipic.

Adică, de obicei sunt morocănos şi agresiv? a zis el.

Am ridicat din umeri. Am continuat să mâncăm. Eram conştientă de faptul că încep să-l deranjez, îmi dădeam seama după felul în care se uita la mine, peste masă. Nu era nici pe departe morocănos ori agresiv şi am pus întrebarea deoparte, în capul meu, pentru mai târziu, intuind că i-a scăpat ceva legat de o frică ascunsă.

Când ne-am dezbrăcat în seara aia, am simţit aşternuturile îngheţate şi i-am spus că e frig. În casă? a întrebat el. Ţi-e frig peste noapte?

Nu, mă referam acum, i-am răspuns.

Am început să-l sărut, şi el m-a lăsat, dar era absent şi neimplicat. Apoi m-a împins uşor şi a zis: pentru că, dacă ţi-e frig noaptea, pot să dau drumu la căldură.

Nu mi-e, i-am zis. Aşternuturile sunt foarte reci acum, atâta tot.

Aşa e.

Am făcut sex, a fost mişto, iar după aia am stat întinşi, cu ochii-n tavan. Aerul intra şi ieşea din plămâni, mă simţeam liniştită. Nick m-a mângâiat pe mână şi m-a-ntrebat: acum te-ai încălzit? M-am încălzit, am spus. Grija ta pentru confortul meu termic e absolut mişcătoare. Păi, na, zise. N-ar da bine pentru mine dacă ai muri îngheţată. Şi în timp ce afirma asta, îmi dezmierda mâna. S-ar putea să te ia poliţia la-ntrebări, am spus. A râs. Îhî, a făcut el, ceva de genul: ce caută acest frumos cadavru cu tine în pat, Nick? Era doar o poantă, nu mi-ar fi zis niciodată că sunt frumoasă, la modul serios. Dar mi-a plăcut poanta, oricum.

Vineri seară, înainte să ajungă Melissa din Londra, am văzut ***La nord, prin nord-vest*** şi am băut o sticlă de vin. Nick urma să plece săptămâna următoare la Edinburgh, ca să filmeze ceva, aşadar, venea o scurtă perioadă în care nu ne mai puteam întâlni. Nu-mi aduc aminte mare lucru din ce am vorbit în seara aia. Îmi amintesc însă de scena cu Carry Grant în tren, flirtând cu o ţipă blondă, şi ţin minte că, habar n-am de ce, la un moment dat tot repetam o replică de-a ei, cu un accent american stâlcit. Ziceam: şi nu-mi place în ***special*** cartea pe care-am început-o. Treaba asta l-a amuzat copios pe Nick, n-aş putea spune din ce motiv sau poate pur şi simplu pentru că aveam un accent foarte prost.

Acum imită-l tu pe Carry Grant, am zis.

Cu o voce de actor de pe coasta de mijloc a Atlanticului, a spus: în clipa în care văd o femeie atrăgătoare, trebuie să mă prefac că nu vreau să fee dragoste cu ea.

De regulă te prefaci mult timp? am întrebat.

Tu ar trebui să ştii, a rostit Nick, cu vocea lui normală.

Cred că mi-am dat seama destul de repede. Dar mă gândeam că-mi fac iluzii.

A, şi eu am simţit acelaşi lucru faţă de tine.

Apucase sticla şi turna în pahare.

Deci, între noi e doar sex sau îţi şi plac?

Frances, te-ai îmbătat.

Zi-mi pe bune, nu mă supăr.

Nu, ştiu că nu te superi. Cred că vrei să-ţi spun că e doar sex.

Am izbucnit în râs. Îmi părea bine că zicea asta, pentru că asta voiam să creadă şi pentru că mă gândeam că o ştie şi că restul era doar un fel de joacă.

Să nu te simţi aiurea, am spus. E îngrozitor de plăcut. Cred că ţi-am mai zis.

Numai de câteva ori. Dar aş prefera şi o probă scrisă, dacă se poate. Ceva care să rămână şi la care să mă uit pe patul de moarte.

Şi-a strecurat mâna între genunchii mei. Purtam o rochie în dungi şi aveam picioarele descoperite; în clipa în care m-a atins am simţit că iau foc şi că devin imobilă, de parcă

aş fi fost sub hipnoză. Oricâtă forţă aş fi avut, se pare că mă părăsise cu totul, iar când am deschis gura să spun ceva, m-am bâlbâit.

Ce facem dacă apare nevastă-ta? am zis.

Hm. Găsim noi ceva.

Nu mai vorbisem cu Bobbi din noaptea în care dormise la mine în apartament. Pentru că-mi petreceam timpul cu Nick, n-am mai încercat să iau legătura cu ea şi nici nu m-a preocupat prea tare faptul că nu mai sunase. Apoi, după ce Melissa a revenit la Dublin, am primit un e-mail de la Bobbi, cu subiectul: „geloasă???".

ştii ce, nu-mi pasă că te-ai îndrăgostit de nick şi nu-ncercam să te pun într-o situaţie jenantă, sau ceva de genu'. Îmi pare rău dacă aşa a părut, (şi nici n-am de gând să-ţi fac morală pe tema că e însurat, sunt mai mult ca sigură că şi melissa are aventurile ei.) DAR a fost de-a dreptul aiurea să mă acuzi pe mine că-s geloasă pe el. este un stereotip homofob să acuzi o femeie gay că e geloasă pe bărbaţi în secret, lucru pe care ştiu că tu îl cunoşti, dar şi mai grav decât asta este faptul că-i foarte depreciativ la adresa prieteniei noastre să insinuezi că eu aş concura cu un bărbat pentru atenţia ta. ce spune asta despre felul în care mă vezi tu pe mine? chiar plasezi relaţia noastră sub interesul sexual pasager faţă de un oarecare tip căsătorit, între două vârste? de fapt m-ai jignit nasol, în pizda mă-sii.

Mă aflam la muncă atunci când am deschis e-mailul, dar nu era niciun coleg prin preajmă. Am recitit mesajul de câteva ori. N-aş putea spune din ce motiv, l-am şters dintr-o mişcare, apoi am deschis fişierul „Trash" şi l-am recuperat imediat. După care l-am marcat ca mesaj necitit

şi l-am deschis să-l citesc din nou, ca pentru prima oară. Desigur că Bobbi avea dreptate. Îi zisesem că e geloasă în încercarea de a o jigni. Pur şi simplu nu realizasem că a şi funcţionat, sau că ar fi fost măcar posibil s-o jignesc, indiferent cât m-aş fi străduit. Când am realizat nu doar faptul că îmi stătea în puteri s-o rănesc pe Bobbi, ci şi că, practic, o făcusem cu nonşalanţă şi fără să-mi dau seama, am avut un sentiment de disconfort. M-am fâţâit prin birou şi am turnat nişte apă din frigider într-un pahar de plastic, cu toate că nu-mi era sete. Apoi, într-un final, m-am reaşezat la locul meu.

Am scris câteva ciorne înainte de a finaliza textul răspunsului.

Ei, bine, ai dreptate, a fost greşit şi aiurea din partea mea să spun asemenea chestie şi n-ar fi trebuit s-o fac. Am simţit nevoia să mă apăr şi am vrut să te enervez. Îmi asum vina pentru faptul că te-am jignit în legătură cu o tâmpenie, lartă-mă.

L-am trimis şi m-am deconectat o vreme de la e-mail, ca să termin ceva de lucru.

Philip a apărut pe la unşpe şi am stat un pic de vorbă. I-am spus că nu mai scrisesem nimic de-o săptămână, iar el a ridicat din sprâncene.

Credeam că te ţii de treabă în mod disciplinat, a spus el.

Mă ţineam.

Ai o perioadă ciudată? Aşa se pare. În pauza de prânz m-am reconectat la e-mail. Bobbi îmi răspunsese.

ok, te iert. dar, pe bune, nick? el e noua ta pasiune? am senzaţia că e genul care citeşte la modul serios articole

intitulate „cum să faci pătrăţele pe abdomen în numai trei zile”.

dacă e musai să fie un tip, credeam c-o să fie cineva efeminat şi smiorcăit, aşa ca philip, or, chestia asta e total neprevăzută.

N-am răspuns. Bobbi şi cu mine dispreţuiserăm dintotdeauna înclinaţia sectantă spre dominaţia fizică masculină. Cu puţin timp înainte fuseserăm date afară dintr-un supermarket Tesco pentru faptul că citeam cu voce tare pasaje imbecile din revistele pentru bărbaţi chiar în mijlocul magazinului. Numai că Bobbi se înşela în ceea ce-l privea pe Nick. El nu era aşa. În realitate, ar fi râs la glumele crude ale lui Bobbi şi n-ar fi încercat s-o contrazică. Însă nu-i puteam explica treaba asta. Şi, în mod cert, nu puteam să-i explic ceea ce găseam nespus de drăgălaş, legat de persoana lui, şi anume, faptul că era atras de femei banale şi reci din punct de vedere emoţional, aşa ca mine.

La finalul programului mă simţeam obosită şi mă durea capul, rău de tot. M-am dus acasă şi-am decis c-o să stau întinsă în pat o vreme. Era ora cinci. M-am trezit pe la miezul nopţii.

/

Nu-l mai văzusem, pe Nick dinainte să plece în Scoţia. Pentru că trebuia să fie pe platou cu noaptea-n cap, singura şansă de a discuta era online, la ore târzii. De regulă era obosit şi ciufut, aşa că am început să-i scriu concis, răspunsuri stricte la mesajele lui, sau chiar să nu-i răspund deloc. Povestea despre chestii banale, de exemplu, ce tare îşi ura colegii. N-a menţionat niciodată că

îi e dor de mine ori că s-ar fi gândit vreun pic la mine. Când am făcut o aluzie la săptămâna petrecută Împreună la el acasă, a expediat subiectul şi a schimbat vorba. Ca reacţie la reacţia lui, am devenit şi eu rece şi sarcastică.

Nick: singura persoană decentă de pe platou este stephanie

eu: de ce nu i-o tragi, atunci.

Nick: păi, pentru că s-ar putea să ne afecteze relaţia de lucru

eu: ăsta e un apropo Nick: şi în plus are 60 eu: iar tu cât faci... 63?

Nick: ha ha ha

Nick: o să-i transmit dacă vrei

eu: o, chiar te rog.

Acasă m-am uitat la videouri de pe YouTube cu el în filme sau la televizor. La un moment dat interpretase rolul unui tată tânăr căruia îi fusese răpit copilul şi jucase într-un episod dintr-un serial poliţist interminabil, iar într-una dintre secvenţe era la secţie şi plângea. Ăsta era videoul pe care îl priveam cel mai des. Plângea exact aşa cum mi-l imaginam c-ar face-o în realitate: urându-se pe sine pentru faptul că plânge, dar urân-du-se atât de intens, încât asta nu reuşea decât să-l facă să plângă şi mai tare. Am constatat că dacă mă uitam la clip seara, înainte să comunic cu el, mă simţeam mai empatică. Avea un site rudimentar pentru fani, care nu mai fusese actualizat din 2011, pe care intram uneori, în timp ce vorbeam cu el.

Mă îmbolnăvisem în perioada aia. Făcusem cistită. O vreme, disconfortul persistent şi febra uşoară mi-au dat o stare de adecvare psihică şi n-am făcut nimic ca să mă tratez. Până la urmă m-am dus la doctoriţa de la cabinetul facultăţii, iar ea mi-a dat antibiotice şi un analgezic, care-mi provoca somnolenţă. Îmi petreceam serile holbându-mă la propriile mâini, sau încercând să mă concentrez la ecranul laptopului. Mă simţeam dezgustător, de parcă tot organismul îmi fusese invadat de bacterii diabolice. Ştiam că Nick nu suferea nicio repercusiune similară. Nu aveam niciun corespondent comun. Mă mototolise în palmă, ca pe o hârtie, apoi mă aruncase la gunoi.

M-am reapucat de scris, însă toate poeziile erau pline de o amărăciune de care-mi era ruşine. Pe unele le-am şters, pe altele le-am ascuns în fişiere în care nu căutam niciodată. Din nou luam totul prea în serios. Mă fixam pe lucruri percepute ca nedreptăţi din partea lui Nick, pe chestii dure pe care mi le spusese ori le sugerase, astfel încât să-l pot urî şi astfel să-mi justific intensitatea sentimentelor pentru el ca fiind ură în stare pură. Dar am recunoscut că singurul lucru pe care-l făcuse şi care mă rănea era faptul că-şi retrăsese afecţiunea, ceea ce avea tot dreptul să facă. În orice altă privinţă rămăsese atent şi curtenitor. Uneori mă gândeam că asta e cea mai urâtă porcărie pe care o trăisem în viaţa mea, dar era totodată o porcărie superficială, care putea fi vindecată în orice clipă şi transformată într-o fericire tâmpă. Doar printr-un simplu cuvânt de la el.

Într-o noapte, când eram online, l-am întrebat dacă are tendinţe sadice.

Nick: din câte ştiu, nu Nick: de ce mă-ntrebi? eu: mie mi se pare că ai Nick: hm Nick: îngrijorător

A trecut o vreme. M-am holbat la ecran şi n-am răspuns nimic. Mai aveam o zi şi terminam tratamentul cu antibiotice.

Nick: poţi să-mi dai un exemplu? eu: nu Nick: ok

Nick: cred că atunci când rănesc pe cineva e mai degrabă din pricina manifestării egoismului Nick: şi nu un scop în sine Nick: te-am rănit cu ceva? eu: nu

Nick: eşti sigură?

Am lăsat să treacă şi mai mult timp. Cu buricul degetului, i-am acoperit numele pe ecranul laptopului.

Nick: mai eşti acolo? eu: îhî Nick: a

Nick: presupun că n-ai chef de vorbă

Nick: e-n regulă, oricum ar trebui să merg la culcare.

A doua zi dimineaţă am găsit următorul e-mail de la el:

Înţeleg că nu prea vrei să ţinem legătura deocamdată, aşa că n-am să-ţi mai trimit mesaje, ok? ne vedem când mă întorc.

M-am gândit să-i trimit un e-mail usturător drept răspuns, însă nu i-am scris nimic.

În seara următoare, Bobbi a propus să vedem un film cu Nick.

Ar fi cam ciudat, am zis.

E prietenul nostru, de ce-ar fi ciudat?

Butona pe laptopul meu, căutând pe Netflix. Făcusem ceai de mentă şi aşteptam să infuzeze.

E sigur aici, a rostit Bobbi. L-am văzut aici. E ăla cu domnişoara de onoare care se mărită cu şefu .

De ce faci efortul să-i cauţi filmele?

E un rol destul de micuţ, dar apare la bustu gol la un moment dat. Te interesează, corect?

Nu, serios, te rog, las-o baltă, am spus.

S-a oprit. Şedea pe jos cu picioarele încrucişate şi s-a întins după ceainic să-şi toarne un strop, ca să vadă dacă era gata.

Îl placi ca om? a întrebat. Sau, mai degrabă, faza e că arată bine şi că e însurat c-o persoană interesantă?

Se vedea că era încă ofuscată de remarca referitoare la gelozie, dar îmi cerusem deja scuze. N-aveam de gând să-i tolerez ostilitatea faţă de Nick, mai ales că la momentul respectiv nu vorbeam cu el. Îmi era clar că sensibilitatea lui Bobbi nu mai era rănită, acceptând că fusese vreodată cu adevărat, şi că-i făcea plăcere să mă ia peste picior ori de câte ori mă încercau sentimente romantice. M-am uitat la ea de parcă ar fi fost foarte departe, o prietenă din trecut, sau cineva al cărui nume nu mi-l aminteam.

Melissa nu-i tocmai interesantă, am spus.

După ce a plecat Bobbi acasă, am căutat filmul de care pomenise. Ieşise în urmă cu şase ani, când eu aveam cincisprezece. Nick juca un personaj cu care protagonista avusese o aventură de o noapte. Am găsit un link video şi

m-am dus în „track” la secvenţa unde el ieşea de sub duş, a doua zi dimineaţă. Părea mai tânăr, iar faţa lui arăta altfel, deşi, chiar şi în filmul ăsta era mai mare decât mine ca vârstă. M-am uitat de două ori la secvenţă. După ce el pleca, protagonista îi dădea telefon prietenei sale şi amândouă râdeau isteric pe seama personajului lui Nick, care era un rahat de om, iar acest moment consolida prietenia dintre cele două. După ce m-am uitat la scena respectivă, i-am scris un e-mail. Mai exact:

Sigur, dacă asta vrei. Sper că filmările merg bine. În jur de ora 1:00 A.M. a răspuns.

ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme; urmează să plec în nordul franţei aproape toată luna august, cu melissa şi cu alţi oameni. Într-un fel de vilă imensă dintr-un sat care se cheamă etables. o să fie un du-te-vino de lume, deci eşti bine-venită să treci şi să rămâi cât vrei tu, deşi pot să înţeleg dacă invitaţia nu te ispiteşte.

Stăteam în pat, cu picioarele sub mine, încercând să lucrez la textele pentru următoarea lectură, când am primit notificarea de e-mail. I-am scris:

Deci, ne-o mai tragem sau s-a terminat?

O vreme n-a răspuns nimic. Am presupus că se culcase deja, însă gândul că poate nu se culcase încă m-a împiedicat să-mi văd de lucru, în continuare. Mi-am făcut o cană de ness şi m-am uitat pe YouTube la alte spectacole-lectură. Într-un final a apărut şi notificarea de mesaje.

Nick: eşti trează eu: da .

Nick: deci, da, uite care-i treaba Nick: nu înţeleg ce vrei

Nick: e clar că nu ne putem vedea cu regularitate Nick: iar o relaţie secretă este ceva destul de stresant eu: haha

eu: îmi dai papucii?

Nick: în timp ce, dacă nu ne mai întâlnim niciodată Nick: atunci relaţia rămâne doar Nick: preocuparea pentru o eventuală relaţie Nick: înţelegi ce zic

eu: nu pot să cred că-mi dai papucii pe messenger eu: credeam c-o să-ţi părăseşti nevasta şi-o să
fugim împreună

Nick: nu trebuie să te aperi eu: de unde ştii ce trebuie să fac eu: poate că sunt foarte dezamăgită Nick: eşti

Nick: niciodată nu m-am prins ce simţi cu adevărat în nicio privinţă

eu: păi, acum nu prea mai contează, corect

Trebuia să fie pe platou foarte devreme a doua zi, aşa că s-a dus la culcare. M-am gândit mult timp la momentul în care îi făcusem sex oral, iar el stătea nemişcat şi mă lăsa să-mi văd de treabă, Aş fi vrut să-i explic că era pentru prima oară când făceam aşa ceva. Ai fi putut să-mi zici ce era aşa de rău, în loc să mă laşi să continui. N-a fost frumos. M-am simţit foarte proastă. Însă ştiam că, de fapt, el nu greşise cu nimic. Mi-a trecut prin cap s-o sun pe Bobbi şi să-i povestesc tot, în speranţa că-i va spune Melissei, iar viaţa lui Nick va fi distrusă. Dar am decis că această întâmplare e prea umilitoare ca să fie istorisită.

A doua zi n-am ajuns la muncă pentru că am dormit. I-am trimis lui Sunny un e-mail slugarnic, iar ea mi-a răspuns: ne-am descurcat. Pe la prânz am intrat la duş. Mi-am pus o rochie neagră de tricot şi am ieşit să mă plimb, deşi era

prea cald ca să te bucuri de plimbare. Aveai senzaţia că aerul e neputincios şi prins în capcana asfaltului. Vitrinele reflectau soarele în sclipiri orbitoare, iar pielea îmi era umedă din cauza transpiraţiei. M-am aşezat pe fâşia de gudron a terenului de cricket din campus şi am fumat două ţigări, una după alta. Nu mâncasem nimic, mă durea capul. Îmi simţeam corpul uzat şi inutil. Nu mai doream să investesc în el hrană, ori medicamente.

După-amiază, când m-am întors acasă, am găsit un e-mail de la Nick.

deci, am impresia că discuţia de aseară a fost cam aiurea, evident, mi-e foarte greu să-mi dau seama ce vrei de fapt şi chiar n-am idee dacă glumeşti în legătură cu faptul că te-am rănit, e foarte stresant să vorbească cineva cu tine online. sper că nu eşti supărată, sau ceva.

Am răspuns:

Las-o aşa. Ne vedem în septembrie, sper să aveţi

timp frumos în Franţa.

După asta, nu mi-a mai scris.

Trei zile mai târziu, Melissa ne-a invitat pe Bobbi şi pe mine să mergem la vila din Étables pentru câteva zile, în august. Bobbi mi-a trimis încontinuu linkuri către website-ul companiei Ryanair şi m-a bătut la cap să ne ducem măcar o săptămână sau cel puţin cinci zile. Îmi puteam permite preţul biletului de avion, iar Sunny n-avea nicio problemă dacă îmi luam libere.

Într-un final am cedat: bine. Hai să mergem.

/

Bobbi şi cu mine mai fuseserăm de câteva ori în străinătate împreună. De fiecare dată cumpăram cele mai ieftine bilete; zboruri la prima oră, sau foarte târziu, noaptea şi, în consecinţă, ne petreceam prima zi a excursiei fiind irascibile şi căutând reţele wi-fi gratis. În Budapesta am stat o singură zi, şi aia într-o cafenea, cu bagajele lângă noi, în timp ce Bobbi bea espresso după espresso şi se certa aprins cu cineva pe net pe tema atacurilor cu drone, relatându-mi disputa cu voce tare. Când i-am spus că nu mă interesa acea discuţie în mod special, mi-a replicat: Frances, mor copii. N-am mai vorbit câteva ore bune după faza asta.

În zilele care au precedat excursia, Bobbi m-a căpiat cu SMS-uri în care îmi spunea ce să nu uit să iau la mine. Făcea parte din natura mea să nu uit acasă cele necesare, iar din natura ei făcea parte să uite de fiecare dată. Într-o seară a trecut pe la mine cu o listă întreagă, iar când am deschis uşa, am văzut-o vorbind la telefon, pe care îl ţinea între ureche şi umăr.

Uite, tocmai am ajuns acum la Frances, a spus. Te superi dacă te pun pe speaker?

Bobbi a închis uşa şi a venit după mine în sufragerie, unde şi-â aruncat telefonul la întâmplare pe masă, cu speakerul activat.

Bună, Frances, am auzit vocea Melissei.

Am răspuns la salut, deşi, ceea ce voiam să spun era: sper că nu te-ai prins că mă culc cu bărbată-tu.

Deci a cui e casa, mai precis? a întrebat Bobbi.

A unei prietene de-a mea, Valerie, a explicat Melissa. Mă rog, prietenă e un fel de-a spune. Are peste şaizeci de ani. E mai mult un fel de mentor. M-a ajutat enorm să public şi aşa mai departe. În tot cazul, bogăţie moştenită din generaţie în generaţie. Şi îi place ca diversele ei proprietăţi să fie locuite de oameni, când ea nu stă acolo.

Am fost de părere că sună foarte interesant.

Ai plăcea-o, a completat Melissa. S-ar putea chiar s-o şi cunoşti, uneori vine pentru o zi, două. Locuieşte la Paris majoritatea timpului.

Bogătaşii îmi provoacă silă, a spus Bobbi. Dar, da, sunt sigură că este o persoană minunată.

Cum mai eşti, Frances? a întrebat Melissa. Nu te-am mai văzut de secole.

Am făcut o mică pauză, după care i-am răspuns: sunt bine, mulţumesc. Tu? Melissa a făcut şi ea o pauză şi a replicat: în regulă.

Cum a fost la Londra? am întrebat. Ai fost pe-acolo luna trecută, parcă?

Am fost luna trecută? a zis ea. Tare ciudată chestie mai e şi timpu-ăsta.

A spus că e aşteptată la masă şi trebuie să închidă. Timpul nu mi se părea nici pe departe o chestie ciudată, cu atât mai puţin „tare ciudată”.

În seara aia, după ce a plecat Bobbi, o oră jumate am scris poezii în care mi-am simbolizat corpul sub formă de mizerie, de ambalaj gol, de fruct mâncat pe jumătate şi aruncat la gunoi. Faptul că mi-am pus la treabă dispreţul

de sine în felul ăsta nu m-a ajutat să mă simt efectiv mai bine, în schimb, m-a epuizat. După care m-am întins pe-o parte cu ***A Critique of Postcolonial Reason*[6]*,*** deschisă la jumate şi sprijinită de perna de-alături. Din când în când ridicam degetul ca să dau pagina, lăsând formularea greoaie şi derutantă să-mi intre, prin ochi, direct în creier, ca un fluid.

Mă autodepăşesc, mi-am zis. O să ajung atât de deşteaptă, încât nu va mai fi nimeni care să mă înţeleagă.

Înainte să plecăm din ţară i-am trimis un e-mail lui Nick şi l-am anunţat că urmează să venim. I-am scris: sunt convinsă că Melissa ţi-a spus deja. Am vrut doar să te liniştesc, n-am de gând să fac vreo scenă. A răspuns: cool, ce mişto că ne vedem. Am privit acel mesaj în mod repetat, de multe ori redeschizându-l doar ca să-l văd din nou. Era atât de lipsit de expresie ori de sens, încât mă înfuria. De parcă, odată încheiată relaţia noastră, mă retrogradase instantaneu la statutul meu anterior, de simplă cunoştinţă. Poate că aventura s-a terminat, m-am gândit, dar faptul că se termină ceva nu înseamnă că acel ceva n-a avut loc niciodată. Pradă furiei, am început să caut prin e-mailuri şi SMS-uri după „dovezi" ale aventurii noastre, dar toate se rezumau la mesaje plicticoase de natură logistică în legătură cu ora la care urma să ajungă acasă şi ora la care aş putea să mă duc la el. Nu existau declaraţii înflăcărate de iubire şi nici detalii evident sexuale în mesaje. Părea logic, pentru că aventura avea loc în viaţa reală, nu online, însă, oricum, mă simţeam de parcă fusesem tâlhărită.

---

[6] *Critica Raţiunii Postcoloniale,* lucrare ştiinţifică de Gayatri Chakravorty Spivak. *(N. trad.).*

În avion am împărţit căştile cu Bobbi, care şi le uitase pe ale ei. A trebuit să dăm volumul la maximum, ca să şi auzim ceva în zgomotul motoarelor. Lui Bobbi îi era frică de avion, sau cel puţin aşa pretindea; senzaţia mea era însă că de la un punct încolo disimula, ca să se distreze. Când zburam împreună mă ruga să ne ţinem de mână. Mi-aş fi dorit să pot s-o-ntreb ce crede c-ar trebui să fac, însă eram convinsă că dacă ar fi aflat ce se-ntâmplase, s-ar fi îngrozit chiar şi numai la gândul că eu mergeam la Etables. Într-un anumit sens, şi eu eram îngrozită, dar în acelaşi timp fascinată. Înainte de vara aia nu-mi închipuisem vreodată c-aş putea fi genul de femeie care acceptă o atare invitaţie de la soţia unui bărbat cu care s-a culcat de mai multe ori. Această informaţie mi se părea interesantă într-un fel morbid.

Bobbi a dormit aproape tot zborul şi s-a trezit abia când am aterizat. M-a strâns de mână în vreme ce ceilalţi pasageri se ridicau ca. să-şi ia bagajele şi mi-a mărturisit: e foarte relaxant să zbor cu tine. Eşti stoică, în aeroport mirosea a odorizant artificial, iar Bobbi s-a dus să cumpere două cafele fără zahăr, în timp ce eu încercam să aflu ce autobuz ar trebui să luăm. Bobbi studiase germana la şcoală şi nu vorbea franceza, însă oriunde ne-am fi dus, reuşea să comunice cu faţa şi cu mâinile. L-am văzut pe bărbatul de la bar cum îi zâmbea de parcă ar fi fost verişoara lui preferată, în timp ce eu repetam cu disperare numele oraşelor şi al companiilor de autobuze femeii de la standul de bilete.

Bobbi avea un fel de a fi care se potrivea peste tot în lume. Cu toate că susţinea că îi urăşte pe bogătaşi, familia ei era bogată, iar oamenii înstăriţi o miroseau imediat că e de-a lor. Îi interpretau conceptele politice radicale drept un fel de autopersiflare burgheză, nimic serios, şi îi povesteau

despre diverse restaurante sau locuri de cazare din Roma. Mă simţeam complet pe dinafară În asemenea situaţii, ignorantă şi otrăvită, dar şi temătoare ca nu cumva să fiu descoperită ca fiind cineva de condiţie relativ modestă şi cu opinii comuniste.

În aceeaşi măsură, mă străduiam să fac conversaţie cu oameni de aceeaşi provenienţă ca părinţii mei, te-mându-mă că pronunţ vocalele într-un stil prea preţios şi că pardesiul meu larg cumpărat din talcioc m-ar putea face să arăt ca o bogătaşă. Şi Philip suferea de teama asta, să nu arate că e bogat, deşi, în cazul lui, pentru că într-adevăr era. Noi doi obişnuiam să tăcem în vreme ce Bobbi discuta cu şoferii de taxi despre chestiuni la ordinea zilei.

Pe la şase dimineaţa ne-am urcat în autobuzul de Etables. Eram epuizată şi aveam o mare durere de cap, fix în spatele globilor oculari, aşa că a trebuit să mă chiorăsc la scrisul de pe bilete. Autobuzul ne-a transportat prin zone rurale pline de verdeaţă, peste care se întindea o pâclă albă, străpunsă de razele soarelui.

La radio se auzeau încet nişte voci care comentau ceva în franceză şi râdeau din când în când, apoi era muzică. Am trecut pe lângă ferme aflate de-o parte şi de alta a drumului, podgorii marcate de semne pictate de mână şi brutării impecabile, de unde puteai comanda din maşină şi care aveau reclame scrise curat, cu font Sans Şerif. Foarte puţine maşini pe şosea; era încă devreme.

În jur de ora şapte, cerul s-a diluat într-un albastru egal şi moale. Bobbi dormea cu capul sprijinit de umărul meu. Am aţipit şi eu şi am visat că am o problemă cu dinţii, Maică-mea se afla în aceeaşi încăpere, undeva, departe, şi-mi zicea ceva de genul: ştii că dentistul costă o grămadă de

bani. Ascultătoare, mi-am împins dintele cu limba până l-am scos şi l-am scuipat în palmă. Ăsta era? întreba maică-mea, numai că nu-i puteam răspunde pentru că din gaura rămasă îmi şiroia sângele. Era dens, plin de cheaguri şi sărat la gust. Am simţit cum îmi alunecă pe gât. Haide, scuipă-l, a zis mama. Neputincioasă, am scuipat pe jos. Sângele avea culoarea murelor. Când m-am trezit, şoferul tocmai anunţa: Etables. Şi Bobbi mă trăgea uşor de păr.

Melissa ne aştepta în staţia de autobuz, chiar lângă port. Purta o rochie roşie, cu decolteu adânc, petrecută şi strânsă în talie cu o panglică. Avea sânii mari şi forme generoase, total diferite de ale mele. Se sprijinea de balustradă, privind în largul mării, care arăta netedă ca o folie de plastic. S-a oferit să ne ajute cu gentile, dar i-am spus că ne descurcăm şi ea a dat din umeri. I se cojea pielea de pe nas. Era drăguţă.

Când am ajuns la vilă, câinele a ţâşnit afară şi a-nce-put să scheaune şi să sară în două picioare^ ca un animal de circ. Melissa l-a ignorat şi a deschis poarta. Faţada casei era o imensă zidărie de piatră, cu jaluzele vopsite în albastru şi cu scări albe care urcau până la uşa principală. În interior, totul era perfect ordonat şi domnea un miros discret de soluţii pentru curăţare şi loţiune de plajă. Tapetul de pe pereţi avea imprimate bărcuţe cu pânze, iar pe rafturi am observat o grămadă de romane în limba franceză. Camerele noastre se aflau la demisol: a lui Bobbi dădea spre curte, a mea spre mare. Ne-am lăsat bagajele înăuntru, iar Melissa ne-a spus că ceilalţi se află în spate, unde iau micul dejun.

În grădină aveau un cort mare, alb, cu uşile din pânză strânse sul şi legate cu şiret. În cort se aflau o masă şi scaune. Câinele mi s-a lipit de gleznă şi m-a urmat, lă-

trând ca să-i dau atenţie. Melissa ne-a făcut cunoştinţă cu un cuplu, prieteni de-ai ei, Evelyn şi Derek. Păreau de-o seamă cu Melissa, sau poate ceva mai mari.
Aşezau amândoi tacâmurile pe masă. Căţeluşa a lătrat din nou spre mine şi Melissa a exclamat: o, chiar te place, nu glumă. Ştii că-i trebuie paşaport ca să meargă în străinătate? E ca şi cum ai avea un copil mic. Am râs ca proasta, în timp ce câinele îşi freca botul de tibia mea, scheunând.

Nick a ieşit din casă cu un maldăr de farfurii în braţe. Am simţit cum înghit în sec, cu greu. Era slab şi părea foarte obosit. Soarele îi bătea drept în faţă, aşa că a mijit ochii uitându-se undeva pe deasupra noastră, fără să ne observe. Apoi ne-a văzut. Şi a exclamat: ah, bună, cum aţi călătorit? Şi-a mutat ochii de la mine, iar câinele a urlat. Fără incidente, a răspuns Bobbi. Nick a lăsat farfuriile jos şi şi-a şters fruntea cu palma, ca şi când ar fi asudat, ceea ce nu părea să fie cazul.

Ai fost mereu aşa subţire? Mi te amintesc mai solid, a zis Bobbi.

A fost bolnav, a spus Derek. A făcut bronşită. Are o sensibilitate.

Am făcut pneumonie, a precizat Nick.

Acum eşti bine? l-am întrebat.

Nick s-a uitat spre pantofii mei şi a dat din cap. A spus: Da, sigur, sunt bine acum. Arăta într-adevăr diferit, era tras la faţă şi avea cearcăne umede sub ochi. A spus că terminase de luat antibioticele. M-am ciupit de lobul urechii pentru a-mi muta atenţia.

Melissa a pus masa şi m-am aşezat lângă Bobbi, care a făcut poante şi a râs tot timpul. Toţi păreau fermecaţi de ea. Masa era acoperită cu o muşama uşor lipicioasă şi se aflau pe ea o grămadă de croasanţi, diferite borcane cu gemuri şi cafea proaspătă. Nu-mi trecea nimic prin cap, ceva ce-aş fi putut să spun fără să mă simt o intrusă. Am rămas tăcută şi mi-am umplut cana de cafea de trei ori la rând. Într-un bol mic de lângă cotul meu se găseau cubuleţe de zahăr alb, sclipitor, pe care le-am scufundat în cafea unul câte unul.

La un moment dat, Bobbi a zis ceva despre aeroportul din Dublin şi Derek a comentat: a, hogeacul lui Nick.

Îţi place aeroportul ăla în mod special? a întrebat Bobbi.

E navetist pe avion, a spus Evelyn. Practic, trăieşte în avioane.

A avut chiar şi o aventură nebună cu o stewardesă, a zis Derek.

Mi s-a strâns coşul pieptului, dar n-am ridicat ochii. Deşi cafeaua mea era deja leşinător de dulce, am mai luat un cub de zahăr şi l-am pus pe farfuriuţă.

Nu era stewardesă, a intervenit Melissa. Lucra la Starbucks.

Termină, a zis Nick. O să creadă că vorbeşti serios.

Cum ziceai c-o cheamă? făcu Evelyn. Lola?

Louisa, răspunse Nick.

Într-un final m-am uitat spre el, dar nu se uita la mine. Zâmbea cu jumătate de gură.

Nick a mers la o întâlnire amoroasă cu o fată cunoscută pe aeroport, ne-a explicat Evelyn.

Involuntar, a precizat Nick.

Ei, oarecum involuntar, a spus Derek.

Nick s-a uitat la Bobbi cu o expresie de exasperare simulată, cum ar fi: OK, iar începem. Dar nu părea să-l deranjeze cu adevărat să povestească întâmplarea.

A fost acum vreo trei ani, începu el. Călătoream frecvent pe atunci, deci o ştiam din vedere pe fata asta şi uneori mai schimbam o vorbă cât aşteptam comanda. În tot căzu, la un moment dat mi-a zis să ne vedem la o cafea în oraş. Am crezut...

În momentul ăla au sărit toţi odată să comenteze, să râdă şi să facă poante.

Am crezut, a repetat el, că fata chiar dorea să bea o cafea.

Şi care a fost faza? a-ntrebat Bobbi.

Păi, când am ajuns acolo, am realizat că era de fapt o întâlnire romantică, a spus Nick. Şi m-am panicat

total, m-am simţit groaznic.

Ceilalţi au început din nou să vocifereze unii peste alţii, Evelyn râdea, Derek striga ca el nu crede că Nick s-a simţit chiar aşa de groaznic. Fără să ridice privirea din farfurie, Melissa a spus ceva ce ri-am auzit.

Aşa că i-am zis că sunt însurat, a continuat Nick.

E imposibil să nu-ţi fi dat seama, la un anumit nivel, a spus Derek. Ce voia de fapt.

Pe cuvânt, a zis Nick. Oamenii ies mereu la o cafea şi stau de vorbă, chiar nu mi-a trecut prin minte.

E acoperirea perfectă, a comentat Evelyn. Dacă într-adevăr aţi avut o aventură.

Era sexy? a zis Bobbi.

Nick a râs şi şi-a ridicat palma într-un gest care voia să spună: tu ce crezi? Răpitor de sexy, a afirmat.

Melissa a râs la poanta asta, iar el a zâmbit ca pentru sine, mulţumit că a facut-o să râdă. Sub masă, m-am călcat singură cu tocul sandalei.

Şi era ridicol de mică, nu? a spus Derek. Douăş’trei, sau aşa ceva.

Poate că ştia că eşti însurat, a adăugat Evelyn. Unele femei sunt atrase de bărbaţi căsătoriţi; e ca o provocare.

Mi-am apăsat tocul atât de tare pe laba piciorului, încât durerea m-a săgetat în sus, pe gambă şi a trebuit să-mi muşc buzele ca să nu icnesc. Când am ridicat tocul, am simţit cum îmi zvâcnesc degetele.

Nu prea cred, a replicat Nick. A fost foarte dezamăgită când i-am pomenit chestia asta.

După micul dejun, Evelyn şi Derek au coborât la plajă, iar Bobbi şi cu mine ne-am dus să despachetăm. Îi auzeam pe Nick şi Melissa vorbind la etaj, dar nu distingeam cuvintele, ci doar sunetul vocilor. Un bondar a intrat pe geamul deschis şi a aruncat o umbră pe tapet, ca o virgulă, apoi a zburat înapoi, afară.

După ce am terminat de despachetat, am făcut un duş şi am pus pe mine o rochie gri de bumbac fără mâneci, în timp ce o ascultam pe Bobbi, care fredona un cântec de Françoise Hardy în camera de alături.

Pe la două, trei, am ieşit toţi, împreună. Drumul până la plajă traversa un mic dâmb pavat, trecea pe lângă două case albe şi apoi forma un zigzag de trepte în piatra falezei. Plaja era plină de familii tinere care stăteau la soare pe prosoape colorate, ungându-se reciproc pe spate cu loţiune de protecţie. Refluxul lăsase în urmă o crustă de alge uscate. Câţiva adolescenţi jucau volei lângă stânci. Îi auzeam cum strigă ceva cu accent străin. Soarele încingea nisipul şi am început să transpir. I-am văzut pe Evelyn şi Derek facându-ne cu mâna; iar coapsele lui Evelyn, ce păreau să aibă o consistenţă de frişcă, i se revărsau din costumul de baie dintr-o singură piesa, maroniu.

Ne-am întins prosoapele şi Melissa a dat-o pe Bobbi cu un pic de loţiune pe ceafa. Derek i-a comunicat lui Nick că apa e „revigorantă”. Mirosul de sare mi-a înţepat gâtul. Bobbi a rămas în bikini. Mi-am mutat privirea dinspre Melissa şi Nick, în timp ce se dezbră-cau, sincron. Ea l-a întrebat ceva şi l-am auzit zicând: nu, mersi. Evelyn l-a avertizat: o să te arzi.

Frances, nu intri-n apă? m-a-ntrebat Derek.

Toată lumea s-a uitat la mine. Mi-am atins braţul ochelarilor de soare şi am ridicat dintr-un umăr, într-un gest evaziv, nici măcar complet.

Prefer să stau la soare, am spus.

Adevărul era că n-aveam chef să apar în costum de baie în faţa lor. Simţeam că îi sunt datoare corpului meu acest

lucru. Nu i-a păsat nimănui, m-au lăsat în pace. După ce au plecat toţi, mi-am scos ochelarii de soare, ca să nu mă bronzez cu urme pe faţă. Chiar lângă mine, nişte copilaşi se jucau cu jucărioare de plastic şi ţipau unii la alţii în franceză, o limbă care îmi suna sofisticat şi citadin, pentru că n-o înţelegeam. Stăteam întinsă pe burtă, deci nu puteam vedea feţele copiilor, însă, din când în când, prindeam cu privirea periferică o culoare ţipătoare, o găletuşă ori o lopăţică, sau, fugitiv, o gleznă. Îmi simţeam încheieturile grele, ca pline de nisip. Mi-am adus aminte de căldura din autobuz, dimineaţa.

Când m-am întors cu faţa în sus, Bobbi tocmai venea din apă, tremurând şi arătând foarte albă. S-a înfăşurat într-un prosop de plajă imens, punându-şi un altul mai mic, de culoare bleu, pe cap. Arăta ca Fecioara Maria.

Zici că-i Marea Baltică, a spus. Am crezut că fac stop cardiac.

Trebuia să rămâi pe plajă. E doar un pic prea călduţ.

Şi-a dat jos prosopul de pe cap şi şi-a scuturat părul ca un câine, până ce o ploaie de stropi mici şi reci au aterizat pe piele mea, ceea ce m-a făcut să-njur. Ţi-ai cerut-o, a zis. S-a aşezat şi şi-a deschis cartea, cu corpul încă înfăşat în prosopul care avea un desen cu Super Mario pe el.

Când mergeam spre apă, toată lumea a vorbit de tine, a spus.

Ce!?

Da, a fost o mică bârfa de grup la adresa ta. Se pare că laşi o impresie foarte puternică. M-a mirat, normal.

Cine zice? am întrebat.

Avem voie să fumăm pe plajă sau nu?

I-am spus că nu cred că avem voie să fumăm pe plajă. A oftat teatral şi şi-a stors apa din păr. Întrucât nu-mi precizase cine anume vorbise frumos despre mine, eram sigură că, de fapt, fusese chiar ea.

Nick n-a spus mare lucru, a completat. Despre impresia pe care o laşi. Totuşi, l-am studiat atent. Era foarte stresat.

Poate din cauză că-l studiai?

Sau, poate pentru că-l studia şi Melissa.

Am tuşit şi n-am zis nimic. Bobbi şi-a scos un baton de cereale de pe fundul genţii şi a-nceput să-l ronţăie.

Deci cât de căzută în cap eşti după el, pe o scară de la unu la zece? a întrebat. Zece fiind intensitatea cu care te-ai îndrăgostit de mine în şcoală.

Şi unu fiind o îndrăgostească extrem de serioasă?

A râs, deşi avea gura plină cu baton de cereale.

Cum zici tu, a spus. E mai degrabă ceva distractiv, adică faptul că vorbeşti cu el online sau, mai degrabă, că ai vrea să-l sfâşii şi să-i bei sângele?

Nu vreau să-i beau sângele.

Am apăsat un pic cam tare pe ultimul cuvânt din frază, ceea ce a facut-o pe Bobbi să pufnească iar. Nu cred că-s dispusă să-mi închipui cam ce-ai vrea tu să-i bei, a zis. E cam aiurea. M-am gândit că ăla era momentul să-i spun ce se petrecuse între mine şi Nick, pentru că puteam să

îmbrac totul într-un aer de glumă şi pentru că oricum se terminase. Totuşi, n-aş putea să explic de ce, am preferat să nu suflu o vorbă despre asta, iar ea a exclamat: sex cu bărbaţi, ce caraghios!

A doua zi, în timp ce spălam vasele după micul dejun, Melissa l-a întrebat pe Nick dacă poate să dea o fugă cu maşina la complexul comercial de lângă localitate, ca să ia şezlonguri noi. A zis că-şi propusese să meargă chiar ea cu o zi înainte, numai că uitase complet. Nick n-a părut foarte entuziasmat de idee, însă a spus că o să meargă. A bombănit ceva de genul: aoleu, locu' ăla e la naiba-n praznic. Dar nu părea foarte convins. El spăla farfuriile în chiuvetă, eu le ştergem şi i le pasam Melissei, care le punea în dulap. Să stau între ei doi mă făcea să mă simt neîndemânatică şi complet picată din lună şi eram convinsă că Bobbi observase faptul că mă-nroşisem. Stătea cocoţată pe masă, mâncând dintr-un fruct şi bălăngănindu-şi picioarele.

Ia-le şi pe fete cu tine, a sugerat Melissa.

Melissa, te rog, nu ne zice fete, făcu Bobbi.

Melissa i-a aruncat o privire, iar Bobbi a muşcat din nectarină, cu un aer nevinovat.

Atunci, Îa şi aceste două tinere cu tine, s-a corectat Melissa.

De ce, să-mi ţină companie? a întrebat Nick. Sunt convins că preferă să se ducă la plajă.

Ai putea să le duci la lac, a continuat Melissa. Sau aţi putea să mergeţi la Châteloudren.

Mai e deschis acolo? a întrebat Nick.

Au vorbit despre Châteloudren şi dacă magazinul mai era deschis. Apoi Nick s-a întors şi s-a uitat la Bobbi. Avea mâinile şi încheieturile ude.

Îţi place să mergi departe cu maşina? a spus.

Nu-l băga în seamă, nu-i chiar aşa departe, a zis Melissa. O să fie distracţie.

A râs când a spus asta, ca şi cum ar fi semnalat că ştie precis că n-o să fie nicio distracţie. Ne-a dat o cutie cu produse de patiserie şi o sticlă de vin roze să le luăm cu noi, în caz c-am fi avut chef de un picnic. Şi i-a strâns uşor mâna lui Nick atunci când i-a mulţumit.

Maşina stătuse toată dimineaţa în soare, aşa că a trebuit să coborâm geamurile înainte de a ne putea urca. Înăuntru mirosea a praf şi a plastic încins. Eu m-am aşezat în spate, iar Bobbi pe scaunul din dreapta şoferului şi şi-a scos faţuca pe geam, ca un terrier. Nick a dat drumul la radio, şi Bobbi şi-a băgat faţa la loc şi l-a-ntrebat: n-ai CD-player? Să ascultăm şi noi o muzică? Nick i-a răspuns că da, bineînţeles. După care Bobbi s-a apucat să scotocească prin CD-uri şi să-şi dea eu părerea, care ar fi ale Melissei şi care ale lui Nick.

Cine ascultă Animal Collective, tu sau ea? a spus.

Cred că amândoi.

Da’ cine a cumpărat CD-ul?

Nu mai ştiu, a zis el. Ştii, astea sunt lucruri comune, nu mai ţin minte care al cui e.

Bobbi m-a privit peste spătarul scaunului. Am ignorat-o.

FrancesPazis. Ştiai căînl992NickafostpeChannel 4, într-un documentar despre copii supradotaţi?

Mi-am ridicat ochii spre ea şi am îngăimat: ce? Nick deja sărise cu gura: unde ai auzit asta? Bobbi scosese ceva din cutia cu produse de patiserie, un rulou cu frişca, iar acum îşi folosea degetul arătător pe post de linguriţă ca să mănânce frişca.

Melissa mi-a spus. Şi Frances a fost un copil supra-dotat, aşa că m-am gândit c-ar putea s-o intereseze. Deşi ea n-a apărut în niciun documentar. Nici măcar nu exista în 1992.

De-atunci încolo a început să se nasolească treaba. De ce-ţi povesteşte Melissa chestiile astea?

Şi-a ridicat ochii spre el, sugându-şi frişca de pe deget, cu un gest mai degrabă impertinent decât seducător.

Are încredere în mine, i-a replicat.

M-am uitat la Nick în oglinda retrovizoare, dar era atent la drum.

Am mare succes la ea, a spus Bobbi. Totuşi, am senzaţia că n-o s-ajungem nicăieri, cred că e măritată.

Cu un actor, acolo, a zis Nick.

Din trei sau patru muşcături, Bobbi a înfulecat ruloul cu frişca. După care a pus CD-ul cu Animal Collective şi a dat volumul foarte tare. Când am ajuns la magazinul cu articole de uz casnic, eu şi Bobbi am rămas să fumăm în parcare, iar Nick s-a dus să cumpere şezlongurile. A ieşit cu ele la subraţ, arătând foarte masculin. Am strivit chiştocul cu vârful piciorului, în timp ce el deschidea

portbagajul şi ne spunea că lacul avea să fie o mare dezamăgire.

Douăzeci de minute mai târziu, Nick a parcat maşina şi am coborât cu toţii pe o cărăruie mărginită de copaci. Lacul se întindea neted şi albastru în faţa noastră, reflectând cerul. Nu mai era nimeni în afară de noi. Ne-am aşezat pe iarbă lângă apă, la umbra unei sălcii, şi am mâncat produse de patiserie umplute cu cremă. Bobbi şi cu mine ne-am pasat sticla de vin, care era dulce şi cald.

Se poate înota? a zis Bobbi. În lac.

Da, cred că da, a spus Nick.

Şi-a întins picioarele pe iarbă. Ne-a anunţat că vrea să facă o baie.

N-ai costumu la tine, i-am zis.

Şi? mi-a replicat. Oricum, nu-i nimeni pe aici.

Sunt eu, am spus.

Bobbi a râs la poanta asta. Şi-a lăsat capul pe spate şi a râs cu faţa în sus, spre copaci. Purta o bluză din bumbac, iară mâneci, imprimată cu floricele, iar în umbră mâinile ei arătau subţiri şi cu o tentă întunecată de la bronz. A început să-şi desfacă nasturii. Bobbi, i-am zis. Pe bune?.

Adică, el poate să-şi dea tricoul jos, dar eu nu? mi-a replicat.

Am ridicat mâinile. Nick a tuşit, o tuse amuzată.

De fapt, n-aveam de gând să-mi scot tricoul, a precizat el.

O să mă simt jignită dacă protestezi, i-a zis Bobbi.

Frances protestează, nu eu.

A, da. Păi, ea va trebui să facă faţă situaţiei.

După care şi-a împăturit hainele pe iarbă şi s-a dus spre apă; Muşchii spatelui i se mişcau delicat sub piele, iar în bătaia soarelui, aproape că nu se vedeau dungile de la slip, aşa că părea pe de-a-ntregul perfectă. Apoi, singurul zgomot care s-a auzit a fost sunetul picioarelor ei înaintând prin apă. Era foarte cald şi terminaserăm toate rulourile şi croasanţii. Soarele s-a mutat şi am rămas iară umbră. Am mai luat o gură de vin şi am urmărit silueta lui Bobbi.

E total lipsită de pudoare, am spus. Mi-ar fi plăcut să semăn mai mult cu ea.

Nick stătea foarte aproape de mine, aşa că, dacă mi-aş fi înclinat capul, l-aş fi sprijinit de umărul lui. Soarele era exagerat de strălucitor. Am închis ochii şi m-am uitat la modelele ciudate care se formau sub pleoape. Căldura mi se scurgea prin păr, iar sub arbuşti bâzâiau tot felul de insecte. Simţeam mirosul hainelor proaspăt spălate ale lui Nick şi al gelului de duş cu ulei de portocale pe care îl folosisem când mergeam acasă la el.

A fost penibil ieri, a zis. Discuţia despre fata de pe aeroport.

Am încercat să afişez un zâmbet simpatic, neutru, numai că tonul vocii lui făcea să-mi vină greu şi să respir. Părea că aşteptase ocazia să stăm de vorbă numai noi doi şi că îi recâştigasem instantaneu încrederea.

Sunt fete care se dau în vânt după bărbaţii însuraţi, am precizat eu.

L-am auzit cum râde. Am ţinut ochii închişi şi am lăsat formele roşiatice din spatele pleoapelor să se desfăşoare, ca un caleidoscop.

Nu cred că-i adevărat; am mai spus chestia asta.

O dovadă de loialitate.

Mă temeam eu c-o să-i iei în serios.

Nu ţi-a plăcut?

Louisa? A, ştii cum e. O fată mişto. Dar nu cât s-o visez noaptea.

Cu certitudine, Nick nu-mi spusese vreodată că m-a visat noaptea, sau măcar că mă place în vreun fel anume. În termeni de declaraţii verbale, „nu cât s-o visez noaptea” era primul lucru spus de el care implica faptul că aveam, totuşi, un statut special.

Deci, ai pe cineva? a vrut să ştie.

Am deschis ochii. Nu se uita la mine. Studia o păpădie pe care o ţinea între degetul mare şi arătător. Nu părea să glumească. Mi-am adunat picioarele şi le-am strâns cu putere.

Am avut, nu pentru mult timp, am spus. Dar i-a pus capăt, din păcate.

A răsucit tulpina florii înainte şi înapoi, cu un surâs ezitant.

Aşa? a zis. Ce-a fost în capu lui?

Ştii, chiar n-am nici cea mai vagă idee.

S-a uitat la mine şi m-am temut de expresia de pe faţa mea din acel moment.

Mă bucur mult că eşti aici. E aşa de bine să te văd.

Am ridicat o sprânceană şi am întors privirea. Am observat capul lui Bobbi scufundându-se şi ieşind la suprafaţă, aidoma unei foci.

Şi-mi pare rău, a adăugat.

Am zâmbit mecanic şi am rostit: a, fiindcă mi-ai rănit sentimentele? Nick a oftat din toţi rărunchii, de parcă tocmai lăsase jos o greutate. S-a relaxat; i-am simţit postura corpului modificându-se. M-am întins pe spate simţind cum lamele firelor de iarbă îmi ating umerii.

Absolut, în caz c-ai avut vreun sentiment, a continuat.

Ai spus vreodată ceva sincer, în toată viaţa ta?

Am spus ca-mi pare rău şi am fost sincer. Am încercat să-ţi explic cât mă bucur că te văd din nou. Ce mai vrei? Aş putea să mă târăsc la picioarele tale, dar nu cred că eşti genul de persoană care apreciază aşa ceva.

Cât de bine ai impresia că mă cunoşti?

Atunci s-a uitat la mine ca şi când ar fi abandonat în sfârşit prefăcătoria. Era o privire plină de bunătate, dar n-aveam de unde să ştiu că n-o repetase şi pe asta înainte, ca multe alte chestii.

Păi, mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, a spus.

Am văzut-o pe Bobbi ieşind din apă, însă am rămas întinsă în umbra lui Nick, iar el nu şi-a retras braţul din locul în

care aproape că-mi atingea obrazul. Bobbi s-a întors pe mal tremurând şi storcându-şi părul. Când s-a-mbrăcat peste pielea udă, bluza i s-a impregnat de apă, până ce aproape a devenit transparentă. Am privit-o admirativ şi am întrebat-o cum e apa, iar ea a zis: foarte rece, e incredibil.

La întoarcere, m-am aşezat pe locul de lângă şofer, iar Bobbi a stat în spate, cu picioarele întinse pe banchetă. Dacă mie şi lui Nick ni se întâlneau privirile, ne uitam iute în altă parte, dar nu suficient de iute încât să nu ne apară pe chip un zâmbet de necontrolat. De pe bancheta din spate, Bobbi a întrebat: de ce vă amuzaţi? Dar avea un ton obosit şi în mod clar nu aştepta un răspuns. Am pus un album de Joni Mitchell în CD-player şi m-am uitat pe geam, simţind aerul răcoros pe faţă. Când am ajuns acasă, începea să se însereze.

/

La cină, am stat alături de Nick. După ce am terminat de mâncat, Melissa a mai deschis o sticlă de vin, iar Nick s-a aplecat spre mine şi mi-a aprins ţigara. A stins chibritul cu câteva mişcări scurte şi, ca din întâmplare, şi-a pus braţul pe spătarul scaunului meu. Nimeni n-a părut să bage de seamă, de fapt era un gest absolut normal, doar că eu nu m-am putut concentra la nimic atâta vreme cât şi-a ţinut mâna acolo. Ceilalţi discutau despre refugiaţi. Evelyn tot repeta: unii au studii superioare, vorbim despre medici, despre profesori. Observasem şi înainte tendinţa unora de a pune accent pe pregătirea profesională a refugiaţilor. Derek a comentat: indiferent ce faci cu ceilalţi, închipuie-ţi că trimiţi medicii înapoi. E o dementă.

Asta ce-nseamnă? a spus Bobbi. Să nu-i lase să intre decât dacă au absolvit Medicina?

Evelyn a precizat că nu asta voia Derek să spună, iar Derek a întrerupt-o pentru a completa cu ceva despre sistemele de valori occidentale şi despre relativismul cultural. Bobbi a zis clar că dreptul de a primi azil face parte din „sistemul de valori occidentale”, în caz că aşa ceva chiar există. A marcat ghilimele făcând un gest cu degetele-n aer.

Dezideratul naiv al multiculturalismului, a spus Derek. 2izek se pricepe bine la chestia asta. Ştiţi, graniţele există cu un motiv.

Nici nu bănuieşti câtă dreptate ai, a spus Bobbi. Dar pun pariu că nu suntem de acord în privinţa motivului.

Nick a început să râdă. Melissa a privit în lături, ca şi când n-o interesa conversaţia. Mi-am îndreptat spatele în mai multe etape, ca să ajung să-i simt braţul lui Nick pe piele.

Suntem de aceeaşi parte, a afirmat Derek. Nick, tu eşti un mascul alb asupritor; deci, susţine-mă.

De fapt, sunt de aceeaşi părere cu Bobbi, a replicat Nick. Deşi, fără-ndoială, sunt un asupritor.

Vai, Doamne, apără! a exclamat Derek. Cui îi ajută democraţia liberală? Poate c-ar trebui să dăm foc la clădirile guvernului şi să vedem ce iese de-aici.

Ştiu că exagerezi, a zis Nick, însă e din ce în ce mai greu să pricep de ce n-am face-o, într-un final.

Când ai ajuns atât de radical? a întrebat Evelyn. Stai prea mult în preajma studenţilor. Ei îţi bagă ideile as-tea-n cap.

Melissa şi-a scuturat ţigara într-o scrumieră micuţă, pe care o ţinea în mâna stângă. Zâmbea; avea pe faţă un zâmbet discret şi nostim.

Da, Nick, ţie îţi plăcea statul poliţienesc, a comentat Melissa. Ce s-a-ntâmplat?

Tu le-ai chemat pe aceste studente să stea cu noi în vacanţă, a răspuns. N-am avut nicio şansă să mă-mpotrivesc.

Melissa se lăsase pe spate în scaun şi-l privea prin licăririle de fum. Nick şi-a mutat mâna de pe spătarul

scaunului meu şi şi-a pus ţigara în scrumieră. Am avut impresia că temperatura scade brusc şi culorile devin mai terne.

Aţi fost la lac? a-ntrebat.

Îhî, la-ntoarcere, a răspuns Nick.

Frances s-a pârlit, a relatat Bobbi.

De fapt, nu eram deloc arsă de soare, dar faţa şi mâinile căpătaseră o tentă rozalie şi le simţeam uşor febrile. Am ridicat din umeri.

Păi, Bobbi a vrut cu tot dinadinsul să se dezbrace şi să intre-n apă, am completat eu.

Turnătoareo! a exclamat Bobbi. Mă faci de râs.

Melissa încă era cu ochii pe Nick. El nu părea deloc deranjat de asta; i-a întors privirea examinatoare şi i-a surâs; un surâs relaxat şi spontan, care-l făcea şi mai frumos. Melissa şi-a scuturat capul cu un gest care

nu ştiai dacă trădează amuzament sau disperare şi, într-un final, s-a uitat în altă parte.

Ne-am dus la culcare târziu, pe la două noaptea. Vreo douăzeci de minute am stat întinsă pe pat, ascultând oftatul silenţios al duşumelelor de deasupra şi ţăcănitul clanţelor care se închideau. Niciun glas. Camera lui Bobbi, de vizavi, era complet cufundată în tăcere. M-am ridicat, apoi m-am întins din nou pe pat. M-am trezit că elaborez un plan despre un drum până sus, de unde să iau nişte apă, cu toate că nu-mi era pic de sete. Mă auzeam explicând că mi-e sete de la vinul 140 băut la cină, ca şi cum aş fi fost interogată legat de raţiunea incursiunii mele la etaj. M-am ridicat din nou şi mi-am verificat fruntea – temperatura era normală, în linişte, m-am strecurat afară din cameră şi am luat-o în sus pe scări, în cămaşa de noapte albă cu boboci de trandafir. La bucătărie, lumina era aprinsă. Inima a-nceput să-mi bată cu putere.

Înăuntru, Nick aşeza paharele curate în dulap. M-a văzut şi a zis: ah, salut. Instantaneu, ca şi când aş fi recitat o placa ştiută pe de rost, am spus: mi-e sete, aş vrea un pahar cu apă. A făcut o faţă haioasă; era limpede că nu m-a crezut, dar mi-a întins totuşi un pahar. L-am umplut cu apă şi am rămas lângă uşa frigiderului, ca să-l beau. Apa era călduţă şi avea gust de clor. În cele din urmă, Nick s-a aşezat în faţa mea şi a zis că n-a mai rămas vin deloc. Ne uitam unul la celălalt. I-am spus că prezenţa lui mă stinghereşte şi mi-a răspuns că e „total conştient” de acest lucru. Apoi mi-a pus braţul stâng în jurul taliei şi am simţit cum mă ridică uşor. I-am atins catarama curelei şi i-am zis că, dacă vrea, pot să mă culc cu el, dar nu va fi decât un gest ironic.

Camera lui Nick era singura care se afla la acelaşi nivel cu bucătăria; celelalte erau fie cu un etaj mai sus, fie la

demisol, ca a mea. Fereastra deschisă din dormitorul lui dădea spre mare, aşa că a tras jaluzelele în linişte şi a închis-o, în timp ce eu mă băgăm în pat. Când m-a pătruns, mi-am apăsat faţa de umărul lui şi l-am întrebat: îţi place?

Îmi tot vine să-ţi spun mulţumesc, a zis. E ciudat, nu-i aşa?

I-am zis s-o facă şi s-a conformat. Apoi i-am mărturisit că urma să termin, iar el a închis ochii şi a gemut: oh. După care m-am ridicat şi m-am sprijinit cu spatele de perete şi l-am privit cum stă întins pe pat şi respiră.

Am avut câteva săptămâni groaznice, a şoptit. Îmi pare foarte rău pentru discuţia de pe net.

Ştiu că m-am purtat distant şi rece. Habar n-aveam c-ai făcut pneumonie.

A zâmbit, apoi mi-a atins cu degetele partea din spate a genunchiului, acolo unde pielea este moale şi fină.

Credeam că vrei să te las în pace, a zis. Mi-era rău, eram singur, ştii cum e. Aparent, tu nu mai voiai să ai de-a face cu mine.

M-am gândit cum ar fi fost să-i spun: nu, voiam doar să-mi zici că mă visezi noaptea.

Şi eu am avut o perioadă oribilă, am spus. Să nu mai vorbim despre asta.

Foarte generos. Cred că puteam să mă descurc mult mai bine cu scuzele.

Bine, te-am iertat, deci totul e-n regulă acum.

S-a ridicat într-un cot şi m-a privit.

Mda, dar m-ai iertat cam repede. Ţinând cont de faptul că încercam să scap de tine. Puteai să scoţi mult mai mult, dacă voiai.

N-am vrut decât s-ajung din nou în patul tău.

A râs, ca şi cum i-ar fi plăcut ce-am spus. S-a întins la loc, cu faţa întoarsă din lumină şi cu ochii închişi.

Nu ştiam că sunt chiar aşa de bun la pat, a spus.

Eşti cum trebuie.

Credeam că-s o ruşine totală.

Păi, eşti, da' mi-e milă de tine. Iar cu sexul pro-priu-zis te descurci chiar mişto.

N-a zis nimic. Oricum, nu puteam rămâne să dorm la el în cameră peste noapte, căci exista riscul să dau nas în nas cu careva de dimineaţă. Aşa că m-am întors în dormitorul meu şi m-am culcat singură, ghemuin-du-mă cât am putut de strâns.

A doua zi m-am simţit somnoroasă şi febrilă, ca un prunc. Am devorat patru felii de pâine la micul dejun şi am băut două cănoaie pline de cafea cu lapte şi zahăr. Bobbi mi-a zis că parcă sunt un porcuşor, dar a precizat că „într-un sens drăguţ". Mi-am frecat piciorul de Nick pe sub masă şi l-am privit cum se străduie să nu buşească în râs. Debordam de veselie, care era una mai degrabă maliţioasă.

Aşa s-au scurs trei zile în Étables. Când ne aşezam să mâncăm în grădină, Nick, Bobbi şi cu mine ocupam unul

dintre capetele mesei şi ne întrerupeam continuu. Şi mie, şi lui Nick, Bobbi ni se părea teribil de comică şi râdeam de tot ce spunea. Odată, Nick a râs cu lacrimi în timpul unui mic dejun, când Bobbi l-a imitat pe un prieten de-al lor, David. Nu-l cunoscuserăm decât foarte puţin, la o lectură în Dublin, dar Bobbi îi prinsese perfect timbrul vocii. De asemenea, Nick ne ajuta să ne îmbunătăţim franceza, vorbindu-ne frecvent în această limbă şi insistând, la cerere, pe „r”-ul graseiat. Bobbi îi mărturisise că eu deja mă descurcam în franceză, însă

mă prefăceam neştiutoare, ca să primesc lecţii de la el. Am remarcat cum se înroşeşte auzind asta, iar Bobbi m-a străfulgerat cu privirea, de-a curmezişul camerei.

După-amiaza, pe plajă, Melissa a stat sub umbrelă citind ziarul în timp ce noi ne-am lăfait la soare, am băut apă din peturi şi ne-am dat reciproc cu loţiune de protecţie pe umeri. Lui Nick îi plăcea să înoate în larg, apoi să iasă pe plajă ud, lucind de la stropii care i se prelingeau pe corp, ca într-o reclamă la parfum. Derek a zis că i se pare emasculat. Eu am dat pagina cărţii lui Robert Fisk pe care tocmai o citeam şi m-am făcut că n-aud. Derek a vrut să ştie: ia zi, Melissa, ăsta pierde multă vreme cu găteala? Melissa nu şi-a ridicat ochii din ziar. A răspuns că se teme că aşa arată el de la natură – extraordinar. Cu asta te alegi dacă te măriţi pentru aspectul fizic. Nick a râs. Am mai dat o pagină din carte, cu toate că pe precedenta n-o citisem.

Două nopţi la rând m-am dus singură la culcare, aşteptând până ce casa se cufunda în linişte, după care urcam în camera lui Nick. Nu mă simţeam obosită să stau târziu în noapte, cu toate că a doua zi adormeam pe plajă şi moţăiam în grădină. Nu prindeam nici imul mai mult de patru-cinci ore de somn, dar el nu se plângea niciodată că

e obosit şi nici nu mă zorea să plec, să-l las să se odihnească, indiferent cât era de târziu.

După prima seară, n-a mai băut vin la cină. Nu cred c-a mai băut ceva alcoolic, de orice fel. Derek se lega frecvent de acest aspect şi am băgat de seamă că

Melissa îi tot oferea vin, deşi el spusese clar că nu mai vrea să bea.

La un moment dat, pe când ieşeam din apă după o partidă de înot, l-am întrebat: şi zici că nu şi-au dat seama, nu? Eram încă în larg. Şi-a pus mâna streaşină la ochi şi m-a privit. Ceilalţi se zăreau deja pe mal, înveliţi în prosoape. În bătaia soarelui, braţele mele aveau o nuanţă violacee şi pielea mi se făcuse de găină.

Nu, a zis. Nu cred.

Posibil să audă zgomote noaptea.

Eu zic că suntem destul de silenţioşi.

Mie mi se pare foarte riscant ce facem, o adevărată nebunie, am spus.

Da, asta aşa e. Abia acum ţi-ai dat seama?

Mi-am înmuiat mâinile în apă şi am simţit înţepătura sării. Am bătut suprafaţa apei cu palma.

Şi atunci de ce-o faci? am zis.

Şi-a luat mâna din dreptul ochilor şi a scuturat din cap. Era alb ca marmura. Avea un aer sever.

Flirtezi cumva cu mine? a întrebat

Hai, lasă. Zi-mi că mă doreşti la nebunie.

M-a împroşcat cu apă. M-a stropit pe faţă şi am simţit picăturile atât de reci, încât aproape a durut. M-am uitat în sus, la bolta cerului fără pic de nor.

Dispari, a zis.

Eram topită după el, dar nu trebuia s-o ştie.

/

În cea de-a patra zi a şederii noastre acolo, după cină, am ieşit cu toţii la o plimbare în sat. Deasupra portului, cerul căpătase vagi nuanţe de coral, iar oceanul era întunecat, ca de plumb. Şiruri de iahturi se legănau pe chei, iar oameni cu un fizic impecabil se plimbau desculţi pe punte, cărând sticle de vin. Melissa avea aparatul foto pe umăr şi, din când în când, mai făcea câte o poză. Eu purtam o rochie din pânză marinărească, cu nasturi.

În dreptul magazinului de îngheţată, mi-a sunat telefonul. Era tată. Instinctiv, m-am ferit de ceilalţi când am răspuns, de parcă aş fi avut ceva de ascuns. Vocea îi suna înăbuşit şi se auzeau zgomote de fundal. Am început să-mi rod degetul mare în timp ce-l ascultam, simţind pielea cu dinţii.

E totul în regulă? l-am întrebat.

A, mişto, ce să zic. N-am voie să-mi sun şi io singura fiică, din când în când, ca să văd ce mai face?

Tonalitatea vocii lui când urca, când cobora. Era beat, iar asta mă făcea să mă simt murdară. Aş fi vrut să fac un duş, sau să mănânc un fruct proaspăt. M-am îndepărtat

puţin de ceilalţi, deşi nu voiam să-i las complet în urmă. În schimb, m-am fâţâit pe lângă un felinar în timp ce toată lumea dezbătea problema dacă să meargă sau nu la o îngheţată.

A, ba da, normal că ai voie, am zis.

i47

Deci, cum merge treaba? Cum e la muncă?

Acum sunt în Franţa, ţi-am mai zis.

Ce zici?

Că sunt în Franţa.

Eram perfect conştientă că repetam o propoziţie foarte simplă, deşi mă-ndoiam că asculta careva.

A, eşti în Franţa? a zis. Aşa e, scuze. Cum e pe-acolo?

Foarte fain, mersi de-ntrebare.

Marfa. Fii atentă, mă-ta o să-ţi dea alocaţia luna viitoare, e-n regulă? Pentru facultate. '

Bine, e-n regulă, i-am spus. E foarte bine.

Bobbi mi-a făcut semn că urmau să meargă la o îngheţată, iar eu i-am răspuns cu un zâmbet care era probabil cel mai maniacal zâmbet pe care puteam să-l produc şi le-am făcut cu mâna să nu mă aştepte.

N-ai intrat în bani, sper? a spus tata.

Ce? Nu.

Economiile alea vechi, ştii? E mare lucru să nu te-atingi de ele.

Îhî , am spus.

Prin fereastra gelateriei vedeam un galantar imens cu tot felul de sortimente de îngheţată în spatele geamurilor şi silueta lui Evelyn gesticulând la casă.

Cât ai economisit pân-acum? a zis.

N-am idee. Nu cine ştie ce.

Un obicei grozav, Frances. Hm? Asta e. Tre’ să faci economii.

Convorbirea telefonică s-a întrerupt la scurtă vreme după acest moment. Când au ieşit din gelaterie, Bobbi ţinea în mână două comete de îngheţată şi mi-a oferit unul. Am simţit o imensă recunoştinţă pentru faptul că-mi cumpărase o îngheţată^ Am luat cornetul şi i-am mulţumit, iar ea mi-a studiat figura şi a-ntrebat: eşti bine? Cu cine ai vorbit? Am clipit şi am răspuns scurt: cu tata. Nimic nou. A zâmbit larg şi a adăugat: a, bine. Cu plăcere. Dacă nu-ţi place, o mănânc eu. Cu coada ochiului am zărit-o pe Melissa ridicând aparatul foto şi am întors capul indispusă, de parcă îmi făcea o nedreptate îndreptând camera spre mine, ori îmi făcuse o altă nedreptate, cu ceva timp în urmă. Ştiam că este un gest anxios, dar mă-ndoiam că Melissa îl observase.

/

Am fumat la greu în seara aia, iar Nick era încă destul de blană când m-am strecurat în camera lui, după ce toată lumea se dusese la culcare. Şedea îmbrăcat pe marginea

patului şi încerca să citească ceva din MacBook-ul său, dar se chiombea de parcă nu vedea literele sau nu pricepea sensul cuvintelor. Îl prindea ipostaza aia. Era puţin ars de soare. Cred că şi eu eram cam pilită. M-am aşezat pe jos, la picioarele sale şi mi-am sprijinit capul de gamba lui.

De ce stai pe podea? m-a-ntrebat.

Îmi place să stau pe jos.

Auzi, cu cine ai vorbit la telefon mai devreme?

Am închis ochii şi mi-am apăsat şi mai tare capul de piciorul lui, până a spus: nu mai face asta.

Am vorbit cu tata, i-am zis.

Nu ştia că.eşti aici?

M-am urcat în pat, lângă Nick şi i-am cuprins talia cu braţele. Am observat ce citea, era un articol lung despre Acordurile de la Câmp David. Am râs şi l-am întrebat dacă asta face de regulă când se droghează – citeşte eseuri despre Orientul Mijlociu?

E interesant, a răspuns. Deci, stai aşa, tatăl tău nu ştia c-ai venit aici sau cum?

Io i-am zis, numai că el nu prea ascultă.

Mi-am scărpinat nasul, apoi mi-am sprijinit fruntea de tricoul alb al lui Nick. Mirosea a curat, a săpun şi avea un foarte vag iz de apă sărată.

Are probleme cu băutura, am adăugat.

Tatăl tău? Nu mi-ai povestit niciodată despre asta.

Şi-a închis MacBook-ul şi m-a privit din cap până-n picioare.

N-am povestit nimănui despre asta.

Nick s-a sprijinit de tăblia patului şi m-a-ntrebat: ce fel de probleme?

De regulă, când mă sună, pare să fie mangă, i-am zis. N-am aprofundat niciodată subiectul sau ceva de genu. Nu suntem deloc apropiaţi.

M-am aşezat la Nick în poală, ca să ne putem privi în ochi, iar el şi-a trecut mâna prin părul meu cu un gest automat, de parcă aş fi fost cineva străin. De regulă nu mă mângâia niciodată în felu-ăla. Dar se uita fix la mine, deci bănuiesc că ştia pe cine are în faţa lui.

Mama ta cunoaşte situaţia? a întrebat. Adică, ştiu că ei trăiesc separat.

Am dat din umeri şi i-am explicat că tata fusese toată viaţa la fel. Sunt o fiică destul de naşpa. Niciodată nu stau de vorbă cu el, la modul serios. Dar el îmi plăteşte pensia alimentară câtă vreme sunt în facultate şi asta-i cam nasol, corect?

E nasol? a zis. Vrei să zici că-i recunoşti autoritatea pentru că îi accepţi banii, dar nu te preocupă într-ade-văr problema lui cu alcoolul.

M-am uitat la Nick, iar Nick mi-a întors privirea, cu o expresie uşor glacială, complet onestă. Mi-am dat seama că era cât se poate de cinstit şi că mă mângâia cu afecţiune dintr-o pornire sinceră. Da, am spus. Cam aşa cred şi eu.

Şi ce ai de gând să faci ca să schimbi situaţia? a zis. Toată faza asta cu dependenţa financiară e de căcat. Pentru mine, lucrurile s-au schimbat exclusiv în bine în clipa când am încetat să mai împrumut bani de la părinţii mei.

Totuşi, ţie îţi sunt simpatici ai tăi. Vâ-nţelegeţi.

A râs şi a afirmat: of, Doamne, nu ne-nţelegem. Glumeşti? Ţine cont că ăştia sunt oamenii care m-au obligat să apar la televizor când aveam zece ani îmbrăcat într-un blazer de căcat şi să vorbesc despre Platon.

Ei te-au obligat? Am presupus c-a fost dorinţa ta.

Ah, nu. La momentul ăla aveam nişte probleme. Poţi să-l întrebi pe psihiatrul meu.

Chiar te vezi cu un psihiatru sau face parte din poantă?

A murmurat ceva gen „Mmmm” şi mi-a atins mâna într-un mod ciudat. Clar, încă era drogat.

Nu, am episoade depresive, a spus. Urmez medicaţie şi tot tacâmul.

Serios?

Da, am fost destul de grav anul trecut. Şi, hm. Am trecut printr-o perioadă foarte urâtă de vreo săptămână, două, la Edinburgh, cu pneumonia şi cu tot restul. Cred că e destul de plictisitor să auzi chestiile astea. În tot cazul, acum mă simt bine.

Nu e deloc plictisitor, am spus.

Ştiam că Bobbi ar fi avut vorbele la ea într-o asemenea împrejurare, pentru că era plină de păreri despre

sănătatea mintală, păreri pe care le enunţa în public. Am spus cu voce tare: Bobbi consideră di depresia este o reacţie de răspuns la condiţiile din capitalismul târziu. Afirmaţia asta i-a smuls un zâmbet. L-am întrebat dacă 152 vrea să vorbim despre starea sănătăţii lui şi a zis că nu, nu neapărat. Degetele îi zăboveau în părul meu, în zona cefei, iar atingerea lor îmi inducea o stare de linişte.

Un timp ne-am sărutat şi n-am mai spus nimic. Din când în când, spuneam ceva de genul: mai vreau. Respira greu şi rostea lucrurile pe care le rostea de obicei: hm, ce bine e. Mi-a băgat mâna sub rochie şi m-a prins de partea interioară a coapsei. I-am cuprins talia într-un gest spontan, iarel m-a privit în ochi. Îţi place aşa? i-am zis. Părea derutat, de parcă îi propusesem o ghicitoare al cărei răspuns urma să-l dau tot eu, în caz că el nu-l ştia. Îhî, da, a zis. Dar ţie... îţi place aşa? Mi-am simţit gura încleştată, ca şi cum aveam o râşniţă în loc de maxilar.

Ştii, uneori nu pari foarte încântat, i-am zis.

A râs, ceea ce nu era tocmai răspunsul plin de înţelegere pe care-l aşteptam. Şi-a plecat privirea, s-a înroşit un pic şi a bâiguit: nu par?!

M-am simţit jignită şi am adăugat: adică, eu îţi tot zic despre cât de mult te doresc şi ce bine mă simt şi niciodată treaba asta nu e reciprocă. Am senzaţia că în general nu te satisfac.

A ridicat braţul şi a început să-şi maseze ceafa. Aha, a spus. Bine. Îmi pare rău.

Să ştii că eu chiar mă străduiesc. Dacă fac ceva greşit, te rog, spune-mi.

Cu o voce vag suferindă a zis: nu faci nimic greşit. E vina mea, înţelegi? Eu sunt un pic bizar.

Şi asta a fost toată explicaţia. Nu ştiam ce să spun mai mult şi, oricum, era clar că oricât de direct aş fi abordat problema pentru a primi o încurajare de la el, asta n-avea să se întâmple. Am continuat să ne sărutăm şi am încercat să-mi mut inintea de la subiect. M-a întrebat dacă am chef s-o facem pe la spate de data asta şi i-am zis că da, bineînţeles. Ne-am dezbrăcat fără să ne uităm unul la altul. Mi-am lipit faţa de saltea şi l-am simţit atingându-mi părul. M-a cuprins cu braţul şi mi-a zis: vino-ncoace o clipă. M-am ridicat pe genunchi, pieptul lui era lipit de spatele meu, iar când am întors capul, mi-a dezmierdat urechea cu buzele. Frances, te doresc foarte tare, a zis. Am închis ochii. Vorbele lui parcă îmi străbătuseră mintea şi se înfipseseră direct în trupul meu, de unde nu voiau să mai plece. Când am deschis gura, vocea îmi suna joasă şi arzătoare. Crezi c-ai muri dacă nu m-ai avea în clipa asta? am spus. Iar el a răspuns: da.

Când m-a pătruns, am avut impresia că nu mai ştiu să respir. Îmi ţinea talia cu mâinile. Îi tot spuneam că vreau mai tare, deşi mă durea un pic. Întreba lucruri de genul: eşti sigură că nu te doare? I-am spus că vreau să mă doară, dar nu eram sigură că într-adevăr asta voiam. Şi tot ce-a spus Nick a fost: OK. După un timp, mă simţeam atât de bine, încât nici nu mai vedeam limpede şi nu mai eram convinsă că pot articula propoziţii clare. Continuam să-i spun: te rog, te rog, cu toate că nu ştiam ce anume îl rugam exact. Îmi ţinea un deget pe buze, ca să-mi reamintească faptul că nu trebuie să fac gălăgie, aşa că i-am prins degetul în gură şi i l-am supt până ce mi-a atins

gâtlejul. L-am auzit zicând: ah, nu, nu face asta. Dar era prea târziu, ejaculase deja. Transpira şi se scuza întruna: futu-i, îmi pare aşa de rău. Futu-i. Tremuram din tot corpul. Simţeam că nu mai înţeleg nimic din ceea ce se petrecea între noi.

Începea să se lumineze şi a trebuit s-o şterg. Nick s-a ridicat în capul oaselor şi m-a studiat cum îmi trăgeam rochia pe mine. Nu ştiam ce ar fi trebuit să-i spun. Ne-am privit cu ochi în care se putea citi agonia, apoi ne-am uitat fiecare în altă parte. N-am putut să adorm în camera mea de la demisol. Am stat pe pat, cu genunchii la piept, privind cum se mişcă lumina prin crăpăturile jaluzelei. Într-un final am deschis fereastra şi m-am uitat la mare. Se iveau zorii, iar cerul era argintiu, intens. Îl auzeam pe Nick cum dă ture prin camera de deasupra. Dacă închideam ochii, mă simţeam foarte aproape de el, suficient de aproape încât să-l simt respirând. Am rămas nemişcată lângă fereastră, până au început să se audă uşile deschizându-se la etaj, căţeluşa lătrând şi maşina de cafea pornind pentru ritualul micului dejun.

În seara următoare, Evelyn a propus să jucăm un joc pe echipe, aşa că ne-am împărţit şi am scris bileţele cu nume de personaje celebre, pe care le-am introdus într-un bol. Trebuia să tragi un bilet din bol, iar coechipierii puneau întrebări la care aveai voie să răspunzi cu da sau cu nu, până când ghiceau numele respectiv. Se întunecase şi noi stăteam în sufragerie cu luminile aprinse şi jaluzelele ridicate. Din când în când, în încăpere pătrundea câte un fluture de noapte, pe care Nick îl prindea cu mâna şi-l dădea afară, în vreme ce Derek îl tot îndemna să-l omoare. Bobbi l-a rugat să-nceteze, iar el i-a spus: să nu-mi zici

acum că protecţia animalelor include şi insectele! Buzele lui Bobbi erau pătate de vin; se pilise.

Nu, a răspuns ea. Dar dacă vrei să moară, ucide-l cu mâna ta.

Melissa, eu şi Derek alcătuiam o echipă, iar Nick, Bobbi şi Evelyn – echipa adversă. Melissa a mai adus o sticlă de vin în timp ce noi scriam bileţele şi le băgăm în bol, cu toate că se băuse destul de mult vin la masa

de seară. Nick şi-a pus mâna peste gura paharului gol de apă în clipa când Melissa a vrut să-i toarne. Mi s-a părut că au avut un schimb aparte de priviri, înainte ca ea să continue să le facă plinul celorlalţi, inclusiv sieşi.

Cealaltă echipă a început runda; Nick a extras numele. L-a citit pe primul şi s-a încruntat, iar ceilalţi au exclamat: aha, bine. Bobbi a întrebat dacă e bărbat, şi Nick a zis că nu. E femeie? a zis ea. Da, îhî. Evelyn a vrut să ştie dacă e din politică, dacă e actriţă sau sportivă. Dar nu era nimic din toate astea. Din muzică? a zis Bobbi. Şi Nick a spus că nu, din câte ştia el – nu.

E celebră? a-ntrebat Bobbi.

Păi, defineşte noţiunea de celebru, i-a răspuns el.

Ştim cu toţii cine e femeia asta? a spus Evelyn.

Voi două ştiţi în mod cert, a zis Nick.

Ah, a făcut Bobbi. OK, deci e cineva pe care o cunoaştem în viaţa reală?

El a confirmat. Melissa, eu şi Derek asistam fără să scoatem o vorbă. Am devenit brusc foarte conştientă de

paharul cu vin pe care-l ţineam în mână, strângând un pic prea tare piciorul său cu degetul mare.

E cineva care-ţi place? a zis Bobbi. Sau nu-ţi place?

Mie, personal? Îhî, îmi place.

Şi ea te place? a continuat Bobbi.

Crezi că asta o să te ajute să te prinzi cine e? a spus el.

S-ar putea, a răspuns Bobbi. ’

Nu ştiu, i-a zis el.

Deci tu o placi, dar nu ştii dacă şi ea te place, făcu Bobbi. N-o cunoşti foarte bine? Sau e o persoană misterioasă?

A dat din cap şi a râs ca pentru sine, ca şi cum considera seria aia de întrebări extrem de stupidă. Am remarcat că Melissa, eu şi Derek eram toţi trei foarte tăcuţi. Nimeni nu mai comenta şi nu mai sorbea din paharele cu vin.

Aş zice că un pic din ambele, a răspuns el.

N-o cunoşti prea bine şi e o ţipă misterioasă? a întrebat Evelyn.

E mai deşteaptă decât tine? a intervenit Bobbi.

Da, deşi o grămadă de oameni sunt mai deştepţi decât mine. Întrebările astea nu prea v-ajută.

Bine, bine, zise Bobbi. Persoana asta e mai degrabă raţională sau mai degrabă sentimentală?

Ăăă, raţională, cred.

Adică lipsită de afectivitate, a completat Bobbi. Cu un coeficient de inteligenţă emoţională scăzut.

Ce? Nu. N-am zis asta.

O roşeaţă greoaie mi-a urcat în obraji şi am coborât privirea spre fundul paharului. M-am gândit că Nick părea uşor neliniştit sau, cel puţin, nu părea cool şi relaxat, aşa cum era el de regulă şi atunci m-am întrebat când anume alesesem să cred despre el că se preface. 158

Extravertită sau introvertită? a întrebat Evelyn.

Aş zice că introvertită, răspunse Nick.

Tânără sau bătrână? zise Evelyn.

Tânără, categoric tânără.

E copil? spuse Bobbi.

Nu, nu, e adultă. Doamne!

O femeie, bine, zise Bobbi. Şi crezi că. ţi s-ar părea atrăgătoare dacă ai vedea-o în costum de baie?

Nick s-a uitat la Bobbi preţ de o secundă sfâşietor de lungă, apoi a pus bileţelul jos.

Bobbi ştie deja cine e, a zis el.

Noi toţi ştim cine e, a completat Melissa pe un ton ‘ liniştit.

Eu nu ştiu, sări Evelyn. Cine e? Tu eşti, Bobbi?

Pe faţa lui Bobbi s-a lăţit un rânjet răutăcios şi a spus că nu e ea, ci Frances. Am privit-o iară să mă prind care e scopul acestui spectacol. Bobbi era singura care se

amuza şi asta nu părea s-o deranjeze; ca şi cum jocul îi ieşise fix aşa cum îşi dorise. Am realizat, cu o întârziere prostească, faptul că, mai mult ca sigur, ea fusese cea care îmi scrisese numele pe bileţel. Mi-am adus aminte cât putea fi de crudă, de înclinaţia ei de a desface lucrurile şi de a scormoni în interiorul lor şi mi s-a făcut frică de ea, iar asta nu se-ntâmpla pentru prima dată. Voia să expună fapte din intimitatea mea afectivă, să le desecretizeze, să le transforme într-un joc sau într-o farsă.

După încheierea acelei runde, atmosfera din încăpere s-a schimbat. Întâi m-am temut că ceilalţi aflaseră despre noi, că ne auziseră în timpul nopţii, că ştia chiar şi Melissa, dar pe urmă mi-am dat seama că un alt fel de tensiune domnea în cameră. Derek şi Evelyn păreau să se simtă jenaţi în numele lui Nick, ca şi când credeau că încearcă să-şi mascheze sentimentele faţă de mine; iar în ceea ce mă privea, manifestau un soi de îngrijorare tăcută, poate în eventualitatea că m-aş fi simţit jignită ori dezamăgită. Evelyn se tot holba la mine cu o expresie de simpatie. După ce Melissa l-a ghicit corect pe Bill Clinton, m-am scuzat şi am mers la baie, în capătul holului. Mi-am băgat mâinile sub apă rece, apoi mi+am tamponat pometii şi m-am şters pe faţă cu un prosop uscat.

Pe hol, Melissa aştepta să intre la baie. Până să trec de ea, m-a-ntrebat: eşti bine?

Sunt bine, am zis. De ce?

A strâns buzele. Avea o rochie albastră, cu spatele gol şi cu pliseuri în partea de jos. Eu purtam o pereche de jeanşi suflecaţi şi o cămaşă albă, creponată.

Sper că n-a făcut nimic, a zis. Adică, nu te-a deranjat sau ceva.

Am realizat că se referă la Nick şi m-am simţit sleită.

Cine? am întrebat.

Mi-a aruncat o privire neplăcută; o privire care sugera dezamăgirea pe care i-o provocasem.

E-n regulă, a spus. Las-o baltă.

M-am simţit vinovată, ştiind că face un efort ca să-i pese de mine, un efort probabil dureros pentru ea. Am spus cu o voce calmă: nu, stai, evident că n-a făcut nimic. Nu ştiu ce să zic... Cred că nu-i nimic, de fapt. Îmi pare rău. Cred că e doar în capu lui Bobbi.

Ei, da, s-a-ndrăgostit sau aşa ceva, a continuat. Sunt convinsă că probabil e inofensiv, dar vreau să ştii că dacă face ceva care să te supere, poţi să vii şi să-mi zici imediat.

Mulţumesc, eşti foarte de treabă. Dar, zău, nu e... nu e cazul; nu mă deranjează cu nimic.

Atunci mi-a zâmbit, parcă uşurată că sunt în regulă şi că soţul ei nu comisese niciun gest necuviincios. I-am zâmbit la rândul meu, cu recunoştinţă, iar ea şi-a şters palmele de partea plisată a rochiei.

De obicei nu face din astea. Dar cred că eşti genul lui.

M-am uitat în jos, spre vârfurile pantofilor. Simţeam că mă ia cu ameţeală.

Sau poate că mă flatez singură? a zis.

Am privit-o în ochi şi am constatat că se străduieşte să mă facă să râd. Am şi râs, dintr-un sentiment de recunoştinţă pentru cumsecădenia ei şi pentru aparenta încredere.

Cred că eu ar trebui să mă simt flatată, am spus.

Nu datorită lui; el e complet inutil. Deşi, are gusturi bune la femei.

A indicat uşa băii cu degetul. I-am făcut loc şi a intrat. Mi-am şters faţa cu încheietura mâinii şi am simţit-o jilavă. Nu înţelegeam ce-a vrut să spună când s-a referit la Nick ca fiind „inutil”. Nu-mi dădeam seama dacă fusese drăgăstoasă ori plină de otravă; avea un stil al ei, care te împiedica să remarci diferenţa.

N-am mai jucat mult timp după asta. Cu Bobbi n-am mai schimbat nicio vorbă înainte de culcare. Am rămas pe canapea până ce s-au cărat cu toţii, după care Nick a venit înapoi. A tras jaluzelele şi s-a sprijinit de pervaz. Eu am căscat şi mi-am trecut mâna prin păr. Ei, a fost dubios rău, ce zici? a spus. Faza cu Bobbi. Am fost de acord că da, fusese cam dubios. Nick părea precaut când vorbea despre Bobbi, ca şi cum nu era sigur ce simţeam exact pentru ea.

Te-ai lăsat de băut? am întrebat.

Mă epuizează. Şi, oricum, prefer să trec prin toate astea cu mintea limpede.

S-a aşezat pe braţul canapelei, de parcă urma să se ridice în scurt timp. I-am zis: la ce te referi când spui „toate astea”? Şi mi-a răspuns: deh, la toate aceste conversaţii stimulante pe care le purtăm în crucea nopţii.

Nu-ţi place să faci sex când eşti beat?

Mă gândesc că e mai bine pentru toată lumea dacă sunt treaz.

De ce, te crezi pe scenă? Din partea mea, nu-i nicio problemă.

Nu, aşa e, tu eşti foarte uşor de mulţumit, a răspuns.

Nu-mi plăcea ce-auzeam, cu toate că ăsta era adevărul, iar el probabil că era ferm convins. Mi-a mângâiat încheietura mâinii şi m-au trecut fiori.

Nu sunt chiar aşa uşor de mulţumit, am spus. Pur şi simplu ştiu că-ţi face plăcere când stau pe spate şi-ţi zic ce grozav eşti.

A făcut o grimasă şi a îngăimat: asta a fost sub centură. Am pufnit în râs şi l-am întrebat: serios, îţi distrug fanteziile? O să revin la suspinele despre cât eşti de viril şi de puternic, dacă preferi aşa. N-a mai spus nimic.

Oricum, mă duc să mă culc, am adăugat. Sunt ruptă de oboseală.

M-a mângâiat pe spate, cu o neobişnuită tandreţe. Am rămas nemişcată.

De ce n-ai avut nicio aventură până acum? l-am întrebat.

Hm. Păi, presupun că din cauză că n-am mai întâlnit pe nimeni.

Ce vrea să-nsemne asta?

Preţ de o clipă, m-am aşteptat să-l aud zicând ceva de genul: n-am mai întâlnit pe nimeni pe care să-l doresc la fel cum te doresc pe tine. În schimb, răspunsul lui a sunat

aşa: hm, habar n-am. Am fost foarte fericiţi împreună multă vreme, deci nu mi-a trecut niciodată prin cap în perioada aia. Ştii cum e, eşti îndrăgostit, nu-ti stă mintea la alte chestii.

Când ţi-a trecut îndrăgosteala?

A luat mâna de pe mine, astfel încât nu mai exista niciun fel de contact fizic între noi.

Nu cred că asta trece aşa, pur şi simplu.

Adică spui că, de fapt, încă o iubeşti.

Păi, cam da.

Mi-am fixat privirea pe lustra din tavan. Era stinsă, înainte să începem joaca cu bileţele, aprinseserăm lămpii^ cu picior, care aruncau umbre lungi spre fereastră, dartă-mă dacă te-am rănit, a spus.

Nu, categoric nu. Dar ce-i asta, un fel de joc pe ca-re-l faci pentru ea? încerci să-i atragi atenţia culcân-du-te c-o studentă?

Mamă. OK. Să-i atrag atenţia, zici?

Păi, nu? Doar ţi-e clar c-a văzut cum te uiţi la mine. Mai devreme m-a întrebat dacă m-ai pus în vreo situaţie neplăcută.

Doamne, a exclamat. În regulă. Şi, te-am pus?

N-aveam chef să-i spun că nu, aşa că mi-am dat ochii peste cap şi m-am ridicat de pe canapea, trăgându-mi cămaşa în jos.

Deci, te duci la culcare, a zis.

I-am răspuns că da. Mi-am băgat telefonul în geantă, ca să-l iau cu mine, şi nu i-am mai dat atenţie.

Să ştii că a durut, a spus. Ce-ai zis adineauri.

Mi-am ridicat cardiganul de pe podea şi l-am 164

aruncat peste geantă. Sandalele le pusesem ordonat în faţa şemineului.

Ai impresia că fac asta ca să obţin atenţie, a continuat. Ce anume te determină să gândeşti aşa despre mine?

Poate faptul că eşti încă îndrăgostit de nevastă-ta, cu toate că pe ea se pare că n-o mai interesezi deloc.

L-am auzit cum râde, dar nu m-am uitat la el. Mi-am aruncat ochii în oglinda de deasupra şemineului şi mi-am văzut faţa care arăta oribil, atât de rău, încât m-a şocat. Aveam obrajii pătaţi, de parcă cineva îmi trăsese palme, iar buzele îmi erau livide şi uscate.

Sper că nu eşti geloasă, Frances, da? a zis.

Ai impresia că te iubesc, sau ceva? Nu fi penibil.

După care am coborât. M-am întins pe pat, simţindu-mă groaznic, nu atât din pricina tristeţii, cât din cauza şocului şi a unei epuizări ciudate. Aveam senzaţia că cineva îşi încleştase mâinile pe umerii mei şi mă zgâlţâia puternic şi îndelung, în vreme ce eu imploram" să-mi dea drumul. Ştiam că e vina mea: ieşisem din felul meu natural de a fi, doar ca să provoc o ceartă cu Nick. Iar acum, stând singură, întinsă în căsoaia aia imensă, simţeam că nu mai controlez nimic. Tot ce mai puteam să hotărăsc era dacă să continui să fac sex cu Nick sau ba; dar nu eram în stare să decid ce sentimente ar fi implicat asta, sau ce-ar

fi putut însemna. Şi, chiar dacă eram în stare să mă hotărăsc la un conflict deschis cu el şi la tema acelui conflict, nu aveam cum să ştiu ce urma să spună, sau cât de tare aveau să mă afecteze vorbele lui. Ghemuită în pat, cu braţele încolăcite, m-am gândit cu amărăciune că el are toată puterea, iar eu nu am nimic. Nu era chiar aşa, însă în noaptea aceea mi-a devenit limpede pentru prima dată cât de mult îmi subestimasem vulnerabilitatea. Îi minţisem pe toţi; pe Melissa, chiar şi pe Bobbi, numai ca să pot fi cu Nick. Nu crezusem în absolut nimeni; nu exista nicio persoană care ar fi putut empatiza cât de cât cu ceea ce făcusem. Şi, după toate astea, el mai era şi îndrăgostit de alta. Am închis ochii, strângân-du-i cu putere şi mi-am îndesat faţa în pernă. Mi-am adus aminte cum, c-o noapte înainte, îmi spusese ce mult mă doreşte şi ce am simţit în momentul ăla. Recunoaşte, mi-am zis. Nu te iubeşte. Şi asta doare.

Dimineaţa, la micul dejun, cu o zi înainte ca Bobbi şi cu mine să zburăm spre casă, Melissa ne-a anunţat că urma să sosească Valerie. Au iniţiat o dezbatere pe tema cărei camere s-ar cuveni pregătită, în vreme ce eu urmăream o gărgăriţă roşie, cu aspect metalic, care traversa masa plină de curaj şi cu o ţintă clară: cuburile de zahăr. Insecta arăta ca un robot miniatural, cu picioruşe mecanice.

Şi o să trebuiască să luăm câteva chestii pentru cină, a explicat Melissa. Unii dintre voi aţi putea să daţi o fugă până la supermatket, aşa-i? Va fac o listă.

Pot să merg eu, a zis Evelyn.

Melissa întindea porţii generoase de unt pe un croa-sant despicat egal în două şi gesticula vag cu cuţitul în aer, în timp ce vorbea.

Poa’ să te ducă Nick cu maşina, a zis. Tre’ să luăm şi desert, ceva mişto şi proaspăt. Şi flori. Mai ia pe cineva cu tine, ca să te-ajute. Ia-o pe Frances. Nu te superi, nu-i aşa?

Gărgăriţa ajunsese la bolul cu zahăr cubic, iar acum se cocoţa pe marginea lui albă şi lucioasă. Am ridicat privirea sperând că afişez o expresie suficient de politicoasă şi am spus: bineînţeles că nu.

Şi, Derek, poate ne ajuţi tu, să întinzi masa aia mare în grădină, a mai spus Melissa. Iar eu şi Bobbi o să facem puţină curăţenie înăuntru.

Având planurile stabilite, după ce-am isprăvit de mâncat, ne-am dus farfuriile în casă. Nick s-a apucat să-şi caute cheile de la maşină, iar Evelyn s-a aşezat pe scări, cu coatele pe genunchi, având un aer adolescentin în spatele ochelarilor. Melissa stătea sprijinită de pervazul bucătăriei, întocmind lista de cumpărături, în vreme ce Nick ridica toate pernele de pe canapea şi întreba: nu le-a văzut nimeni? Am rămas în hol, cu spatele drept, lipit de perete, încercând să nu stau în drumul nimănui. Sunt agăţate în cuier, am spus, însă atât de încet, că nu m-a auzit. Poate le-am lăsat prin vreun buzunar, ceva, a zis Nick. Melissa verifica dulapurile de bucătărie, după diferite ingrediente. Le-ai văzut? a întrebat-o el, iar ea l-a ignorat total.

Într-un final, am luat cheile din cuier şi i le-am pus lui Nick în palmă când a trecut pe lângă mine. A, aha, a exclamat. Păi, mersi. Îmi evita privirea, dar nu era ceva personal. Dădea senzaţia că evită privirile tuturor. Le-ai găsit? s-a auzit vocea Melissei din bucătărie. La

După aceea, Evelyn, Nick şi cu mine ne-am dus la maşină. Era o dimineaţă ceţoasă, însă Melissa ne spusese că avea să se însenineze mai târziu. Bobbi a apărut la fereastra

camerei exact în momentul când m-am întors să mă uit după ea. Tocmai deschidea jaluzelele. Aşa, bravo, a zis. Părăseşte-mă. Du-te şi distrează-te la su-permarket cu noii tăi prieteni.

Poate nu mă mai întorc niciodată, am răspuns.

Nu te mai întoarce, a zis Bobbi.

M-am urcat în spate şi mi-am pus centura de siguranţă. Evelyn şi Nick s-au suit în maşină şi au închis portierele, sigilându-ne într-o intimitate căreia nu simţeam deloc că-i aparţin. Evelyn a scos un oftat de oboseală plin de expresivitate, iar Nick a pornit motorul.

Ai rezolvat până la urmă cu maşina? a-ntrebat-o Nick pe Evelyn.

Nu, Derek nu mă lasă să sun la reprezentanţă. Se ¿ocupă el de tot".

Am părăsit şoseaua şi am intrat pe un drum lateral, care ducea către plajă. Evelyn se tot freca la ochi, pe sub ochelari şi scutura din cap. Pâcla era gri ca o peliculă de voal. Mi-am lăsat fantezia să zburde şi mi-am imaginat că-mi trag pumni în stomac.

A, se ocupă el de tot, OK, a spus Nick.

Îl ştii cum e.

Nick a scos un sunet sugestiv, un fel de: hmm.

Mergeam de-a lungul portului în care navele se distingeau ca nişte obiecte abstracte în mijlocul cetii. Mi-am apăsat nasul de geamul portierei.

S-a purtat exemplar, a zis Evelyn. Cred. Cel puţin până astăzi.

Păi, acum urmează spectacolul pentru Valerie, a replicat el.

Dar până la faza asta, a spus Evelyn. A fost destul de relaxată, nu?

Da, ai dreptate. A fost.

Nick a pus semnalul de dreapta, iar eu n-am comentat nimic. Era limpede că vorbeau despre Melissa. Evelyn îşi scosese ochelarii şi îi ştergea de fusta moale, de bumbac. Apoi şi i-a pus la loc şi s-a uitat în oglindă. Mi-a zărit reflexia şi s-a strâmbat, oarecum, la mine.

Frances, să nu te măriţi niciodată, mi-a zis.

Nick a râs şi a completat: Frances nu s-ar coborî niciodată la nivelul acestei instituţii burgheze. Trăgea de volan ca să ia o curbă şi urmărea drumul cu atenţie. Evelyn a zâmbit şi a-nceput să se holbeze pe geam, la vapoare.

N-am ştiut că vine Valerie, am spus.

Nu ţi-am zis? a făcut Nick. Aveam de gând să-ţi spun aseară. Vine doar la masă, e posibil să nu rămână. Dar, oricum ar fi, i se pregăteşte primirea regală.

Melissa are un fel de veneraţie pentru ea, a explicat Evelyn.

Nick s-a uitat peste umăr, prin geamul din spate, dar nu m-a băgat în seamă. Îmi convenea că e aşa de concentrat la condus, pentru că asta însemna că puteam face conversaţie fără să fim nevoiţi să trăim intensitatea

conştientizării celuilalt. Evident, nu pomenise nimic despre Valerie cu o seară înainte, în schimb, fusese preocupat să-mi explice că încă o iubeşte pe nevastă-sa şi că eu nu însemn mai nimic pentru el. Livrarea de informaţii despre Valerie pe care o plănuise el conţinea probabil un soi de intimitate a discuţiei, pe care acum ştiam c-o pierdusem pe veci.

Sunt sigură c-o să iasă totul foarte bine, a zis Evelyn.

Nick n-a adăugat nimic, şi nici eu. Tăcerea lui era importantă, a mea – nu, pentru că părerea lui despre cât de bine vor ieşi lucrurile conta, în vreme ce a mea nu conta deloc.

Măcar n-o să fie complet insuportabil, a continuat. La o adică, Bobbi şi Frances sunt de faţă; pot să deten-sioneze atmosfera.

Aşa fac ele de regulă? a spus el. Chiar mă-ntrebam chestia asta.

Evelyn mi-a zâmbit scurt în oglinda retrovizoare şi mi-a zis: ei, în plus, sunt şi decorative.

La asta aş avea nişte obiecţii, a replicat el. Puternice.

Supermarketul era o clădire mare, de sticlă, situată la marginea localităţii, cu o mulţime de aparate de aer condiţionat. Nick a luat un cărucior pentru cumpărături, iar noi l-am urmat prin porţile de acces prin care putea intra o singură persoană, nimerind direct în raionul cu cărţi broşate şi cu ceasuri bărbăteşti, expuse în casete de plastic securizate. Nick ne-a informat că singurele chestii care trebuiau transportate în braţe erau desertul şi florile, tot restul putea fi dus în cărucior. Discutase cu Evelyn cam

care ar fi desertul cel mai puţin susceptibil să provoace un scandal şi conduseseră că ceva extrem de scump, cu căpşuni trase în ciocolată, s-ar califica perfect. Ea s-a îndreptat spre raionul de dulciuri, iar Nick şi cu mine ne-am continuat traseul, fiecare în legea lui.

Vin cu tine să cumpărăm florile în drum spre ieşire, mi-a spus.

Nu-i nevoie.

Păi, dacă nu luăm ce trebuie, o să spună că a fost vina mea.

Stăteam pe culoarul unde se vindea cafea, iar Nick s-a oprit să cerceteze varii feluri de cafea măcinată, ambalată în pungi de diferite dimensiuni.

Nu-i nevoie să fii chiar atât de galant, am zis.

Nu, dar mă gândesc că dacă se ajunge la bătaie între tine şi Melissa, ar fi mai mult decât pot duce pe ziua de azi.

Mi-am vârât mâinile adânc în buzunarele fustei, în vreme ce el tot aşeza în cărucior pachete de cafea cu ambalaj negru.

Măcar ştim cu cine ţii, am zis.

A ridicat privirea, cu o pungă de cafea etiopiană în mâna stângă şi cu o expresie vag amuzată.

Cu cine? a zis. Cu aia pe care n-o mai interesez sau cu aia care mă foloseşte doar pentru sex?

Am simţit cum mă fac stacojie la faţă. Nick a pus punga de cafea în cărucior, însă mai-nainte s-apuce să mai spună

ceva, am şters-o. M-am dus tocmai la raionul cu delicatese, lângă bazinul cu crustacee vii, din spatele supermarketului. Crustaceele păreau străvechi, nişte relicve mitologice. Loveau inutil cu cleştii în peretele de sticlă al bazinului şi se uitau la mine fix, cu ochi plini de reproş. Mi-am lipit mâna rece de faţă şi m-am uitat şi eu la ei, cu răutate.

Evelyn s-a întors pe lângă galantarul de delicatese, cu un tort de căpşuni ambalat într-o cutie mare din plastic subţire, albăstrui.

Nu-mi spune că vrea să luăm şi homari, a exclamat.

Din câte ştiu eu, nu.

M-a privit şi mi-a surâs din nou încurajator, încurajarea părea să fie modalitatea ei de bază de a re-laţiona cu mine; n-aş şti să spun de ce.

Toată lumea e un pic încordată azi, a adăugat.

L-am văzut pe Nick pe un alt culoar, cu căruciorul de cumpărături, dar el nu ne-a observat. În mâna stângă avea lista făcută de Melissa, iar cu dreapta di-recţiona căruciorul.

A fost un mic incident anul trecut, a precizat Evelyn. Legat de Valerie.

Ah.

Ne-am dus împreună după căruciorul lui Nick, eu aşteptând ca ea să dezvolte subiectul, ceea ce n-a făcut. Supermarketul avea o florărie proprie, chiar lângă casele de marcat, unde se vindeau flori proaspăt plantate în ghivece şi buchete de garoafe şi de crizanteme. Nick a

ales două buchete de trandafiri roz şi un buchet asortat. Trandafirii aveau petale imense, senzuale şi mijlocul florii încă nedesfacut, cu petalele strânse, ca un coşmar sexual. Nu l-am privit în clipa când mi-a pasat buchetele. Le-am cărat în linişte până la casă.

Am părăsit magazinul împreună, fără să vorbim prea mult. Ploaia ne arunca stropi în păr şi pe piele, iar maşinile din parcare semănau cu nişte insecte moarte. Evelyn s-a apucat să povestească o întâmplare mai veche, când ea şi Derek au venit la Étables traversând cu maşina pe feribot şi au făcut pană de cauciuc, aşa că Nick a trebuit să vină cu maşina lui şi să le schimbe roata. M-am prins că istoria asta era menită să-i provoace bună dispoziţie lui Nick sau să facă o aluzie, poate nici măcar conştientă, la lucrurile mişto pe care le făcuseră în trecut. În viaţa mea n-am fost aşa de fericită că te văd, a zis Evelyn. Puteai să-ţi schimbi şi singură roata, a spus Nick. Dacă nu erai măritată c-un autocrat.

Când am parcat în dreptul casei, Bobbi a ieşit repede din curte, cu căţeluşa urmând-o la pas. Ceaţa nu se ridicase încă, deşi era aproape ora prânzului. Picioarele lui Bobbi arătau lungi şi bronzate în şortul larg de pânză. Câinele a scheunat de două ori. Hai să v-ajut cu pachetele, a spus Bobbi. Nick i-a înmânat recunoscător o pungă de alimente, iar ea s-a uitat la el de parcă încerca să-i transmită ceva.

Totul în regulă cât am lipsit? a întrebat el.

Tensiunile au crescut simţitor, a răspuns Bobbi.

Of, Doamne, a exclamat Nick.

I-a mai dat o pungă, pe care ea şi-a sprijinit-o de abdomen. Apoi a luat celelalte pungi cu alimente în braţe, iar eu şi

Evelyn am pătruns în casă precaute, cărând florile şi tortul ca două servitoare posomorâte din epoca edwardiană.

Melissa se afla în bucătăria care acum părea goală, fără masă şi scaune. Bobbi a luat-o pe scări în sus, ca să termine de măturat dormitorul lui Valerie. Nick a aşezat cumpărăturile pe pervazul ferestrei fără să scoată o vorbă şi a început să scoată alimentele, iar Evelyn a pus tortul pe frigider. Nu prea ştiam ce să fac cu florile, aşa că am rămas cu ele-n braţe. Aveau un miros proaspăt şi echivoc. Melissa şi-a şters buzele cu dosul palmei şi ne-a spus: ah, v-aţi şi întors, într-un final.

N-am stat mult, nu? a zis Nick

Se pare c-o să plouă, a spus Melissa, aşa că a trebuit să mutăm masa şi scaunele în sufrageria din faţă. Arată oribil, scaunele nu se asortează deloc.

Sunt scaunele lui Valerie, a spus Nik. Nu mă-ndoiesc că ştie ea mai bine dacă se asortează sau nu.

N-aş fi zis că Nick face tot posibilul ca să-i potolească nervii Melissei. Am rămas în picioare, ţinând buchetele de flori şi aşteptând momentul potrivit să întreb ceva de genul: unde ai dori să pun astea? Numai că nu-mi veneau vorbele-n gură. Evelyn îl ajuta deja pe Nick să despacheteze alimentele, iar Melissa inspecta fructele pe care le cumpăraserăm.

Şi, n-aţi uitat de lămâi, sper? a zis ea.

Ba da, a răspuns Nick. Erau pe listă?

Melissa şi-a luat mâinile de pe nectarine şi şi-a sprijinit palma de frunte, ca şi când urma să leşine în secunda următoare.

Nu pot să cred, a spus. Ţi-am zis exact când ieşeai pe uşă; am precizat în mod special: nu uita să iei lămâi.

Ei, nu te-am auzit, a zis el.

A urmat o pauză. Am realizat că la baza degetului mare, în palmă, îmi intrase un spin de la trandafiri, iar locul se înroşea deja, aşa că am încercat să repoziţionez buchetele, ca să nu mă rănească mai tare, dar fără să atrag atenţia asupra prezenţei mele în încăpere.

Dau o fugă până la magazinul din colţ şi iau nişte lămâi, a spus Nick într-un târziu. Nu-i sfârşitul lumii. 176

Nu pot să cred, a repetat Melissa.

Să pun florile undeva? am zis. Adică, pot să le aşez Într-o vază, sau...?

Toată lumea din cameră s-a uitat la mine. Melissa mi-a luat un buchet din braţe şi l-a analizat. Trebuie taiate tulpinile, a precizat.

Le tai eu, am spus.

Perfect, a zis ea. O să-ţi arate Nick unde ţinem vazele. Mă duc să-l ajut pe Derek să aranjeze sufrageria. Mulţumesc tuturor pentru efortul depus.

A ieşit şi a trântit uşa cu putere în urma ei. Mi-am zis în sinea mea: a făcut ea asta? Aceasta e femeia pe care o iubeşte? Nick mi-a luat florile din mână şi le-a pus pe blatul bucătăriei. Vazele erau în dulăpiorul de sub chiuvetă. Evelyn se uita la Nick cu o privire neliniştită.

Îmi pare rău, a zis.

N-ai de ce să-ţi ceri scuze, a spus el.

Poate c-ar trebui să merg s-o ajut.

Da, ar fi o idee.

Nick tăia ambalajul de plastic al buchetelor cu o foarfecă pe care i-o lăsase Evelyn. I-am comunicat că pot şi eu să fac asta. Tu du-te şi cumpără lămâi. Nici nu s-a uitat la mine. Preferă tulpinile tăiate pe diagonală, mi-a explicat. Ştii ce zic, pe diagonală? Adică aşa. Şi a forfecat una dintre ele oblic. Nici eu n-am auzit-o să fi spus ceva de lămâi, am zis. Atunci a zâmbit, iar Bobbi a apărut în bucătărie, în spatele nostru.

O să-mi ţii partea de data asta, nu? a spus.

Eram sigură că-ţi faci prieteni fără mine, a exclamat Bobbi.

Credeam că trebuie să fac curat în dormitor, i-a răspuns Nick.

E doar o cameră, a continuat ea. Mai mult decât să fac curăţenie, nu mai am ce să-i fac. Vreţi să scăpaţi de mine?

Ce s-a-ntâmplat cât am lipsit? a-ntrebat el.

Bobbi a sărit pe pervaz şi a-nceput să-şi legene picioarele înainte şi înapoi cât eu tăiam tulpinile florilor oblic, bucată cu bucată, lăsând resturile să cadă în chiuvetă.

Cred că azi soţia ta are nervii întinşi la limită, ne-a anunţat Bobbi. N-am reuşit s-o impresionez mai devreme cu tehnica mea de împăturire a aşternuturilor. De asemenea, a menţionat că nu doreşte să audă „nicio remarcă deplasată despre oamenii cu bani” din clipa în care Valerie ajunge aici. Am încheiat citatul.

Nick s-a spart de râs la faza asta. Bobbi îl amuza mereu şi-l delecta, în vreme ce eu se pare că reuşeam să echilibrez situaţia, provocându-i mai degrabă suferinţă decât bucurie.

Tot restul după-amiezii, Melissa ne-a trimis încolo şi-ncoace cu diferite sarcini domestice. I se părea că paharele nu sunt destul de curate, aşa că le-am mai spălat o dată, în chiuvetă. Derek a dus în camera lui

Valerie o vază cu flori, o sticlă cu apă minerală şi un pahar curat, pe care i le-a pus pe noptieră. Bobbi şi Evelyn au călcat amândouă feţe de perne în sufragerie. Nick s-a dus după lămâi şi pe urmă a plecat iar după zahăr cubic. Pe la începutul serii, când Melissa gătea, iar Derek lustruia argintăria, Nick, Evelyn, eu şi Bobbi am stat cuminţi în camera lui Nick, cu ochii-n gol, fără să vorbim prea mult. Ca nişte copii răi, a remarcat Evelyn.

Hai să deschidem un vin, a propus Nick.

Vrei să facă moarte de om? a zis Bobbi.

Da, hai să deschidem o sticlă, a spus Evelyn.

Nick a coborât în garaj şi a adus nişte căni de plastic şi o sticlă de Sancerre. Bobbi era tolănită pe spate, în patul lui, exact aşa cum stăteam şi eu după ce aveam orgasm. Evelyn şedea lângă mine, pe jos. Nick a turnat în căni, apoi am tras cu urechea la ce vorbeau Derek şi Melissa în bucătărie.

De fapt, cum este această Valerie? a întrebat Bobbi.

Evelyn şi-a dres vocea şi n-a spus nimic.

Aha, a zis Bobbi.

După ce-am terminat prima cană de vin, am auzit-o pe Melissa strigându-l pe Nick. El s-a ridicat şi mi-a pasat sticla.

Evelyn i-a zis: vin cu tine. După care au ieşit împreună şi au închis uşa. Am rămas în cameră cu Bobbi, amândouă tăcute. Valerie spusese c-o s-ajungă pe la şapte.

Acum era şase jumate. I-am umplut din nou paharul lui Bobbi şi apoi mie, după care m-am reaşezat pe jos, cu spatele sprijinit de pat.

Ştii că Nick este atras de tine, nu? a spus Bobbi. Toţi ceilalţi au remarcat. Mereu se uită să vadă dacă râzi la poantele lui.

Am strâns marginea căniі de plastic între dinţi până am auzit-o cum se crapă. Când m-am uitat la ea, am văzut că se formase o fisură care pornea de la buză. M-am gândit la tot spectacolul pe care îl făcuse Bobbi cu o seară înainte, în timpul jocului cu bileţele.

Facem progrese, am zis într-un târziu.

Era absolut predictibil. E un actor ratat, iar căsnicia lui e pe butuci, deci iată ingredientele perfecte.

N-ai zice că e mai degrabă un actor obişnuit?

Păi, se pare că promitea să devină o celebritate, dar nu s-a-ntâmplat, iar acum e prea bătrân sau aşa ceva. O relaţie c-o femeie mai tânără probabil c-ar contribui mult la recuperarea respectului de sine.

N-are decât treizeci şi doi de ani, am precizat.

Mi se pare că agentul lui l-a lăsat baltă. În tot cazul, mie îmi dă impresia că se simte prost că există pe lumea-asta.

Am realizat că se instala în mine un fel de teroare; o teroare fizică, rarefiată, care se răspândea de la nivelul umerilor, pe măsură ce ascultam. La început nu m-am prins exact ce era. Semăna cu o ameţeală uşoară sau cu 180 senzaţia aia ciudată de confuzie pe care o ai înainte să te îmbolnăveşti grav. Am încercat să-mi dau seama de la ce mi se trage – ceva ce mâncasem, sau poate drumul cu maşina de mai devreme. Abia când mi-a picat fisa că era vorba de seara precedentă am priceput ce mi se întâmplă. Era sentimentul de vinovăţie.

Sunt foarte sigură că încă o iubeşte pe Melissa, am spus.

Oamenii pot iubi şi pot avea aventuri în acelaşi timp.

M-ar deprima să mă culc cu cineva care e îndrăgostit de altă femeie.

Am auzit-o pe Bobbi cum se ridică în capul oaselor, cum îşi dă jos picioarele din pat şi mă priveşte de sus, fix în creştetul capului.

Am senzaţia că te-ai gândit serios la toate astea, mi-a zis. Ţi-a bătut vreun apropo sau ceva?

Nu propriu-zis. Pur şi simplu nu cred c-aş suporta să fiu vioara a doua.

Nu propriu-zis?

Adică, probabil că încearcă s-o facă geloasă, nimic mai mult, am spus.

S-a scurs din pat pe podea şi mi-a pasat sticla de vin. Stăteam pe jos, alături, sprijinindu-ne umerii una de alta. Mi-am turnat o gură de vin în cana de plastic, crăpată.

Poţi iubi mai multe persoane în acelaşi timp, a zis.

E discutabil.

Cu ce diferă asta de faptul că ai mai mulţi prieteni odată? De pildă, eşti prietenă cu mine, dar şi cu alţii; asta înseamnă că mă preţuieşti mai puţin?

Nu sunt prietenă şi cu alţii, am spus.

A ridicat din umeri şi a recuperat sticla de vin. Eu am răsucit cana, ca să nu se scurgă băutura prin fisură şi am golit conţinutul din două înghiţituri zdravene.

S-a dat la tine? a întrebat direct.

Nu, am spus doar că, dacă ar face-o, nu m-ar interesa sub nicio formă.

Ştii că m-am sărutat cu Melissa o dată? Nu ţi-am povestit despre asta, nu?

M-am întors şi m-am uitat la ea, sucindu-mi gâtul ca s-o văd cât mai bine. A râs. Pe faţa ei se instalase o expresie simpatică, visătoare, care o făcea şi mai atrăgătoare ca de obicei.

Ce? Când?

Da, da, la petrecerea de ziua ei, eram afară, în grădină. Amândouă ne piliserăm, tu dormeai. A fost o prosteală.

Ochii ei erau aţintiţi pe sticla de vin. Îi vedeam profilul, o jumătate de faţă stranie. Sub ureche avea o mică tăietură,

de un roşu-aprins, ca al unei flori; poate că se zgâriase din greşeală.

Ce? a făcut ea. Acum mă judeci?

Nu, nu.

Am auzit maşina lui Valerie oprind afară şi am pitit sticla de vin sub perna lui Nick. Bobbi m-a luat de braţ şi m-a sărutat pe obraz, ceea ce m-a surprins total. Avea pielea foarte fină şi mirosea a vanilie. M-am înşelat în ceea ce-o priveşte pe Melissa, a spus. Am înghiţit în sec şi am replicat: păi, deh. Cam toţi ne înşelăm cu privire la multe lucruri.

La cină s-a servit raţă, cu cartofi noi la cuptor şi salată. Carnea avea gust dulce, ca de cidru, şi se curăţa de pe oase în bucăţele mici, maronii şi fragede. Mă străduiam să mănânc încet, în mod civilizat, dar mă simţeam ruptă de foame şi obosită. Sufrageria era mare, lambrisată, cu geamuri care dădeau spre strada unde ploaia turna în rafale. Valerie vorbea cu un accent britanic de bogătaşă; mai degrabă impresionant decât comic. S-a întreţinut cu Derek pe tema activităţilor editoriale, iar noi, ceilalţi, am rămas tăcuţi. Valerie era de părere că majoritatea editorilor erau fie nişte şarlatani, fie nişte amărâţi de scribi, dar chestia asta o amuza mai degrabă decât s-o deprime. La un moment dat, a îndepărtat o murdărie minusculă din paharul cu vin, folosind colţul şervetului, iar noi ne-am întors toţi deodată să vedem faţa Melissei, care era crispată, ca un arc de oţel.

Deşi Melissa avusese grijă să ni-i prezinte pe toţi înainte de masă, la desert, Valerie a întrebat care dintre noi era Bobbi. Când Bobbi s-a prezentat, Valerie a exclamat: a, da, normal. Dar mă tem că frumuseţea e 184

trecătoare. Ştiu asta, deoarece acum sunt o femeie în vârstă.

Din fericire, Bobbi a fost hărăzită cu mai multe calităţi, pe lângă un aspect fizic plăcut, a spus Evelyn.

Ei, atunci mărită-te repede, ăsta este sfatul meu, a zis Valerie. Bărbaţii sunt foarte nestatornici.

E tare asta, a răspuns Bobbi. Numai că io, de fapt, sunt gay.

Melissa s-a-nroşit şi şi-a pironit ochii în pahar. Eu mi-am muşcat buzele, fără să pot spune un cuvânt. Valerie a ridicat dintr-o sprânceană şi a gesticulat cu furculiţa arătând spre mine şi spre Bobbi.

Înţeleg. Voi două sunteţi...?

A, nu, a spus Bobbi. Poate a fost cândva, dar nu.

Da, presupun că nu, a conchis Valerie.

M-am uitat la Bobbi şi ea la mine, după care ne-am mutat iute privirile, ca să nu pufnim în râs ori să protestăm cu glas tare.

Frances e scriitoare, a anunţat Evelyn.

Mă rog, un fel de, am precizat.

Nu spune „un fel de”, m-a corectat Melissa. Scrie poezii.

Şi e ceva de ele? a-ntrebat Valerie.

Cât a durat acest schimb de replici, nici măcar nu s-a uitat la mine.

E talentată.

Păi da, a adăugat Valerie. Mereu am considerat că poezia nu are niciun viitor.

Întocmai ca o amatoare iară vreo opinie calificată despre viitorul poeziei şi pentru că Valerie nu dădea semne că ar dori să mă bage în seamă vreo clipă, n-am zis nimic. Bobbi m-a călcat discret pe sub masă şi a tuşit cu subînţeles. După desert, Nick s-a retras în bucătărie să prepare cafeaua, iar Valerie, de cum a părăsit camera, a lăsat jos furculiţa şi şi-a fixat atenţia pe uşa închisă.

Nu arată prea bine, corect? a zis. Cum stă cu sănătatea?

Mă holbam la ea. Nu-mi adresase niciun comentariu, ori vreo întrebare directă. Deci ştiam că se va preface că nu mă observă.

Când mai bine, când mai rău, a răspuns Melissa. A fost mai bine un timp, dar cred că a avut un episod urât luna trecută. Când era la Edinburgh.

Păi, a făcut pneumonie, a precizat Evelyn.

N-a fost doar pneumonie, a completat Melissa.

Păcat, a zis Valerie. Dar e prea indolent. Se lasă doborât de chestiile astea. Mai ţii minte anul trecut?

N-ar trebui să le obligăm pe fete s-asculte toată istoria aia, nu? a spus Evelyn.

N-ar trebui să avem secrete, a răspuns Valerie. Suntem doar între prieteni. Mă tem că Nick suferă de o depresie severă.

Da, am spus. Cunosc.

Melissa mi-a aruncat o privire şi m-am făcut că nu o bag de seamă. Valerie s-a uitat la aranjamentul floral şi a mutat un boboc puţin mai la stânga.

Sunteţi prieteni, corect, Frances? a întrebat Valerie.

Păi, nu suntem doar între prieteni? i-am răspuns.

În cele din urmă a catadicsit să se uite la mine. Purta bijuterii de designer, din chihlimbar, şi avea nişte inele spectaculoase pe degete.

Ei bine, sunt sigură că nu se supără dacă află că mă interesez de starea sănătăţii lui, a spus Valerie.

În acest caz, poate c-ar fi bine să vă interesaţi despre asta când e şi el de faţă, am zis.

Frances, m-a interpelat Melissa. Valerie este o foarte veche prietenă de-a noastră.

Valerie a-nceput să râdă şi a afirmat: te rog, Melissa, nu-s chiar atât de bătrână, nu-i aşa? începuse să-mi tremure maxilarul. Mi-am depărtat uşor scaunul de masă, m-am scuzat şi am ieşit din cameră. Evelyn şi Bobbi m-au urmărit plecând, dând din cap precum câinii ăia de pluş aşezaţi în dreptul lunetelor de la maşini. Pe hol, Nick tocmai venea cu două ceşti de cafea. Hai salut, a zis. Care-i faza? Am dat din cap şi am ridicat din umeri, gesturi idioate, care nu exprimau nimic. Am trecut pe lângă el şi am coborât în grădină pe scările din spate. Nu l-am auzit venind după mine, deci am bănuit că s-a alăturat celorlalţi, în sufragerie.

Am mers până în fundul grădinii şi am deschis poarta care dădea spre pajiştea din spate. Ploua, iar eu eram într-o bluză cu mâneci scurte, dar nu simţeam pic de frig. Am lăsat poarta să se trântească în urma mea şi am pornit către plajă. Mă udam la picioare din ce în ce mai mult şi-mi tot ştergeam faţa cu dosul palmei. Farurile maşinilor treceau în viteză, cu străfulgerări albe, dar niciun pieton nu era prin preajmă. Aleea care ducea la plajă nu avea felinare şi am început să simt frigul. Nu mă puteam întoarce acasă. Am rămas acolo tremurând, cu braţele încrucişate, simţind cum ploaia trece prin bluză şi mă udă până la piele, lipindu-mi de corp materialul de bumbac.

Era puţin probabil ca Nick să se necăjească din cauza lui Valerie. Probabil că ar fi trecut peste comentariile ei fără efort, chiar dacă ar fi aflat tot ce spusese în lipsa lui. Îngrijorarea mea pentru el părea să n-aibă nimic de-a face cu ceea ce simţea el, un fenomen pe care-l mai experimentasem înainte. În ultimul an de liceu, Bobbi candidase pentru poziţia de preşedintă a consiliului elevilor, iar unul dintre băieţi o bătuse cu treizeci şi patru de voturi la douăsprezece. Pe Bobbi a cam dezamăgit-o treaba asta, era evident, însă n-a supărat-o nici pe departe. A zâmbit, l-a felicitat pe câştigător, apoi a sunat clopoţelul şi ne-am dus să ne luăm cărţile şi manualele. În loc să merg la clasă, m-am închis într-o cabină de toaletă din baia de la etaj şi am plâns până m-au durut plămânii şi mi-au rămas urme de cât îmi frecasem faţa. N-am fost în stare să explic ce anume m-a înfuriat atât de tare, ce mi-a provocat suferinţa aceea mistuitoare, dar, uneori, numai când îmi aminteam de alegerile alea, mi se umpleau ochii de lacrimi, într-un mod prostesc.

Într-un târziu, am auzit poarta din spate deschizân-du-se din nou şi lipăit de sandale şi vocea lui Bobbi zicând: eşti o gâscă totală. Ce faci aici? Hai înăuntru la cafea. Iniţial, n-o puteam distinge în întuneric, dar pe urmă am simţit-o cum mă apucă de braţ şi am auzit cum îi foşneşte pelerina de ploaie. A fost o demonstraţie super mişto, a zis. De mult nu te-am mai văzut să-ţi ieşi aşa din fire.

În pizda mă-sii, am spus.

Nu fi supărată.

Şi-a cuibărit capul călduţ şi mic, lipindu-l de gâtul meu. Mi-am amintit-o complet goală, lângă lac.

O urăsc pe femeia asta, i-am zis.

I-am simţit răsuflarea pe faţă, cu aroma aceea amăruie care rămâne după ce bei cafea fără zahăr, şi apoi m-a sărutat pe gură. Am prins-o de talie, vrând s-o privesc îndeaproape, dar era mult prea întuneric, A scăpat din strânsoare cu lejeritatea unui gând care fuge.

Nu e cazul, a zis. În mod clar nu e cazul. Dar devii foarte iubibilă când ai impresia că eşti buricul pământului.

Mi-am lăsat braţele să cadă pe lângă corp, neputincioase, iar ea a pornit către casă. În lumina farurilor o zăream cum merge cu mâinile în buzunarele impermeabilului, împroşcând în fiecare baltă în care călca. Am urmat-o, fără să mai am nimic de adăugat.

În casă, petrecerea se împărţise între living şi bucătărie şi cineva pusese muzică. Şiroiam de apă, iar în oglindă, faţa mi se reflecta livid-rozalie, nenaturală. Am mers cu Bobbi până în bucătărie, unde Evelyn, Derek şi Nick stăteau în picioare şi îşi beau cafelele. Vai, Frances, a exclamat

Evelyn. Eşti complet murată. Nick se sprijinea de chiuvetă; a turnat din cafetieră într-o cană şi mi-a dat-o. Aparent, purtam o conversaţie la nivel de priviri. Scuze, am spus. Evelyn m-a luat de braţ. Am gustat din cafea, iar Bobbi a zis: o să-i aduc un prosop, corect? Nu, serios, oameni buni. A închis uşa în urma ei.

Scuze, am repetat. Mi-am pierdut cumpătul.

Îhî, îmi pare rău c-am ratat momentul, a spus Nick. Nu ştiam că îţi poţi pierde cumpătul.

Ne-am uitat unul la altul în continuare. Bobbi s-a întors cu un prosop. M-am gândit la buzele ei, la gustul ciudat şi familiar al gurii sale şi am început să tremur. Nu mai simţeam că am vreun control asupra a ce se petrece sau asupra a ce urma să se petreacă. De parcă o febră puternică mă doborâse la pat şi tot ce puteam să mai fac era să aştept ca boala să treacă de la sine.

După ce mi-am uscat părul, ne-am dus cu toţii la 190

Melissa şi Valerie, în cealaltă cameră. Valerie a manifestat o bucurie exagerată la vederea mea şi şi-a exprimat dorinţa de a-mi citi lucrările. I-am zâmbit şters şi m-am uitat în jur, căutând să zic ceva inteligent. Desigur, am spus. Am să vă trimit câteva poezii, fără-ndoială. Nick a scos o sticlă de brandy, iar când i-a turnat în pahar, ea l-a prins de încheietura mâinii cu un gest matern şi i-a zis: vai, Nick, dacă şi copiii mei ar fi fost aşa de frumoşi ca tine. El i-a dat paharul şi a-ntrebat-o: mai există cineva la fel de frumos ca mine?

Când Valerie s-a dus la culcare, ne-am cufundat cu toţii într-o tăcere încordată, plină de resentimente. Evelyn şi Derek au încercat să povestească un film pe care-l

văzuseră amândoi, dar s-a dovedit în curând că vorbeau despre două filme total diferite, aşa că discuţia s-a-ncheiat brusc. Melissa a început să care paharele goale la bucătărie, zicându-mi: Frances, crezi că poţi să-mi dai o mână de ajutor? M-am ridicat. Simţeam privirea lui Nick urmărindu-mă, cam cum îşi urmăreşte un elev mama intrând în biroul directorului.

Am strâns şi restul de pahare şi le-am dus în bucătăria care era învăluită de întuneric. Melissa n-a aprins lumina. A pus paharele în chiuvetă şi a rămas acolo, ţinându-şi faţa în palme. Am pus tot ce aveam în mâini pe blatul de lucru şi-am întrebat-o dacă se simte bine. A făcut o pauză atât de lungă, că m-aşteptam să-nceapă să urle ori să arunce cu obiecte. Apoi, cu un gest brusc, a dat drumul la robinet şi a lăsat apa să umple chiuveta.

Sa ştii că nici eu nu pot s-o sufăr, mi-a zis.

M-am limitat s-o privesc şi atât. În semiobscuritatea încăperii, pielea ei era argintie şi fantomatică.

Nu vreau să ai impresia c-o ador, a spus Melissa, ori că-mi place felul în care vorbeşte despre Nick, sau că eu consider comportamentul ei ca fiind unul adecvat, în niciun caz nu cred asta. Îmi pare rău că te-ai supărat în timpul mesei.

Nu, mie îmi pare rău, am zis. Îmi pare rău c-am făcut aşa o scenă. Nu ştiu ce m-a apucat.

Nu-i nevoie să te scuzi. Şi eu aş fi făcut la fel dacă aveam coloană vertebrală.

Am înghiţit în sec. Melissa a închis robinetul şi s-a apucat să clătească paharele în chiuvetă, neglijent, fără niciun pic de atenţie pentru urmele rămase pe ele.

Nu cred că am cum să-mi public următoarea carte fără ajutorul ei, a spus. Sună umilitor ce-ţi zic acum.

Nu, n-ar trebui să fie aşa.

Şi-mi pare rău că m-am purtat atât de aberant toată după-masa. Ştiu ce impresie ţi-ai făcut despre mine. Pur şi simplu mi-e foarte frică, după tot ce s-a-ntâm-plat anu trecut. Dar vreau să-ţi spun ceva; de obicei nu vorbesc cu Nick în halu-ăsta. E clar că nu avem o căsnicie perfectă, dar îl iubesc pe bune, să ştii. Chiar îl iubesc.

Bineînţeles, am zis.

A continuat să clătească paharele. Am rămas sprijinită

de frigider, neavând habar cum ar trebui să continui discuţia. A ridicat o mână udă şi s-a şters sub ochi. Apoi şi-a băgat din nou mâinile în chiuvetă.

Nu te culci cu el, Frances, nu? a spus.

Oh, Doamne! am exclamat. Nu.

OK. Iartă-mă. Nu trebuia să te-ntreb aşa ceva.

E soţul tău.

Da, ştiu.

Am rămas lângă frigider. Au început să mă treacă toate apele. Simţeam cum transpiraţia mi se scurge pe ceafa, printre omoplaţi, în jos. N-am mai zis nimic, mi-am muşcat limba.

Dacă ai chef, du-te şi stai cu restu, a zis.

Nu ştiu ce să zic, Melissa.

Hai, du-te, e-n regulă.

M-am întors în living. Toţi şi-au sucit capetele spre mine. Cred că mă duc să mă culc, am spus. Au fost de acord în grup că e o idee foarte bună.

/

În noaptea aia, am ciocănit la uşa lui Nick şi am văzut că lumina era stinsă. L-am auzit zicând: intră şi, în timp ce închideam uşa după mine, am şoptit: sunt eu, Frances. Păi, speram să fii tu, a şoptit. S-a ridicat în capul oaselor, a aprins veioza, iar eu am rămas în picioare, lângă pat. I-am spus ce mă-ntrebase Melissa, iar el mi-a zis că şi pe el îl întrebase exact acelaşi lucru, cât timp eu şedeam afară, în ploaie.

I-am spus nu, făcu el. Tu i-ai spus nu?

Evident că i-am spus nu.

Sticla de Sancerre era pusă pe noptieră. Am ridicat-o şi m-am chinuit să-i scot dopul. Nick s-a uitat la mine cum sorb din sticlă, apoi i-am întins-o şi lui. A golit ce mai rămăsese în ea şi a pus-o la loc pe noptieră. Şi-a examinat unghiile, apoi a admirat tavanul.

Nu prea mă pricep la genul ăsta de discuţii, a zis.

Nu-i nevoie să discutăm, i-am răspuns.

OK.

M-am băgat în pat, iar el mi-a ridicat cămaşa de noapte. I-am înlănţuit gâtul cu braţele şi l-am ţinut aşa, strâns, strâns. Mi-a sărutat adâncitura răsturnată a abdomenului, mi-a sărutat partea interioară a coapselor. Când s-a urcat deasupra mea, mi-am muşcat mâna, ca să nu strig de plăcere. Buzele lui erau tari. Am simţit sânge între dinţi, curgându-mi din degetul mare, iar faţa mi s-a umezit de transpiraţie. Când s-a uitat la mine şi m-a întrebat dacă sunt bine, am dat din cap şi am auzit cum tăblia patului se loveşte de perete. S-a ridicat pe genunchi, iar eu am scos un geamăt lung, şoptit, ieşit parcă din gura unui animal. Nick a-nceput să mă pipăie, iar eu mi-am strâns picioarele cu un gest brusc şi i-am zis că nu acum; sunt prea aproape de orgasm. O, asta-i bine, a zis.

A scos cutiuţa din sertarul noptierei şi am închis ochii. Apoi i-am simţit corpul, căldura şi greutatea. Îi ţineam mâna strâns, între degetul mare şi arătător, ca şi cum aş vrut să o presez de corpul meu, până la o dimensiune absorbabilă.

Da, am spus. Am încercat să nu termin prea repede. Pătrunsese atât de adânc, încât simţeam c-o să mor. Mi-am încolăcit picioarele pe spatele lui şi a rostit: Doamne, ce-mi place aşa, înnebunesc când faci asta! Ne-am spus pe nume în şoaptă de nenumărate ori. Apoi am terminat.

După aceea am stat cu capul pe pieptul lui şi i-am ascultat bătăile inimii.

Melissa pare o femeie de treabă, am zis. Adică, în forul ei interior, ştii.

Mda, cred că aşa şi e.

Asta ne face pe noi nişte ticăloşi?

Sper că nu, a răspuns. Pe tine în niciun caz. Poate pe mine.

Inima continua să-i bată ca un ceas care o ia înainte, sau unul gata să se oprească. M-am gândit la interpretarea ideologică a lui Bobbi despre iubirea nonmono-gamă şi mi-a venit poftă să deschid subiectul cu Nick, fie ca o glumă, fie pe jumătate serios, doar pentru a avea posibilitatea de a întrezări ce gândeşte.

Te-ai gândit cum ar fi dacă i-ai spune de noi? am zis.

A scos un suspin atât de sonor, încât s-a auzit ca o replică. M-am ridicat, iar el m-a privit cu ochi trişti, sub povara subiectului.

Sunt conştient c-ar trebui să-i spun, a zis. Mă simt de rahat fiindcă tu trebuie să minţi ca să m-acoperi. Iar eu nici măcar nii mă pricep să mint. Zilele trecute, Melissa m-a-ntrebat dacă ţin la tine şi i-am răspuns că da.

Încă îmi sprijineam palma de pieptul lui şi încă îi simţeam sângele pompând sub piele. Ah, am zis.

Dar ce-ar urma dacă i-aş vărsa tot? a continuat. Vreau să zic, tu ce-ai vrea să se întâmple? Presupun că nu-ţi doreşti să ne mutăm împreună.

Am râs amândoi. Deşi sursa amuzamentului era relaţia noastră imposibilă, totuşi, senzaţia era una plăcută.

Nu, am răspuns. Dar ea a avut aventurile ei şi n-a plecat niciodată de-acasă.

Mda, dar vezi tu, împrejurările erau total diferite. Uite, e clar că ideal ar fi să-i zic totul, iar ea să reacţioneze ceva de genul: foarte bine, trăieşte-ţi viaţa, ce treabă am eu.

Nici măcar nu pretind că varianta asta e imposibilă, spun doar că s-ar putea să nu fie cea reală.

Mi-am plimbat degetul de-a lungul claviculei sale şi i-am zis: nu ţin minte să mă fi gândit la treaba asta, la-nceput. La inevitabilitatea unui final nefericit.

A dat din cap şi s-a uitat la mine. Eu, da, a spus. Dar am crezut că merită, oricum.

Preţ de câteva clipe a fost linişte. Şi acum ce crezi? am spus. Presupun că e în funcţie de cât de nefericită va deveni situaţia.

Nu, a răspuns Nick. În mod straniu, nu funcţionează aşa. Dar uite care-i faza – o să-i spun, bine? Şi vedem noi ce facem.

Până să apuc să-i răspund, am auzit paşi urcând pe scările din spate. Am rămas nemişcaţi, în timp ce paşii s-au apropiat de uşă. Un ciocănit uşor şi vocea lui Bobbi: Nick? El a stins lumina şi a răspuns: da, numai o secundă. S-a dat jos din pat şi şi-a tras o pereche de pantaloni de pijama. Am rămas întinsă pe saltea, pri-vindu-l. A deschis uşa. N-o puteam vedea pe Bobbi în crăpătura de lumină, ci doar silueta lui Nick, cu mâna sprijinită de toc.

Frances nu-i la ea în cameră, i-a spus Bobbi. Nu ştiu unde ar putea fi.

Hm.

Am verificat în baie şi în curte. Crezi că e cazul să plec s-o caut? Să-i trezim pe ceilalţi?

Nu, să nu facem asta, a zis Nick. Este... hm. Of, Doamne. E aici, cu mine.

A urmat o tăcere nesfârşită. Nu reuşeam să văd nici faţa ei şi nici pe a lui. M-am gândit la cum mă sărutase Bobbi mai devreme şi-mi spusese că mă cred buricul pământului. Era îngrozitor modul în care aflase de la Nick. Mă cutremuram la gândul că e atât de îngrozitor.

Nu mi-am dat seama, îmi pare rău, a spus ea.

Da, n-aveai cum.

Păi, scuze de deranj. Noapte bună.

I-a întors urarea şi a închis uşa. Am ascultat cum paşii ei coborau scările din spate şi se îndreptau spre camerele de la demisol. Of, băga-mi-aş, a zis Nick. Să-mi bag. Mi-am dat cu părerea, pe un ton lipsit de expresie: n-o să spună nimănui. Nick a scos un oftat enervant şi a replicat: păi, sper să nu. Părea cu gândul departe, ca şi când nici nu mai băga de seamă că sunt şi eu pe-acolo. Mi-am tras cămaşa de noapte pe mine şi i-am zis că o să cobor să mă culc. Da, sigur, a spus.

A doua zi dimineaţă, când Bobbi şi cu mine am plecat spre casă, Nick încă dormea. Ne-am cărat bagajele în staţie, însoţite de Melissa, care ne privea tăcută cum ne urcam în autobuz.

PARTEA A DOUA

Era sfârşit de august. Pe aeroport, Bobbi m-a-ntre-bat: de când durează treaba asta între voi? Şi i-am spus. A ridicat din umeri, ceva gen „e-n regulă”. În autocarul spre Dublin

am auzit la radio o ştire despre o femeie care murise în spital. Era un caz pe care îl urmăream de mult şi de care uitasem. Oricum, eram prea obosite să mai comentăm ceva. Ploaia răpăia în ferestrele autocarului, parcat lângă colegiu. Am ajutat-o pe Bobbi să-şi salte valiza din compartimentul pentru bagaje, iar ea şi-a desfăcut mânecile suflecate ale impermeabilului. Plouă în rafale, a zis. Tipic. Urma să iau trenul spre Ballina, ca să stau câteva zile cu mama, şi i-am zis lui Bobbi c-o să-i dau telefon. A făcut cu mâna unui taxi, iar eu am pornit pe jos spre staţia de autobuz, ca să-l iau pe 145 spre Heuston.

Când am ajuns acasă, în Ballina, mama a pus masa; făcuse spaghete bolognese, iar eu m-am aşezat şi-am început să-mi descâlcesc şuviţele de păr. Pe geamul bucătăriei se zăreau frunzele din care picura ploaia, ca din nişte petice de mătase înmuiate în apă. Mi-a spus că

m-am bronzat. Am împrăştiat câteva fire de păr încâlcit pe podeaua camerei şi i-am răspuns: a, da? Ştiam asta.

Ai reuşit să vorbeşti cu taică-tu cât ai fost în Franţa? m-a-ntrebat.

M-a sunat o dată. Nu ştia unde sunt, părea beat.

A scos din frigider o pâine cu usturoi ambalată în plastic. Mă ustura în gât şi nu-mi venea să spun nimic.

N-a fost mereu aşa de naşpa, nu? am zis. E din ce în ce mai rău.

Tu să-mi spui, Frances. E taică-tu.

Da, dar n-am de-a face chiar zilnic cu el.

Apa din ceainic a dat în clocot şi a eliberat un nor de abur peste plită şi peste toaster. M-a trecut un fior; nu-mi venea să cred că dimineaţa eram încă în Franţa.

Adică era în halul ăsta când te-ai măritat cu el? am întrebat.

Nu mi-a răspuns. M-am uitat pe geam, la căsuţa pentru păsări, agăţată de mesteacănul din grădină. Mama avea preferatele ei; căsuţa era pentru specii mici şi neajutorate. Ciorile erau total defavorizate. Cum le vedea că vin, cum le izgonea. Sunt şi ele tot păsări, am ţinut să subliniez. Aşa e, a spus, numai că unele păsări îşi pot purta singure de grijă.

Stând la masă, simţeam că m-apucă durerea de cap, dar nu voiam să pomenesc despre asta. Ori de câte ori îi ziceam maică-mii că mă doare capu, invariabil îmi spunea că mănânc prea puţin şi am glicemia scăzută, cu toate că nu făcusem niciodată vreo analiză care să ateste ştiinţific această ipoteză. Cam pe când masa a fost gata, am simţit şi o durere de spate, ca un fel de crampă musculară, ori junghi pe nervul sciatic, care te împiedică să stai drept.

După ce am terminat amândouă de mâncat, am ajutat-o să pună vasele în maşina de spălat. Apoi, ea a zis c-o să se uite la televizor. Mi-am dus valiza în camera de sus, cu toate că-mi era aproape imposibil să urc scările în poziţie verticală. Aveam impresia că văd mai clar şi în culori mai vii decât de obicei. Mi-era teamă să fac mişcări prea puternice, ca şi când ar fi fost posibil ca ele să zgândăre durerea şi s-o amplifice. M-am îndreptat încet către baie, am închis uşa şi mi-am sprijinit mâinile pe chiuvetă.

Sângeram din nou. De data asta, sângele mi se scursese prin îmbrăcăminte şi nu aveam destulă vlagă în mine să

mă dezbrac imediat. Mi-am scos hainele rând pe rând, folosindu-mă de chiuvetă ca să mă sprijin. Hainele s-au desprins de mine ca nişte pieliţe umede de pe o rană. M-am înfăşurat într-un halat de baie care atârna după uşă, apoi m-am aşezat pe marginea căzii, apăsându-mi palmele pe abdomen cu putere, lăsând hainele pline de sânge pe jos. Întâi m-am simţit un pic mai bine, apoi – mai rău. Am vrut să fac un duş, dar mi-era teamă c-o să leşin sau o să pic în cadă, din pricina slăbiciunii.

Am observat că sângele era plin de cheaguri de culoare gri, ca nişte bucăţi de ţesut. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva şi m-am speriat atât de rău, încât singurul gând liniştitor care mi-a trecut prin minte a fost că probabil mi se pare. Reveneam la ideea asta ori de câte ori intram în panică, de parcă realitatea alternativă a unei eventuale halucinaţii ar fi fost mai puţin înspăimântătoare decât realitatea propriu-zisă. Poate mi se pare. N-am încercat să-mi opresc tremuratul mâinilor şi am aşteptat ca totul să revină la normal, până mi-am dat seama că nu era doar o senzaţie, pe care să-o pot alunga, ci o realitate concretă, externă, pe care n-o puteam modifica nicicum. Durerea atinsese o intensitate necunoscută până atunci.

M-am ghemuit pe podea, ca să iau telefonul şi am format numărul de acasă. Maică-mea a răspuns, iar eu i-am zis: poţi să urci un pic? Mi-e rău. Am auzit-o strigând de pe scări: Frances? Iubito? Când a intrat în baie i-am povestit ce păţisem. Eram mult prea sleită de durere ca să mai am vreo jenă ori să-mi fie silă.

Ţi-a întârziat ciclul? m-a-ntrebat.

Am încercat să-mi dau seama. N-avusesem niciodată un ciclu regulat şi am aproximat că trecuseră cam cinci săptămâni de la ultimul, deşi puteau fi aproape şase.

Posibil, habar n-am, am spus. De ce?

Mă gândesc că n-ai cum să fii gravidă, nu?

Am înghiţit în sec. N-am zis nimic.

Frances? a spus ea.

Este extrem de improbabil.

Dar nu e imposibil?

Practic, nimic nu e niciodată imposibil, am zis.

Of, nu ştiu ce să spun. Trebuie să mergem la spital dacă te doare în halul ăsta.

M-am încleştat de marginea căzii până ce mi s-au albit încheieturile. Apoi am întors capul şi am vomat în cadă. După câteva momente, când am simţit că nu mai am ce vărsa, mi-am şters gura cu dosul palmei şi am spus: da, poate ar trebui să mergem la spital.

/

După ce am aşteptat o grămadă, mi-au dat un pat în salonul pentru Accidente şi Urgenţe. Mama a zis că se duce acasă să doarmă câteva ore şi că, dacă e ceva, orice, s-o sun. Durerea mai scăzuse puţin, dar nu dispăruse. Am ţinut-o de mână la despărţire, simţindu-i netezimea aceea caldă şi ocrotitoare, ca a unei plante care creşte din pământ.

Odată băgată în pat, o asistentă medicală mi-a pus o perfuzie, fără să-mi explice ce se afla în perfuzia respectivă. Am privit tavanul cât am putut de calm şi am început să număr invers în gând, de la zece. Majoritatea celorlalţi pacienţi pe care îi zăream din patul meu erau mai în vârstă, dar era şi un tip tânăr în salon, care părea să fie beat ori drogat. Nu-l vedeam, însă îl auzeam plângând şi cerându-şi scuze fiecărei asistente care trecea pe lângă patul lui. Iar ele îi răspundeau cu replici de felul: e-n regulă, Kevin, acum eşti bine, bravo.

Medicul care a venit să-mi recolteze sânge nu părea mult mai mare decât mine. Mi-a luat foarte mult sânge şi a vrut şi o probă de urină, apoi a pus întrebări despre istoricul vieţii mele sexuale. I-am spus că nu făcusem niciodată sex neprotejat, iar el şi-a mişcat buza inferioară cu un gest sceptic şi a repetat: bine, niciodată. Am tuşit şi am adăugat: adică, nu total. S-a uitat la mine pe deasupra clipboard-ului. Expresia lui trăda în mod clar faptul că mă credea idioată.

Nu total neprotejat? a zis. Nu-nţeleg.

Simţeam cum mi se înroşesc obrajii, dar i-am răspuns pe cel mai sec şi detaşat ton de care eram în stare.

Adică nu până la capăt.

Aşa.

Apoi m-am uitat la el şi am continuat explicaţiile: adică nu a ejaculat în interiorul vaginului, oare nu mă exprim clar? în momentul acela şi-a mutat privirea înapoi, pe clipboard. Era o animozitate intensă între noi, mi-am dat seama. Înainte să plece mi-a zis că vor folosi urina pentru testul de

sarcină. Nivelul HCG-ului rămâne ridicat până la zece zile, în mod normal, a spus şi a părăsit salonul.

Ştiam că-mi fac teste de sarcină pentru că bănuiau c-arii avut un avort spontan. Mă-ntrebam dacă ideea ăsta le venise de la cheagurile de sânge. O spaimă paralizantă a început să crească în mintea mea, la fel cum se întâmpla de fiecare dată, indiferent ce stimul extern ar fi provocat-o: mai întâi, conştientizarea faptului că o să mor, apoi că toţi ceilalţi o să moară, apoi că însuşi universul o să moară prin supraîncălzire; o înşiruire de gânduri care se extindeau la infinit în forme prea mari ca trupul meu să le mai poată cuprinde. Tremuram, pe mâini aveam broboane de sudoare rece şi simţeam că-mi vine să vomit din nou. Mi-am tras un pumn în picior iară vreun motiv, de parcă asta ar fi împiedicat moartea universului. După care am scos telefonul de sub pernă şi am format numărul lui Nick.

A sunat de câteva ori înainte să răspundă. Nu-mi auzeam vocea, dar cred că am îngăimat ceva, cum c-aş vrea să discut cu el. Dinţii îmi clănţăneau şi e foarte posibil să fi vorbit neinteligibil. A răspuns în şoaptă.Ai băut? a zis. Ce-ţi veni să mă suni la ora asta?

I-am spus că nu ştiu. Plămânii îmi ardeau, iar pe frunte îmi şiroia sudoarea.

Aici nu-i decât două noaptea, ştii. Toată lumea e trează, sunt cu toţii dincolo. Vrei să mă bagi în belea?

I-am mai spus o dată că nu ştiu, iar el m-a întrebat din nou dacă-s beată. În glasul lui, discreţia şi supărarea se combinau într-o proporţie specială: discreţia potenţa supărarea; acea supărare generată de discreţie.

Putea să vadă oricare dintre ei că m-ai sunat, a spus. Doamne, Frances. Ce-ar trebui să le zic dacă mă-ntreabă?

Am început să mă enervez, o senzaţie mult mai bună decât panica. Bine, am spus. La revedere. Şi am închis telefonul. Nu m-a sunat înapoi, în schimb mi-a trimis un SMS care conţinea un şir de semne de întrebare. Sunt în spital, am tastat. Apoi am ţinut apăsat butonul de ştergere până au dispărut toate literele, una după alta, la intervale egale. Când am isprăvit, mi-am vârât telefonul la loc, sub pernă.

Am încercat să analizez lucrurile logic. Anxietatea nu este decât un proces chimic, care produce sentimente neplăcute. Sentimentele sunt doar sentimente, nu au materialitate. Dacă aş fi fost într-adevăr gravidă, probabil c-aş fi pierdut sarcina oricum. Aşa, şi? Sarcina deja nu mai exista şi nu mai era cazul să mă gândesc la diverse chestii precum dreptul constituţional irlandez, privilegii de transport, situaţia contului bancar şi aşa mai departe. Totuşi, era posibil ca o anumită perioadă, fără să fiu conştientă de acest lucru, să fi purtat în pântec copilul lui Nick, sau, mai bine zis, un copil alcătuit dintr-un amestec misterios, în proporţie de jumătate eu, jumătate Nick. Iată ceva cu care trebuia să mă acomodez, deşi nu ştiam cum, sau ce ar fi însemnat o atare „acomodare” ori dacă nu cumva ieşisem din sfera analizei logice. M-am simţit epuizată. Am închis ochii. M-am trezit întrebându-mă dacă nu cumva era băiat.

După câteva ore, medicul a revenit în salon şi a confirmat că nu fusesem gravidă, nu pierdusem nicio sarcină şi nu ieşiseră semne de infecţie sau alte nereguli 208

la analizele de sânge. A văzut că tremur în timp ce îmi relata situaţia, că am faţa umedă; probabil arătam ca un câine speriat, dar nu m-a-ntrebat cum mă simt. Şi ce dacă, mi-am zis, mă simt bine. Mi-a spus că mă va consulta ginecologul, când intră în tură, la ora opt. Apoi a plecat, lăsând perdeaua patului Jietrasă în urma lui. Afară se lumina deja, iar eu nu apucasem să dorm. Bebeluşul inexistent a intrat într-o nouă categorie de inexistenţă, adică în aceea a lucrurilor care nu au încetat să existe, ci, de fapt, nu au existat vreodată. M-am simţit ca o imbecilă, iar ideea că aş fi fost vreodată gravidă părea acum melancolic naivă.

Ginecologa a venit la opt. Mi-a pus câteva întrebări despre ciclul menstrual, apoi a tras draperia în jurul patului, ca să-mi facă tuşeu vaginal. Nu-mi dădeam seama exact ce face cu mâinile, dar, orice-ar fi făcut, durea groaznic. Parcă îmi răsucea un cuţit într-o rană aflată în interior. Mai târziu mi-am strâns braţele în jurul pieptului şi am dat afirmativ din cap la tot ce spunea, cu toate că n-aş fi băgat mâna în foc că aud ce vorbeşte. Adică taman îmi pătrunsese în interiorul corpului, provocându-mi una dintre cele mai insuportabile dureri din viaţa mea, iar faptul că îşi continua discursul aşteptându-se ca eu să şi reţin ce zice mi se părea complet dement.

Îmi amintesc totuşi c-a spus că va trebui să fac o ecografie şi că ar putea fi mai multe cauze. Apoi mi-a scris o reţetă pentru pilule contraceptive şi mi-a spus că, dacă vreau, pot să iau concomitent două tipuri de pastile, şi atunci voi avea ciclu o dată la şase săptămâni. I-am spus că aş vrea asta. Mi-a zis că o să primesc programarea la ecografîn câteva zile.

Asta-i tot, a zis ea. Poţi pleca.

Mama m-a cules din faţa spitalului. Când am închis uşa maşinii mi-a spus: arăţi de parcă ai fi fost pe front. I-am răspuns că dacă naşterea seamănă cât de cât cu tuşeul vaginal, mă mir că rasa umană a supravieţuit aşa de mult. A râs şi m-a mângâiat pe cap. Biata fată, a zâmbit ea, ce ne facem noi cu tine?

Ajunsă acasă, am picat lată pe canapea şi am dormit până după-amiaza. Când m-am trezit, am găsit un bilet de la mama, în care scria că a plecat la muncă şi că s-o sun dacă am nevoie de ceva. Deja mi-era destul de bine, încât puteam umbla iară să fiu nevoită să mă cocoşez şi să-mi fac un ness şi nişte pâine prăjită. Am pus un strat gros de unt pe feliile de pâine şi le-am mâncat rupân-du-le în dumicaţi mici. Apoi mi-am făcut un duş lung, până ce chiar am simţit că sunt foarte curată, şi m-am refugiat în camera mea, înfăşurată în prosoape. M-am aşezat pe pat, cu apa şiroindu-mi din păr, în jos, pe spate şi am plâns. Era bine că plângeam, fiindcă nu mă vedea nimeni şi nu trebuia să spun nimănui c-am plâns.

Când am isprăvit cu bocitul, mi s-a făcut foarte frig. Vârfurile degetelor îmi căpătaseră o culoare morbidă, gri-albicioasă. Mi-am frecat pielea bine cu prosopul, apoi mi-am şters părul până l-am auzit că scârţâie.

După care mi-am ciupit încheietura cotului pe partea interioară, prinzând-o între degetul arătător şi cel mare, până când a crăpat pielea. Asta era. Gata. Totul avea să fie în regulă.

Mama s-a-ntors devreme de la muncă şi a pregătit nişte pui rece, iar eu m-am aşezat la masă şi am băut ceai. A fost cam distantă cu mine cât timp a aranjat dna şi n-a

prea zis nimic până ce ne-am aşezat amândouă să mâncăm.

Ded nu eşti gravidă, a spus.

Nu.

Nu păreai foarte sigură aseară.

Păi, analizele sunt cât se poate de sigure.

A mustădt şi s-a-ntins după solniţă. A presărat câteva granule peste pui, apoi a aşezat cu grijă sarea la loc, lângă piper.

Nu mi-ai zis că ai o relaţie.

Cine zice că am o relaţie?

N-o fi prietenul ăla al tău cu care ai fost în vacanţă? Ăla fiumosu, actoru.

Am sorbit calmă din cana cu ceai, dar pofta de mâncare îmi pierise.

Ştii că, de fapt, nevastă-sa ne-a invitat în vacanţă, am precizat.

Nu prea mai vorbeşti de el. Înainte îi pomeneai mereu numele.

Pe care, totuşi, nu reuşeşti să ţi-l aduci aminte.

A pufnit în râs. A zis: mi-l aduc aminte, îl cheamă Nick cumva. Nick Conway. Un tip frumuşel. De fapt, l-am văzut într-o seară la televizor, cred că ţi l-am înregistrat pe Sky Plus.

Ce frumos din partea ta, mami.

Să ştii că nu mi-ar părea deloc bine ca treaba asta să aibă legătură cu el.

I-am spus că mâncarea e foarte bună şi că îi mulţumesc că a gătit pentru mine.

Frances, tu m-auzi ce-ţi zic? a-ntrebat.

N-am chef de discuţia asta, pur şi simplu nu am.

Am terminat cina în tăcere. După care am urcat la mine în cameră şi m-am uitat în oglindă la mâna pe care o ciupisem. Locul era roşu şi un pic umflat, iar dacă îl atingeam, mă ustura, x

/

Am rămas în casă câteva zile, lenevind şi citind. Aveam o grămadă de lucrări ştiinţifice pentru facultate, pe care le puteam parcurge înainte de începerea semestrului, în schimb, m-am apucat să citesc Evangheliile. Din cine ştie ce motiv, maică-mea lăsase un exemplar micuţ din Noul Testament, legat în piele, pe un raft din camera mea, între alte două cărţi: ***Emma*** şi o antologie de proză americană veche. Citisem pe net că e recomandat să începi cu Marcu, apoi să citeşti Evangheliile în ordinea asta: Matei, apoi Ioan, apoi Luca. Pe Marcu l-am terminat destul de repede. Era împărţit în fragmente foarte mici, uşor de parcurs, şi mi-am notat pasajele interesante într-un carneţel roşu. Iisus nu prea vorbeşte în Evanghelia după Marcu, ceea ce m-a făcut să fiu mai interesată să-i citesc pe ceilalţi.

Când eram mică uram religia. Maică-mea mă căra cu ea la fiecare slujbă de duminică, până am împlinit paisprezece

ani, dar nu credea în Dumnezeu şi pentru ea slujba era un ritual de socializare, ocazie cu care mă obliga să mă spăl pe cap. Totuşi, am abordat Biblia din perspectiva faptului că probabil Iisus era un tip profund din punct de vedere filozofic. Mai apoi multe lucruri spuse de el mi-au părut criptice şi chiar dezagreabile. Căci celui ce are i se va da, şi va avea de prisos; iar de la cel ce n-are se va lua chiar şi ce are – deloc nu-mi plăcea asta, cu toate că nu eram convinsă c-am înţeles-o întru totul. În Evanghelia după Matei era un pasaj în care fariseii îl întrebau pe Iisus despre căsătorie, iar pe ăsta l-am citit pe la opt, nouă seara, când maică-mea răsfoia ziarele. Iisus a spus că, într-un mariaj, femeia şi bărbatul nu mai sunt două, ci un singur trup. De aceea, ceea ce Dumnezeu a unit omul să nu despartă. M-a deprimat să o aflu. Am lăsat Biblia deoparte, dar asta nu m-a ajutat.

A doua zi după ce am ieşit din spital, Nick mi-a scris un e-mail.

salut, iartă-mă pentru felul în care am vorbit aseară la telefon, mi-a fost teamă că cineva ţi-a văzut numele apărând pe ecran şi că treaba ar fi luat proporţii. În tot cazul, n-a văzut nimeni nimic şi le-am spus că m-a sunat mama (hai să nu psihologizăm). am remarcat că aveai o voce ciudată, e totul în regulă?

ps toată lumea îmi spune că sunt întors pe dos de când ai plecat, şi evelyn crede că „tânjesc” după tine, ceea ce este ambarasant.

L-am recitit de multe ori, dar n-am răspuns. În dimineaţa următoare a sosit înştiinţarea de la spital, cu programarea la ecografie, undeva, în noiembrie. Mi s-a părut o perioadă prea lungă de aşteptare, însă maică-mea mi-a explicat că

serviciile publice de sănătate au grijă de toată lumea. Dar nici măcar n-au idee care e problema, i-am spus. Mi-a replicat că dacă ar fi fost ceva serios, nu mă externau în niciun caz. Habar n-aveam de chestia asta. Oricum, mi-am completat reţeta pentru pastile şi am început să le iau.

L-am sunat de câteva ori pe tata, numai că n-a răspuns şi nici nu m-a sunat înapoi. Mama a sugerat să „trec pe la el”, tocmai în celălalt capăt al oraşului. I-am spus că sunt încă bolnavă şi nu vreau să umblu atâta degeaba pentru că el n-are chef să răspundă la telefon. A replicat doar atât: e taică-tu. O zicea de parcă era o incantaţie mantrică. Am lăsat-o baltă. El n-a dat niciun semn.

Maică-mea nu suporta felul în care vorbeam despre tata, respectiv, ca despre un om obişnuit, şi nu ca despre distinsul meu binefăcător sau vreo celebritate anume. Iritarea ei se vărsa pe mine, dar, în acelaşi timp, era şi un simptom al dezamăgirii că taică-miu eşuase complet în încercarea de a-mi câştiga respectul pe care ea ar fi vrut să i-l arăt. Ştiam că se culca cu poşeta băgată în faţa de pernă, pe vremea când erau căsătoriţi. O găseam plângând când el dormea pe scări în chiloţi. Îl vedeam cum zace acolo, roz şi imens, cu căpăţâna sprijinită de braţ. Sforăia fără probleme, ca într-un somn adânc şi dulce. Ea nu înţelegea de ce nu-l iubesc. Trebuie să-l iubeşti, mi-a spus când aveam vreo şaisprezece ani. E tatăl tău.

De ce trebuie să-l iubesc? am spus.

Păi, pentru că mi-ar plăcea să cred că eşti un copil care îşi iubeşte părinţii.

Crezi ce vrei.

Cred că te-am crescut să fii bună cu oamenii, a spus. Asta cred.

Eram bună cu oamenii? Greu să dai un răspuns ferm. Mă îngrijora faptul că, dacă urma să am o personalitate oarecare, aceea s-ar fi dovedit a fi una rea. Singurul motiv de îngrijorare să fi fost ăla că, femeie fiind, mi se cerea să consider interesele altora mai presus de interesele mele? Era „bunătatea” doar un sinonim pentru supunere, în situaţii de conflict? în jurnalul meu din adolescenţă, am scris lucruri care sunau cam aşa: ca feministă, am dreptul de a nu iubi pe nimeni.

Am descoperit o înregistrare video a documentarului despre care pomenise Bobbi în Franţa, o producţie TV din 1992 numită ***Kid Genius!*** Nick nu era primul copil de geniu care apărea în film, erau şase cu toţii, fiecare cu preocupări diferite. Am dat mai departe, până am ajuns la nişte imagini cu Nick uitându-se la cărţi, în timp ce comentatorul explica faptul că, la numai zece ani, „Nicholas” citise câteva lucrări majore de filozofie antică şi scrisese eseuri despre metafizică. Atunci când era mic, era foarte slab, ca o insectă-băţ. În primul cadru se vedea casa uriaşă a unei familii din Dalkey, cu două maşini gigantice parcate în faţă. Ulterior, Nick apărea pe un fundal albastru şi o femeie îl intervieva despre idealismul platonician, iar el răspundea cu competenţă şi modestie. La un moment dat, reportera l-a întrebat: Ce te face să iubeşti atât de mult lumea antică? Nick s-a uitat în jur, emoţionat, de parcă şi-ar fi căutat părinţii din priviri. Păi, n-o iubesc, a răspuns. O studiez doar. Nu te percepi pe tine însuţi ca pe un viitor rege al filozofiei? a spus reportera, amuzată. Nu, a răspuns Nick cât se poate de serios. Apoi s-a tras de mâneca sacoului. Încă se uita în jur, ca şi când ar fi aşteptat să-i vină cineva în ajutor. Ar fi cel mai rău lucru

care mi s-ar putea întâmpla, a zis. Reportera a râs din toată inima, iar Nick s-a liniştit vizibil. De mic l-au liniştit femeile care râd, mi-am zis.

La câteva zile după faza cu spitalul, am sunat-o pe Bobbi ca s-o-ntreb dacă mai suntem prietene. Mi-am auzit vocea în timp ce spuneam asta şi am constatat cât de prosteşte sună, chit c-o dădusem pe glumă. Am aşteptat să mă suni aseară, mi-a răspuns. Am fost în spital, i-am zis. Am simţit cum mi se umflă limba, ca unui trădător.

Cum adică?

I-am povestit ce se-ntâmplase.

Au crezut c-ai avortat spontan, a zis. A fost cam dureros, nu?

Da? Habar n-am, nu m-am prins ce-ar trebui să simt.

A oftat sonor. Am vrut să-i explic că nu ştiam cât de mult îmi e permis să simt în legătură cu asta sau cât de mult din ceea ce simţisem la momentul respectiv îmi era încă îngăduit să simt retrospectiv. M-am panicat, am vrut să-i spun. Iar m-am gândit la moartea universului prin încălzire. L-am sunat pe Nick şi i-am închis în nas. Dar am făcut toate astea deoarece credeam că mi se întâmplă ceva care, de fapt, nu mi se întâmpla. Ideea bebeluşului, cu tot bagajul emoţional serios pe care îl implica şi cu potenţiala jale interminabilă, dispăruse, transformându-se în nimic. Nu fusesem gravidă. Era imposibil, dacă nu chiar dezgustător, să jeleşti după o sarcină care n-a existat niciodată, chiar dacă emoţiile au fost cât se poate de reale în momentul în care le-am trăit. În trecut, Bobbi fusese receptivă la analizele suferinţei mele, dar de data asta nu

mă puteam bizui pe capacitatea mea de a-mi expune toată argumentaţia fără să-ncep să-i bocesc în telefon.

Îmi pare rău că te simţi naşpa pentru că te-am minţit în legătură cu Nick, am spus.

Îţi pare rău că mă simt naşpa, OK.

Pur şi simplu e foarte complicat.

Mda, a zis Bobbi. Îmi imaginez că aşa sunt relaţiile extraconjugale.

Mai eşti prietena mea?

Da. Deci, când mergi să faci ecografia aia?

I-am spus că în noiembrie. I-am mai spus şi că doctorul întrebase despre sexul neprotejat, ceea ce a iâcut-o să pufnească. Şedeam pe pat, cu picioarele sub cuvertură. În oglinda de pe peretele opus îmi vedeam mâna stângă, cea liberă, cum se plimbă în sus şi-n jos de-a lungul tivului feţei de pernă. Am încetat să fac asta şi mi-am privit mâna nemişcată deasupra păturii.

Şi totuşi, nu-mi vine să cred că Nick s-ar fofila, ca să nu folosească prezervativul, a zis Bobbi. Asta ar fi de mare căcat.

Am mormăit ceva defensiv, de genul: a, n-am... ştii, noi n-am... de fapt...

Nu eşti tu de vină, a spus. El mă miră, atâta tot.

Am încercat să găsesc ceva de zis. Niciunul dintre lucrurile prosteşti pe care le facuserăm nu era din vina lui Nick,

fiindcă el întotdeauna acţionase exclusiv la sugestiile mele.

Cred că eu am fost cu ideea, am spus.

Zici că eşti spălată pe creier când vorbeşti aşa.

Nu, serios, el este complet lipsit de iniţiativă.

Bun, dar ar fi putut să refuze, a punctat Bobbi. Poate că pur şi simplu preferă să nu aibă niciun fel de iniţiativă, ca să nu aibă apoi niciun fel de vină.

Am observat în oglindă cum mâna stângă se agita din nou iară rost. Nu aşa-mi doream să decurgă convorbirea.

Tu-l faci să pară foarte calculat, am spus.

Nu insinuez c-o face intenţionat. I-ai zis c-ai fost în spital?

I-am răspuns că nu. Am deschis gura ca să-i explic toată faza cu telefonul şi cum m-a acuzat că sunt beată, după care am decis să nu-i spun şi am emis doar un enunţ scurt: mda, nu.

Dar sunteţi, totuşi, apropiaţi. Îi împărtăşeşti anumite lucruri.

Nu ştiu. Pe bune că nu ştiu cât suntem de apropiaţi.

Păi, lui îi spui mai multe decât îmi spui mie.

Nu, am ripostat. Mai puţine decât ţie. Probabil că are senzaţia că nu-i spun niciodată nimic.

Am decis ca în seara aia să recitesc toate mesajele Online vechi pe care le schimbasem cu Bobbi. Mai făcusem asta o dată, la scurt timp după ce ne despărţiserăm, iar acum se

adăugaseră ani întregi de mesaje. Mă consola să ştiu că prietenia mea cu Bobbi nu se limita doar la nişte amintiri, ci că dovada efectivă a fostei sale afecţiuni pentru mine supravieţuia prezentei sale afecţiuni, dacă ar fi fost nevoie. Pe durata despărţirii, acest lucru a reprezentat o prioritate în mintea mea, din motive evidente. Era vital pentru mine ca Bobbi să nu poată nega că, la un moment dat, mă plăcuse din cale-afară.

De data asta, am descărcat conversaţiile noastre într-un mare document în format text, cu toate datele etichetate în el. Mi-am dat seama că era prea mult material ca să-l citesc da capo al fine, plus că nu prezenta vreo formă narativă coerentă, prin urmare, m-am hotărât să caut anumite cuvinte-cheie sau propoziţii şi să citesc în jurul lor. Primul după care am căutat a fost „dragoste”, ceea ce a dus la descoperirea următoarei discuţii, datată cu şase luni în urmă:

Bobbi: în cazul în care consideri dragostea altceva

decât un fenomen interpersonal

Bobbi: şi încerci s-o înţelegi ca pe un sistem valoric

social

Bobbi: ea se află atât în antiteză cu capitalismul, prin faptul că devine o provocare pentru axioma altruismului,

Bobbi: care dictează întreaga logică a inegalităţii, Bobbi: cât şi în relaţie de subsecvenţialitate şi încurajare

Bobbi: de pildă, mamele care îşi cresc copiii în mod total altruist, fără să aibă motivaţia unui oarecare profit Bobbi: ceea ce pare să intre în contradicţie cu cererile

pieţei, pe de-o parte,

Bobbi: funcţionând, de fapt, ca sursă de livrare a forţei de muncă gratis eu: da

eu: capitalismul exploatează „dragostea” pentru profit eu: dragostea reprezintă practica discursivă, iar munca neplătită este efectul acesteia eu: dar, da, adică, am înţeles, sunt anti-dragoste din principiu

Bobbi: frances, eşti insipidă

Bobbi: nu poţi să te rezumi doar la a susţine că eşti anti-ceva

După ce-am citit chestia asta, m-am dat jos din pat, mi-am scos hainele şi m-am privit în oglindă. Din când în când făceam asta, ca un fel de activitate compulsivă, deşi fizicul meu nu se modifica deloc între timp. Oasele bazinului îmi împungeau pielea într-un mod complet neatractiv, de-a dreapta şi de-a stângi pelvisului, iar abdomenul era tot rotund şi dur la atingere. Arătam ca o chestie care a alunecat prea devreme din lingură, până să apuce să capete formă. Frânturi de capilare violacee îmi acopereau umerii, ca nişte pistrui. O vreme am stat aşa şi m-am uitat la mine, din ce în ce mai scârbită, de parcă voiam să experimentez până unde pot să îndur repulsia. Într-un final am auzit că-mi sună telefonul în geantă şi m-am dus să-l caut.

L-am scos şi am văzut un apel pierdut de la tata. L-am sunat imediat înapoi, dar n-a răspuns. Mi se făcuse şi frig, aşa că mi-am pus hainele la loc pe mine şi am coborât s-o anunţ pe maică-mea că urmează să trec pe la el. Mama stătea la masă şi citea presa. Nici măcar n-a ridicat ochii

din ziar. Bravo, fata mea, a spus. Zi-i c-am întrebat ce mai face.

Am luat-o pe drumul obişnuit, prin oraş. Îmi lăsasem jacheta acasă, aşa că, după ce am sunat la uşă, cât aşteptam să deschidă, am început să mă bâţâi de pe lin picior pe altul, ca să mă-ncălzesc. Respiraţia mea lăsa urme aburite pe sticla de la uşă. Am sunat din nou, tot degeaba. Am deschis uşa, din casă nu se auzea ni-ciun zgomot. În hol mirosea a igrasie şi a ceva mai urât decât igrasia, ceva stătut. Un sac pentru gunoi legat la gură era aruncat sub masa din hol. L-am strigat pe taica-miu pe nume: Dennis?

Am văzut lumina aprinsă în bucătărie, aşa că am împins uşa şi mi-am acoperit faţa cu mâna, din reflex. Mirosul de rânced era atât de puternic, încât se simţea fizic; avea consistenţa căldurii; era tangibil. Câteva rânduri de mâncare isprăvite doar pe jumătate se adunaseră lângă masă şi pe blatul bucătăriei, aflându-se în diferite stadii de descompunere, înconjurate de şerveţele folosite şi de sticle goale. Uşa frigiderului era întredeschisă, desenând pe podea un triunghi de lumină gălbuie. O muscă verde se ţâra de-a lungul unui cuţit abandonat într-un borcan cu maioneză, şi alte patru se izbeau de geamul bucătăriei. În coşul de gunoi, un pâlc de viermi albi colcăiau, zvârcolindu-se orbeşte şi semănând cu orezul când dă în fiert. Am ieşit din încăpere şi am închis uşa.

Din hol l-am sunat din nou pe Dennis. N-a răspuns. Faptul că mă aflam în casa lui îmi dădea impresia că mă uit la cineva cunoscut, care-mi zâmbeşte cu o gură ştirbă. Am vrut să mă rănesc din nou, pentru a redobândi sentimentul de siguranţă indus de propriul corp fizic. Dar m-am răsucit

pe călcâie şi am şters-o. Mi-am tras mâneca peste degete înainte să închid uşa.

Stagiul meu la agenţie s-a încheiat oficial la începutul lui septembrie. Fiecare dintre noi a avut o întâlnire cu Sunny, ca să discute despre planurile de viitor şi despre ce anume a învăţat din experienţa de la agenţie, însă eu nu prevăzusem că va trebui să discut despre aceste subiecte, în vreun fel sau altul. Am amânat vizita în biroul ei pentru ultima zi de stagiu. M-a invitat să intru şi să iau loc.

Deci, nu doreşti să lucrezi într-o agenţie literară, a spus.

Am zâmbit de parcă făcuse o glumă, iar ea s-a uitat peste nişte hârtii şi apoi le-a dat deoparte. Şi-a pus coatele pe birou, sprijinindu-şi contemplativ bărbia în pumni.

M-am gândit la tine. Se pare că n-ai vreun plan.

A, în mod cert nu am aşa ceva.

Doar speranţa c-o să cazi în picioare.

M-am uitat pe fereastra din spatele său, la frumoasele clădiri în stil georgian şi la autobuzele care treceau.

Iar ploua.

Povesteşte-mi cum a fost în vacanţă, a zis. Cum merge cartea Melissei?

I-am povestit despre Étables, despre Derek, pe care Sunny îl cunoştea, şi despre Valerie, despre care auzise. S-a referit la ea ca fiind „o femeie formidabilă”. M-am strâmbat un pic şi am izbucnit amândouă în râs. Mi-am dat seama că nu voiam să plec din biroul lui Sunny, că senzaţia era aceea a unui lucru lăsat la jumate.

Habar nu am ce urmează să fac, am mărturisit.

A încuviinţat din cap, apoi a ridicat din umeri într-o atitudine expresivă şi aprobatoare.

Păi, referatele tale au fost mereu foarte bune. Dacă ai vreodată nevoie de o scrisoare de referinţă, ştii unde mă găseşti. Şi sunt convinsă că ne vom revedea curând.

Mulţumesc, am spus. Pentru tot.

S-a mai uitat o dată la mine cu simpatie, sau cu deznădejde, apoi a revenit la hârtiile de pe biroul ei. M-a rugat să-l trimit pe Philip înăuntru după ce ies. L-am trimis.

/

În noaptea aia am stat trează până târziu, corectând virgulele dintr-un lung poem la care lucram. Am văzut că Nick era online şi i-am trimis un mesaj: bună. Şedeam la masa din bucătărie şi beam ceai de mentă, pentru că laptele din frigider se acrise. A răspuns, întrebând dacă primisem e-mailul lui în urmă cu cinci zile, iar eu i-am spus că da şi să nu-şi facă griji în legătură cu apelul ciudat din toiul nopţii. Nu voiam să ştie că am fost în spital şi nici de ce. Era o întâmplare fără finalitate şi, în tot cazul, jenantă. Mi-a spus că, în Franţa, tuturor le era dor de Bobbi şi de mine. eu: în mod egal?

Nick: haha

Nick: să zicem că mie îmi e un pic mai dor de tine decât de ea eu: mersi

Nick: da, încă mă trezesc noaptea când aud paşi pe scări

Nick: şi pe urmă realizez că ai plecat Nick: o dezamăgire zdrobitoare Am râs cu discreţie, chit că nu era nimeni de faţă. Îmi plăcea la nebunie când era disponibil pentru mine, aşa, ca acum, când relaţia noastră arăta precum un document Word pe care îl scriam şi îl corectam împreună, Sau ca un banc interminabil, pe care nimeni altcineva nu-l putea înţelege. Îmi plăcea sentimentul că suntem colaboratori. Îmi plăcea ideea că se trezeşte noaptea şi se gândeşte la mine.

eu: eşti un scump

eu: mi-e dor de făţuca ta frumoasă şi dulce Nick: mai devreme am vrut să-ţi trimit un cântec, fiindcă îmi amintea de tine.

Nick: dar am anticipat reacţia ta sarcastică şi am renunţat din laşitate eu: hahaha eu: te rog, trimite-l! eu: pe cuvânt că n-o să fiu cinică Nick: e ok dacă te sun Nick: am băut şi mă rupe efortul să tastez eu: a, deci eşti beat, d-aia eşti aşa drăguţ Nick: am impresia că john keats a numit într-un fel femeile ca tine

Nick: un termen franţuzesc Nick: te-ai prins ce zic eu: sună-mă, te rog

M-a sunat. Nu părea beat după voce, părea un pic somnoros, într-un sens plăcut. Ne-am mărturisit din nou că ne este dor unul de altul. Simţeam cum mi se răceşte cana cu ceai de mentă între degete. Nick şi-a cerut din nou scuze pentru telefonul din noaptea cu pricina. Sunt un om rău, a zis el. I-am spus să nu mai zică aşa ceva. Nu, sunt rău, a repetat. Sunt un tip rău. Mi-a povestit despre ce-au mai făcut prin Étables, despre vreme şi despre nu ştiu ce castel pe care fuseseră să-l viziteze. Eu i-am povestit

despre terminarea stagiului şi el mi-a zis că oricum nu dădeam semne c-aş fi fost prea 228

implicată profesional. Poate că eram distrasă de drama din viaţa personală, i-am replicat.

A, da, chiar voiam să te-ntreb, spuse. Cum merge treaba cu Bobbi? Mă gândesc c-a aflat de noi doi într-un context destul de neplăcut.

Păi, da, a fost penibil. Şi mă cam necăjeşte chestia asta.

Asta-i prima relaţie pe care o ai de când v-aţi despărţit, nu?

Cam aşa, am răspuns. Şi crezi că de-asta e dubios?

Păi, nu prea păreţi să vă fi separat într-adevăr, după ce v-aţi despărţit. În sensul că petreceţi foarte mult timp împreună,

Ea m-a părăsit.

Nick a făcut o pauză, iar când a vorbit din nou, vocea lui suna ca şi cum ar fi zâmbit cu interes. Da, ştiam asta, a zis. E relevant?

Mi-am dat ochii peste cap, dar mă bucuram, de fapt. Am aşezat cana de ceai pe masă. Aha, înţeleg, am spus. Înţeleg de ce m-ai sunat, în regulă.

Ce?

Vrei să facem sex prin telefon.

A început să râdă cu poftă. Asta şi urmărisem, aşa că am dezvoltat. A râs mult. Ai dreptate, a zis. Mă caracterizează. La un moment dat, am vrut să-i spun despre faza cu

spitalul, pentru că era într-o dispoziţie atât de bună şi probabil m-ar fi consolat, dar ştiam că asta ar fi mutat discuţia pe un făgaş serios. Nu doream să-l oblig să poarte discuţii serioase. Apropo, a spus, azi am văzut pe plajă o fată care semăna cu tine.

Toată lumea îmi spune că ştie pe cineva care seamănă cu mine. Şi, pe urmă, când văd şi eu persoana respectivă, de fiecare dată constat că e cineva care arată foarte tern şi trebuie să mă prefac că nu mă deranjează.

A, nu. Femeia asta, nu. Femeia asta era foarte atrăgă toare.

A, îmi povesteşti despre o altă femeie atrăgătoare pe care ai văzut-o, vai, ce dulce!

Semăna cu tine! a zis. Totuşi, cred că nu era chiar atât de ostilă. Poate c-ar fi mai bine să mă combin cu ea.

Am sorbit zdravăn din ceai şi am înghiţit. Mă simţeam ca o tâmpită pentru că nu-i răspunsesem la e-mailuri atâtea zile şi eram recunoscătoare fiindcă nu insista asupra acestui subiect şi nu se dădea rănit. L-am întrebat cu ce-şi umpluse ziua respectivă şi mi-a răspuns că se ocupase cu evitarea apelurilor de la părinţii lui şi cu sentimentul de culpă rezultat de aici.

Tatăl tău e la fel de frumos ca tine? am întrebat.

De ce, te bate gândul să-i faci o vizită? E de extremă dreaptă. Aş mai menţiona şi faptul că e însurat, dar de când ar fi asta o piedică pentru tine?

O, mişto remarcă. Cine ziceai că e ostil?

Iartă-mă, a spus. Ai perfectă dreptate. Ar trebui să-l corupi pe taică-miu.

Crezi că-s genu lui?

O, da. În sensul că semeni teribil cu maică-mea.

Am pufnit în râs. Era un râs sincer şi voiam să fiu sigură că îl aude şi el.

A fost o glumă, zise Nick. Ce faci acolo, râzi sau plângi? Nu semeni cu mama.

Taică-tu chiar e de extremă dreapta sau şi aia a fost tot o glumă?

O, nu, e un autentic producător de avere. Urăşte femeile. Detestă profund oamenii săraci. Deci îţi poţi imagina ce mult îşi iubeşte fiul, un actoraş efeminat.

Am râs din inimă. Nu eşti efeminat, i-am spus. Eşti periculos de heterosexual. Ai chiar şi o amantă de douăzeci şi unu de ani.

Cu asta cred că ar fi de acord taică-miu. Noroc că nu va şti niciodată.

M-am uitat în jur, prin bucătăria goală şi am zis: azi mi-am făcut curat în cameră, pentru când o să te-ntorci din Franţa.

Pe bune? Ador chestia asta. Simt că deja am făcut sex prin telefon.

O să vii pe la mine?

A făcut o pauză şi a zis: normal. N-aş fi spus că taman îşi pierduse interesul, dar îl simţeam că-i zburase gândul în

altă parte. Apoi a adăugat: păreai total razna la telefon, în noaptea aia; băuseşi, cumva?

Hai să nu mai vorbim despre asta.

Nu eşti genul care să se omoare cu sunatul. Erai supărată sau ceva?

Am auzit nişte zgomote de fond şi apoi nişte pocnituri în aparat. Alo? a spus el, ridicând vocea. S-a deschis o uşă şi am auzit vocea Melissei: a, vorbeai la telefon. Nick i-a zis: vin imediat. Uşa s-a-nchis. N-am spus nimic.

O să vin pe la tine, a rostit, încet. Acum trebuie să-nchid, bine?

Desigur.

Scuze.

Hai, dă-i drumu, i-am zis. Trăieşte-ţî viaţa.

A închis.

/

A doua zi, prietena noastră Marianne s-a întors din Brooklyn şi ne-a înşirat toate celebrităţile cu care se văzuse acolo. Am mers la o cafea şi ne-a arătat poze de pe mobil: podul Brooklyn, Coney Island, Marianne însăşi, zâmbind lângă un tip care nu se distingea prea clar şi despre care nu am crezut, în sinea mea, că era într-adevăr Bradley Cooper. Uau, a zis Philip. Cool, am convenit eu. Bobbi a lins linguriţa şi n-a zis nimic.

Mă bucuram s-o revăd pe Marianne, mă bucuram să-i ascult problemele, de parcă viaţa mea nu se schimbase cu

nimic. Am întrebat-o de iubitul ei, Andrew, cum se acomodase la noul loc de muncă, ce se mai întâmplase cu fosta lui, care-i tot dădea mesaje pe Faceboolc. I l-am lăudat pe Philip şi stagiul lui la agenţie, cum avea să ajungă un rechin pe piaţa agenţilor literari şi cum avea să facă milioane, ceea ce l-a încântat, normal. E mai bine decât să faci trafic de arme, a spus. Bobbi a pufnit. Doamne, Philip, ăsta e visu tău de aur? i-a zis. Cel puţin, nu mă ocup cu vânzarea de arme!

Când a ajuns în acest punct, discuţia mi-a scăpat total de sub control. Înainte s-apuc s-o-ntreb altceva pe Marianne, Philip a început să ne descoasă despre Étables. Nick şi Melissa erau încă acolo; urmau sa se-ntoarcă abia peste două săptămâni. Bobbi i-a zis c-a fost „distracţie”.

Şi? S-a legat cu Nick? m-a-ntrebat.

Am făcut ochii mari. I-a tradus lui Marianne: Frances s-a combinat cu un bărbat însurat.

Ba nu, nu m-am combinat, i-am zis.

Philip glumeşte, a completat Bobbi.

Celebrul Nick? a-ntrebat Marianne. Vreau să-mi zici de el.

Suntem prieteni.

Însă lui clar i s-a pus pata, a zis Philip.

Frances seducătoarea, a spus Marianne. Nu-i căsătorit?

Din fericire, am răspuns.

Ca să schimbe subiectul, Bobbi a povestit că vrea să se mute şi că găsise un apartament mai aproape de oraş.

Marianne ne-a informat că e criză de locuinţe cu chirie, că auzise ea la ştiri.

Şi nu primesc studenţi, a spus Marianne. Vorbesc serios, uitaţi-vă la anunţuri.

Chiar te muţi? a-ntrebat Philip.

Ar trebui să fie ilegal să scrii aşa ceva: Nu primim studenţi, a continuat Marianne. Asta-i discriminare.

Unde te-ai apucat să cauţi? am întrebat. Doar ştii c-o să închirieze al doilea dormitor de unde stau eu.

Bobbi m-a privit şi a râs uşor.

Am putea fi colege de apartament. Cât?

Îl întreb pe taică-miu, i-am zis.

Nu mai vorbisem cu tata de la ultima vizită. L-am sunat din nou în seara aia, a răspuns şi părea relativ treaz. M-am străduit să reprim imaginea borcanului cu maioneză şi zgomotul muştelor verzi care se izbeau de geam. Voiam să stau de vorbă cu cineva care locuieşte într-o casă curată, sau cu cineva care e doar o voce şi atât, despre a cărui viaţă nu sunt nevoită să ştiu nimic. Am discutat despre închirierea celui de-al doilea dormitor. Mi-a zis că frate-său aranjase deja nişte vizionări de apartament şi i-am explicat că Bobbi caută un loc să se mute.

Cine-i ăsta? a zis. Cine-i Bobbi ăsta?

Ştii cine e Bobbi, am fost la aceeaşi şcoală.

E dintre prietenii tăi, nu? Care, mai exact?

Păi, n-am decât un prieten pe lume.

Am crezut că vrei să stai împreună c-o altă fată.

Bobbi este fată.

A, fata aia, Lynch? a zis.

Numele de familie al lui Bobbi era Connolly, dar numele de fată al mamei ei era Lynch, aşa că n-am mai insistat. Mi-a spus că unchi-miu i-ar închiria camera pentru şase sute cincizeci pe săptămână, preţ pe care tatăl lui Bobbi era dispus să-l plătească. Vrea să am locul meu, unde să pot învăţa în linişte, îmi explicase ea. Habar n-are ce vorbeşte.

Ziua următoare, taică-su a adus-o cu jeepul şi cu toate bagajele. Şi-a cărat nişte schimburi de pat şi o lampă galbenă cu picior şi, de asemenea, trei cutii cu cărţi. Am descărcat maşina, apoi taică-su a plecat şi eu am ajutat-o să pună aşternuturile. Ea s-a apucat să lipească afişe şi cărţi poştale pe pereţi, în timp ce eu înfaţam pernele. A agăţat o poză cu noi două, stând jos pe terenul de baschet, în uniformele de şcoală. Purtam fuste lungi ecosez şi pantofi perforaţi, oribili, dar râ-deam cu gurile până la urechi. Ne-am uitat împreună la fotografie, la faţucile noastre care se uitau şi ele la noi, de parcă erau ale bunicilor noastre, sau, poate, ale fiicelor noastre.

/

Semestrul începea abia peste o săptămână şi între timp Bobbi a cumpărat o ukulele roşie şi şi-a făcut un obicei din a se tolăni pe canapea zdrăngănind la ea „Boots of Spanish Leather”, în timp ce eu pregăteam cina. Şi-a amenajat spaţiul astfel încât să se simtă ca acasă mutând mobilele de colo colo cât eu eram la cumpărături şi lipind tăieturi din reviste pe oglinzi. Manifesta o

curiozitate profundă pentru împrejurimi. Într-o zi am intrat la măcelărie să luăm carne tocată şi Bobbi l-a-ntrebat pe tipul de la tejghea ce-i mai face mâna. N-aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea, nu ştiam nici măcar că mai fusese acolo vreodată, dar am observat pe încheietura măcelarului un bandaj albastru. S-a-nchis, a zis el. Acu tre' operată, şi alea, alea. Ne-a ambalat porţia de carne roşie într-o pungă de plastic. Vai de mine, a spus Bobbi. Şi când urmează operaţia? De Crăciun, i-a răspuns el. Şi să-mi bag picioarele dacă-mi dă o zi liberă. Aici nu primeşti libere decât dacă treci pe la Massey[7]. I-a întins punga cu carne şi a adăugat: în coşciug.

Articolul a apărut exact înainte de reînceperea cursurilor. În dimineaţa în care a ieşit, am intrat în librăria Eason şi am răsfoit revista, căutându-mi numele. Am dat peste o fotografie mare cât pagina, în grădină la Étables, cu mine şi cu Bobbi. Nu-mi aminteam momentul când o făcuse Melissa. Stăteam amândouă la masă, la micul dejun, iar eu mă aplecam un pic, ca şi când i-aş fi spus ceva la ureche lui Bobbi, care râdea cu poftă. Era o imagine captivantă cu o lumină frumoasă şi transmitea căldură şi spontaneitate, pe care fotografiile anterioare nu le aveau. M-am întrebat ce-o să zică Bobbi de ea. Articolul scris era o relatare scurtă şi elogioasă despre spectacolele noastre lectură şi în general despre scena dublineză, unde aveau loc asemenea spectacole. Prietenii noştri au citit materialul şi au spus că ieşiserăm foarte fain în poze, iar Sunny mi-a trimis un e-mail mişto. O vreme, Philip căra revista cu el peste tot şi citea articolul cu un accent contrafăcut, dar, în cele din urmă, s-a consumat şi faza asta. Astfel de materiale apăreau mereu în revistele de tiraj mic

[7] Massey Bros. – firmă de servicii funerare în Dublin. *(N. traeL).*

şi, oricum, Bobbi şi cu mine nu mai urcaserăm împreună pe scenă de luni de zile.

Odată început semestrul, am avut de făcut lucrări pentru facultate, ceea ce mi-a umplut timpul. Mergeam la seminare pe jos, împreună cu Philip şi discutam vag contradictoriu despre diverşi romancieri din secolul nouăsprezece; discuţii care se terminau invariabil cu Philip zicând ceva de genul: bine, probabil tu ai dreptate. Într-o seară am sunat-o pe Melissa, ca să-i mulţumim pentru articol. Am pus-o pe speaker, ca s-o auzim amândouă şi să putem vorbi comod cu ea, stând jos la masă. Melissa ne-a povestit tot ce rataserăm în Étables, furtunile şi ziua în care s-au dus să viziteze castelul, lucruri despre care ştiam deja. I-am spus că ne-am mutat împreună şi a părut încântată. Bobbi i-a zis: trebuie neapărat să treci pe la noi la un moment dat. Iar Melissa a răspuns că ar fi splendid. Ne-a spus că a doua zi se întorceau acasă. Mi-am tras mâneca peste palmă şi am început să frec distrată o pată mică de pe blatul mesei.

Am continuat să parcurg jurnalul mesajelor dintre mine şi Bobbi introducând cuvinte-cheie, care păreau scrise intenţionat aşa, să mă enerveze.

Căutarea după termenul „simţi” a dezgropat această conversaţie, din anul doi de facultate:

Bobbi: păi tu. nu prea vorbeşti despre ceea ce simţi eu: te tot agăţi de impresia asta despre mine eu: cum că aş avea nu ştiu ce viaţă afectivă secretă eu: pur şi simplu nu sunt o persoană foarte sentimentală eu: nu vorbesc despre ceea ce simt, pentru că n-am despre ce vorbi

Bobbi: nu cred că „nonsentimental” e o însuşire pe'

care s-o aibă vreun om

Bobbi: e ca şi cum ai afirma că nu ai gânduri

eu: tu ai o viaţă sentimentală intensă şi crezi că toată

lumea e la fel

eu: şi dacă cineva nu vorbeşte despre asta, e clar că

ascunde ceva

Bobbi: ok, fie

Bobbi: aici ne deosebim

Nu toate mesajele erau aşa. Căutarea după cuvântul „a simţi” a scos la iveală şi următoarea discuţie, din ianuarie:

eu: vreau să spun că mereu am simţit ceva negativ pentru figurile autoritare

eu: însă aceste sentimente s-au coagulat în convingeri numai când te-am cunoscut pe tine eu: înţelegi la ce mă refer Bobbi: deşi ai fi reuşit şi singură Bobbi: ai o intuiţie comunistă eu: păi nu, probabil că aş fi urât autoritatea pentru că detest să mi se spună ce să fac eu: dacă nu erai tu aş fi devenit lider de sectă eu: sau vreo fană de-a lui ayn rând Bobbi: alo, detest să mi se spună ce să fac! eu: da, dar din raţiuni de puritate spirituală eu: nu din voinţa de putere[8] Bobbi: din multe puncte de vedere, eşti cel mai varză psiholog posibil

[8] Aluzie la conceptul, central în filozofia nietzscheană, al „voinţei de putere”. Conform lui Nietzsche, această forţă iraţională se găseşte în fiecare individ uman şi este responsabilă atât de actele de barbarism, cât şi, pe o cale sublimată, de marile realizări din domeniul culturii. *(N.’red.)*

Îmi aminteam momentul când avusesem conversaţia asta; îmi aminteam ce senzaţie de extenuare îmi generase atunci, impresia că Bobbi nu mă-nţelegea sau poate că se abatea intenţionat de la sensul vorbelor mele. Mă aflam acasă la mama, în camera mea de la etaj, sub pătură, şi-mi îngheţaseră mâinile. Petrecusem Crăciunul în Ballina, departe de Bobbi şi voiam să-i spun că-mi lipseşte. Asta începusem să-i spun sau, cel puţin, asta intenţionasem să fac.

/

Nick a trecut pe la apartament la câteva zile după ce s-au întors, într-o după-amiază când Bobbi era la cursuri. A intrat, ne-am privit câteva secunde şi a fost de parcă aş fi băut apă rece. Era bronzat, părul i se decolorase de la soare. Ce bine arăţi, băga-mi-aş! am spus. L-a buşit râsul. Avea dinţii de un alb perfect. A aruncat o privire prin hol şi a remarcat: mda, mişto apartament. E destul de central, cât e chiria? I-am spus că era al unchiului meu şi mi-a zis: aha, copilaş de bani gata! Nu mi-ai zis că familia ta deţine imobiliare în cartierul Liberties. Toată clădirea sau doar apartamentul ăsta? L-am împuns uşor cu degetul în braţ şi i-am zis: doar apartamentul ăsta. M-a luat de mână şi ne-am sărutat şi îi tot spuneam: da, da, aproape nedesluşit.

Săptămâna care a urmat, am fost împreună cu Bobbi la o lansare de carte în care era publicat şi uri eseu de-al Melissei. Evenimentul avea loc în Temple Bar şi ştiam că Melissa va veni însoţită de Nick. M-am îmbrăcat Cu o bluză care-i plăcea lui şi am lăsat primii nasturi deschişi, cât să mi se vadă clavicula. Am petrecut câteva minute atentă să-mi acopăr micile puncte de pe faţă cu fond de ten şi pudră. Când Bobbi a fost gata şi ea, a bătut în uşa băii şi a zis: hai. N-a comentat nimic despre felul cum arătam. Ea

purta o maletă gri şi, oricum, arăta mult mai bine decât mine.

Mă văzusem cu Nick de câteva ori săptămâna aia, de fiecare dată Bobbi fiind la cursuri. Îmi adusese mici atenţii. O dată a cumpărat îngheţată, iar miercuri a luat o cutie de gogoşi de la standul de pe strada O'Connell. Gogoşile erau încă fierbinţi când a ajuns cu ele şi le-am mâncat la cafea, în timp ce făceam conversaţie. M-a întrebat dacă mai ştiu ceva de tata, iar eu mi-am şters un strat de zahăr de pe gură şi i-am răspuns: nu cred că face prea bine. Apoi i-am povestit faza cu locuinţa

lui, de la ultima mea incursiune acolo! Doamne, a exclamat. E traumatizant ce spui. Am luat o înghiţitură zdravănă de cafea. Da, am răspuns. A fost deprimant.

După discuţia asta, mi-am pus următoarea întrebare: de ce eram capabilă să vorbesc cu Nick despre tata, deşi niciodată nu putusem să deschid subiectul cu Bobbi? într-adevăr, Nick era un ascultător inteligent şi deseori mă simţeam mult mai bine după ce discutam cu el, dar toate astea erau valabile şi în ceea ce-o privea pe Bobbi. Era vorba, mai mult, de faptul că empatia lui Nick părea necondiţionată, ca şi cum el m-ar fi sprijinit indiferent ce făceam, pe când Bobbi avea principii puternice, pe care le aplica tuturor, inclusiv mie. Nu mă temeam de dezaprobarea lui Nick cât mă temeam de cea a lui Bobbi. El era bucuros să mă asculte chiar şi atunci când ideile mele nu erau concludente, chiar şi atunci când povesteam chestii pe care le făcusem şi care nu mă plasau într-o lumină tocmai favorabilă.

Nick venea la apartament îmbrăcat frumos, aşa cum, de altfel, obişnuia să facă mereu, cu haine care păreau foarte

scumpe. Când se dezbrăca, în loc să le lase pe jos la-ntâmplare, le împăturea şi le aşeza pe spătarul scaunului din dormitor. Îi plăceau cămăşile în culori pale, uneori din în uşor creponat, alteori cămăşi Oxford cu gulerul prins în năsturaşi, mereu cu mânecile suflecate peste antebraţe. Avea o jachetă sport din pânză de care părea foarte ataşat, dar în zilele răcoroase purta o haină de caşmir cu căptuşeală din mătase albastră.

Adoram haina aia; adoram mirosul ei. Avea revere înguste şi un singur rând de nasturi.

Miercuri, când Nick era la baie, am probat haina. M-am dat jos din pat şi mi-am băgat braţele goale pe mâneci, simţind atingerea răcoroasă a mătăsii pe piele. Buzunarele atârnau grele de obiectele conţinute: telefon mobil, portofel, chei. Le-am cântărit în mână, ca şi cum ar fi fost ale mele. M-am admirat în oglindă. În haina lui Nick, trupul meu părea foarte slab şi palid, ca o lumânare albă de ceară. A intrat în cameră şi a râs de mine cu drag. Întotdeauna se ducea la baie îmbrăcat, în caz că Bobbi ar fi venit acasă pe neaşteptate. Ni s-au întâlnit privirile în oglindă.

Nu ţi-o dau, a zis el.

Îmi place.

Din păcate, şi mie.

Cât a costat?

Încă ne priveam unul pe celălalt în oglindă. A venit în spatele meu şi a desfăcut piepţii jachetei cu degetele. M-am uitat la el cum mă studia.

A costat, ăăă... Nu mai ştiu.

O mie de euro?

Ce? Nu. Poate două-trei sute.

Mi-ar plăcea să am bani, am spus.

Şi-a strecurat mâna pe sub haină şi mi-a atins sânii.

Modul sexual în care vorbeşti de bani e foarte interesant, a zis. Deşi este şi derutant, în mod evident. Nu e o tentativă de a-mi cere bani, nu?

Într-un fel, este. Dar nu prea m-aş baza pe impulsul ăsta.

Mda, ciudat. Am bani de care mă pot lipsi şi pe care aş prefera să ţi-i dau ţie. Şi totuşi, o tranzacţie ca asta m-ar deranja.

Nu-ţi place să te simţi prea puternic. Sau n-ai chef să conştientizezi cât de puternic îţi place să te simţi.

A ridicat din umeri. Încă mă pipăia pe sub haină. Era bine.

Eu zic că deja m-am luat destul de gât cu etica relaţiei noastre, a spus. Deci dacă ţi-aş mai da şi bani, cred c-ar fi mult prea mult pentru mine. Cu toate că nu ştiu. Probabil că tu ai fi mai fericită dacă ai primi banii.

M-am uitat la el, zărindu-mi propria faţă cu vederea periferică, cum îmi ţineam bărbia uşor ridicată. Aşa, înceţoşată de percepţia vizuală periferică, mi se părea că arăt formidabil de bine. M-am scurs afară din haină şi l-am lăsat cu ea în mâini. M-am dus din nou în pat şi mi-am umezit buzele cu limba.

Ai un conflict interior legat de relaţia noastră? am întrebat.

A rămas în aceeaşi ipostază, ţinând haina cu o atitudine mai degrabă vlăguită. Se vedea că se simte bine şi că era prea distras ca să-i treacă prin cap s-o agaţe undeva.

Nu, a răspuns. Adică, da, dar la modul abstract.

Adică n-o să mă părăseşti?

A zâmbit; un zâmbet timid. Dacă te-aş părăsi, ţi-ar fi dor de mine? a zis.

M-am întins pe pat, râzând ca proasta. El a agăţat haina. Am ridicat un picior în aer şi l-am încrucişat peste celălalt încetişor.

Mi-ar fi dor să te domin în discuţii, i-am răspuns.

S-a aşezat lângă mine pe pat şi şi-a pus palma întinsă pe abdomenul meu. Ia mai spune, a zis.

Cred că şi ţie ţi-ar fi dor.

Să fiu dominat? Normal că da. E ca un preludiu pentru noi. Tu zici nişte chestii criptice pe care nu le-nţeleg, eu dau nişte răspunsuri inadecvate, tu râzi de mine şi pe urmă ne-o tragem.

Am râs. S-a ridicat un pic, ca să mă vadă cum râd.

Mişto, a zis. Îmi dă ocazia să mă bucur de prostia mea.

M-am sprijinit într-un cot şi l-am sărutat pe gură. S-a lăsat cu totul, de parcă şi-ar fi dorit mult sărutul ăla, iar eu am simţit febra puterii pe care o aveam asupra lui.

Te fac să te simţi prost? am spus.

Mă iei cam tare uneori. Nu că m-aş supăra pe bune. Deci nu, aş zice că ne împăcăm bine, pentru moment.

Mi-am privit mâinile. Cu precauţie, ca într-o auto-provocare, i-am spus: dacă te mai iau la refec uneori, o fac pentru că pari oarecum imun la treaba asta.

S-a uitat la mine într-un anumit fel. Nici măcar n-a zâmbit; era un soi de privire încruntată, ca şi cum avea impresia că-mi bat joc de el. Bine, a zis. Păi, nu cred că-i place cuiva să fie luat la refec.

Ce încerc să spun e că nu eşti genul neajutorat. De exemplu, nu mi te imaginez probând haine. Nu pari deloc să fii nesigur în relaţia cu tine şi să te uiţi în oglindă întrebându-te dacă ceva îţi stă bine. Mai degrabă pari să fii o persoană care consideră asta ca fiind ceva penibil.

Corect, zise. Adică, sunt şi eu om. Înainte să-mi cumpăr haine, le probez. Dar cred că înţeleg ce vrei să zici. În general, lumea mă consideră rece şi nu foarte haios.

M-a entuziasmat faptul că aveam în comun ceva atât de personal, aşa că am adăugat repede: pe mine, lumea mă consideră rece şi complet lipsită de haz.

Pe bune? a spus. Mie mi-ai părut mereu o persoană încântătoare.

M-a apucat o nevoie bruscă şi copleşitoare de a-i spune: te iubesc, Nick. Nu era un sentiment neplăcut, mai exact: era vag amuzant şi tulburător, cam ca atunci când te ridici de pe scaun şi deodată îţi dai seama cât eşti de beat. Dar ăsta era adevărul. Eram îndrăgostită de el.

Vreau haina, am zis.

O, da. Ei bine, nu pot să ţi-o dau.

Când am ajuns la lansarea de carte, în seara următoare, Nick şi Melissa erau deja acolo. Stăteau alături şi discutau cu nişte cunoscuţi: Derek şi alţi câţiva. Nick ne-a văzut intrând, dar nu mi-a susţinut privirea când am încercat s-o prind pe a lui. A constatat c-am ajuns şi s-a uitat în altă parte, punct. Bobbi şi cu mine am frunzărit cartea, dar n-am cumpărat-o. Ne-am salutat cu cei pe care-i ştiam, Bobbi i-a dat un SMS lui Philip ca să-l întrebe pe unde era, iar eu m-am prefăcut că citesc biografia autoarei. Pe urmă a-nceput lectura.

Când a citit Melissa, Nick i-a urmărit cu atenţie expresia feţei şi a râs exact când trebuia. Descoperirea cum că eram îndrăgostită de Nick, nu doar căzută-n cap după el, ci profund ataşată emoţional, într-un fel care bănuiam că va lăsa amprente de durată asupra fericirii personale, mă făcuse să simt un nou fel de gelozie faţă de Melissa. Nu-mi venea să cred că se duce acasă la ea seară de seară, sau că iau cina împreună şi uneori se uită la filme la televizor. Despre ce vorbeau? Se făceau reciproc să râdă? îşi povesteau vieţile emoţionale, îşi făceau mărturisiri? O respecta pe ea mai mult decât pe mine? O plăcea mai mult? Dacă urma să murim amândouă într-un incendiu, iar el ar fi putut salva doar una, aia ar fi fost ea, nu eu? Practic, părea ceva rău să faci atât sex cu cineva pe care, mai apoi, să îl laşi să moară-n flăcări.

Când a terminat de citit, Melissa radia în aplauzele noastre. După ce s-a aşezat la loc, Nick i-a şoptit ceva la ureche, iar zâmbetul ei s-a transformat într-unul autentic, cu dinţii la vedere şi comisurile pleoapelor încreţite. Când eram doar noi doi, îi zicea de fiecare dată „nevas'tă-mea”. La început mi s-a părut ceva lu-dic, poate un pic sarcastic,

de parcă nici n-ar fi fost soţia lui pe bune. Acum vedeam altfel. Nu-l deranja ca eu să ştiu c-o iubeşte pe alta; voia ca eu să ştiu, în schimb, că îl oripila ideea că Melissa ar putea afla de relaţia noastră. Îi era ruşine de chestia asta, încerca s-o protejeze pe nevastă-sa. Pe mine mă închisese într-un sertar al vieţii sale în care nu voia să se uite sau să se gândească la el atunci când era cu alţii.

Odată ce s-a isprăvit întreaga lectură, m-am dus să-mi iau nişte vin. Evelyn şi Melissa stăteau una lângă alta cu câte un pahar de apă minerală în mână şi Evelyn mi-a făcut cu mâna în semn de salut. Am felicitat-o pe Melissa pentru lectură. Peste umărul ei, l-am zărit pe Nick venind spre noi, dar în clipa când m-a văzut, a ezitat. Evelyn povestea ceva despre redactorul cărţii. Când a ajuns în dreptul ei, a îmbrăţişat-o atât de entuziast, încât i-a dat peste ochelari, iar ea a trebuit să şi-i pună la loc. Cu mine s-a salutat înclinând politicos din cap. De data asta m-a privit în ochi cu o secundă mai mult, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze că suntem nevoiţi să ne vedem în asemenea împrejurări.

Arăţi excelent, i-a spus Evelyn. Serios.

Practic, s-a mutat la sală, a zis Melissa.

Am luat o gură zdravănă de vin şi mi-am clătit dinţii cu ea. Deci asta-ţi spune ţie, m-am gândit.

Păi, se vede, a remarcat Evelyn. Radiezi de sănătate.

Mersi, i-a răspuns el. Chiar mă simt bine.

Melissa se uita la el cu un fel de mândrie, de parcă ea 11 tratase, redându-i sănătatea, după o lungă perioadă de boală. M-am întrebat ce-o fi vrut să spună cu „chiar mă simt bine”, sau ce-o fi vrut ca eu să-nţeleg din asta.

Şi tu, Frances? a-ntrebat Evelyn. Tu ce mai faci?

Bine, mulţumesc, am răspuns.

Pari un pic tristă, a zis Melissa.

Evelyn a completat-o pe un ton plin de voioşie: şi io aş fi tristă dac-ar trebui să stau numai printre boşorogi pa noi. Bobbi unde e?

A, e aici. Am făcut un semn spre casa de marcat, .deşi habar n-aveam unde se află Bobbi.

Începe să te obosească boşorogii? a zis Melissa.

Nu, deloc. Dacă e nevoie, mă descurc cu unii şi mai boşorogi.

Nick îşi fixase privirea în pahar.

Trebuie să-ţi găsim o gagică mişto, mai în vârstă, a spus Melissa. Una plină de bani.

N-am avut stomac să mă uit la Nick. Pe după piciorul paharului de vin, mi-am înfipt unghia degetului mare în arătător, până am simţit că doare.

Nu cred c-aş şti ce să foc într-o asemenea relaţie, am spus.

Ai putea să-i scrii sonete de dragoste, a sugerat Evelyn.

Melissa a rânjit. Nu subestima puterea tinereţii şi a frumuseţii, a adăugarea.

Asta pare să fie reţeta maximei nefericiri, am spus.

Ai douăş’unu de ani, a zis Melissa. E normal să fii maxim nefericită la maxim.

Mă străduiesc, i-am răspuns.

În momentul ăla ni s-a alăturat cineva care dorea să discute cu Melissa, aşa că am profitat de ocazie şi m-am cărat s-o caut pe Bobbi. Stătea de vorbă cu casierul, lângă intrarea principală. Bobbi nu lucrase niciodată şi adora să discute cu oamenii despre ce fac ei la locul de muncă. O interesau chiar şi detaliile mundane, cu toa-: te că le uita foarte repede. Casierul era un tânăr deşirat, cu acnee, care-i povestea lui Bobbi despre trupa sa, plin de elan. Apoi a apărut şi managerul librăriei şi a-nceput să vorbească despre carte, pe care niciuna dintre noi n-o citise ori cumpărase. Am stat cu ei, privind-o pe Melissa în celălalt colţ al încăperii cum îşi pune cu un gest absent mâna pe spatele lui Nick.

Când am văzut că Nick se uită spre noi, m-am întors cu faţa la Bobbi, i-am dat pârul la o parte şi i-am şoptit ceva la ureche. S-a uitat la el şi m-a prins de încheietura mâinii cu putere, mai tare decât o făcuse în toată viaţa mea. M-a durut, din gât mi-a ieşit un geamăt, după care ea mi-a eliberat mâna. I-am legănat-o uşor înspre zona toracică. Cu o voce de un calm fatal, privindu-mă ţintă în ochi, Bobbi mi-a zis: nu te folosi de mine, în puia mea. Apoi s-a mai uitat la mine o clipă, înspăimântător de serioasă, şi s-a-ntors spre casierul ei.

M-am dus să-mi iau haina. Ştiam că nimeni nu mă urmăreşte, că nimănui nu-i pasă ce fac ori ce gândesc şi aproape că am simţit la modul fizic vibrând în mine puterea acestei libertăţi proaspete şi perverse. N-aveam decât să urlu, să mă dezbrac în pielea goală, dacă

aveam chef, să sar înaintea autobuzului în drum spre casă, cine ar fi ştiut? Bobbi n-a venit după mine. Nick nu voia nici măcar să fim văzuţi că stăm de vorbă.

Am plecat acasă pe jos şi n-am zis nimănui la revedere. Când am ajuns la apartament, picioarele îmi zvâcneau. În seara aia, am stat în pat şi am descărcat o aplicaţie de „dating” pe telefon. Ba chiar am încărcat şi o poză cu mine, una făcută de Melissa, cu gura întredeschisă şi cu ochii mari, înfricoşători. Am auzit-o pe Bobbi când a sosit, am auzit cum şi-a aruncat geanta pe hol, în loc s-o agaţe în cui. Lălăia „Green Rocky Road”, ca pentru sine, dar suficient de tare încât să-mi dau seama că e beată. Am rămas în cameră, cu lumina stinsă, derulând lista cu necunoscuţi din zonă. Am încercat să mă concentrez la ei, să mă gândesc la cum le dau voie să mă sărute, numai că nu mi-l puteam scoate din cap pe Nick; mă privea de pe pernă, sau întindea mâna şi-mi atingea sânii, ca şi cum ar fi fost proprietatea lui.

/

Nu i-am spus maică-mii că luasem la Dublin Noul Testament legat în piele. Ştiam că n-o să-i observe lipsa, iar dacă aş fi încercat să-i explic, oricum n-ar fi înţeles de ce mă interesează, de fapt. Partea mea preferată din Evanghelii se găsea în cea după Matei, când Iisus zice: iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc. Mă asociam cu această superioritate morală faţă de duşmani. Iisus încercase încontinuu să fie bun, iar eu la fel. Am subliniat pasajul cu mai multe linii roşii, ca să arăt c-am înţeles ce-nseamnă să fii un bun creştin.

Biblia devenea mult mai clară, aproape perfect clară pentru mine, dacă mi-o imaginam pe Bobbi în rolul lui Iisus. Nu-i spunea mereu replicile pe bune; deseori le rostea cu sarcasm, sau cu o expresie stranie, detaşată. Bucăţica despre bărbaţi şi neveste era satirică, în timp ce pasajul despre iubirea faţă de duşmani era rostit cu sinceritate. Pricepeam perfect legătura ei cu o adulterină şi faptul că putea strânge un grup de discipoli cărora să le predea învăţămintele ei.

A doua zi după lansarea de carte, într-o vineri, i-am scris lui Bobbi un e-mail lung, în care mă scuzam pentru faza dintre noi două, din librărie. M-am străduit să-i explic că mă simţisem lipsită de apărare, dar fără să folosesc sintagma „lipsită de apărare” sau alte sinonime. 252

În schimb, am insistat pe ideea că-mi pare rău, i-am scris asta de mai multe ori. În câteva minute mi-a răspuns:

e-n regulă, te iert. dar în ultima vreme am senzaţia că

asist la dispariţia ta.

După ce-am citit mesajul ăsta m-am ridicat de la masă şi mi-am amintit că mă găsesc în biblioteca facultăţii, fără să realizez efectiv ce se află în jurul meu. M-am dus până la toaletă şi m-am încuiat într-o cabină. Am simţit un lichid acru care-mi urca din stomac şi m-am aplecat peste scaunul de toaletă să vomit. Deci trupul meu se evapora, dispărea undeva unde nimeni n-avea să-l mai vadă. Cui i-ar lipsi? M-am şters la gură cu o bucată de şerveţel, am tras apa şi m-am dus înapoi. Ecranul MacBook-ului se înnegrise şi răspândea o strălucire perfect pătrată, reflexie a luminii din tavan. M-am aşezat, m-am deconectat de la e-mail şi am continuat să citesc eseul lui James Baldwin.

După lansarea de carte, nu pot să spun c-am început să practic rugăciunea, dar m-am uitat pe net la tehnici de meditaţie. În mare, principiul era să închid ochii şi să respir, în timp ce mă eliberam în linişte de gândurile care-mi treceau prin cap. M-am concentrat pe respiraţie; ai voie să faci asta. Poţi chiar să şi numeri de câte ori inspiri şi expiri. Şi, după aia, când termini, te gândeşti la ce vrei, absolut la orice vrei, dar după cinci minute de numărat, nu mai voiam să gândesc nimic. Îmi simţeam mintea goală, ca un borcan de sticlă. Îmi abordam frica de dispariţie totală ca pe o practică spirituală.

Locuiam în propria dispariţie, ca în ceva capabil să dezvăluie şi să informeze, mai degrabă, decât să însumeze şi să anihileze. Mult timp, meditaţia n-a dat niciun rezultat.

Pe la unşpe noaptea, m-a sunat taică-miu, să-mi spună că-mi pusese banii la bancă în ziua aia. Vocea i se rostogolea şovăielnică la celălalt capăt. Am simţit cum mă inundă un sentiment de vinovăţie. A, mulţumesc, i-am zis.

Ţi-am trimis câţiva bănuţi în plus, nu se ştie când ai nevoie.

Nu trebuia. Mă descurc.

E, atunci, să-ţi iei ceva frumos.

După ce-am vorbit cu el la telefon, m-a năpădit un val de căldură şi agitaţie, de parcă urcasem scările în fugă. Am încercat să stau întinsă, dar n-a mers. În ziua respectivă, Nick îmi trimisese un link cu un cântec de-al Joannei Newsom. La schimb i-am dat un link către o înregistrare cu Billie Holiday cântând „Im a Fool to Want You”, dar nu mi-a mai răspuns.

M-am dus în sufragerie, unde Bobbi se uita la un documentar despre Algeria. A bătut cu palma în perna de alături a canapelei, iar eu m-am aşezat lângă ea.

Ai avut vreodată sentimentul că nu ştii ce să te faci? am zis.

Mă uit la o chestie, a spus Bobbi.

Am întors capul spre ecran, unde nişte imagini de arhivă erau dublate de o voce care explica rolul Armatei Franceze. I-am zis: câteodată, asta simt. Iar Bobbi şi-a dus degetul la buze şi a şoptit: Frances, sunt atentă la televizor.

/

Miercuri seară m-am combinat pe aplicaţia pentru „dating” cu unu Rossa, care îmi trimisese vreo două mesaje. M-a-ntrebat dacă vreau să ne vedem şi i-am zis: desigur. Ne-am dus să bem ceva într-un bar de pe strada Westmoreland. Şi el era la facultate, la Medicină. Nu i-am povestit ce probleme aveam la uter. De fapt, chiar m-am lăudat că sunt perfect sănătoasă. Mi-a povestit cât de tare trăsese în şcoală, ceea ce, în opinia lui, era o experienţă care te formează ca om, iar eu i-am răspuns că mă bucur pentru el.

În viaţa mea n-am tras tare pentru nimic, i-am zis.

Probabil că de-aia te-ai şi dus la engleză.

După care mi-a spus că fusese doar o glumă şi că, de .fâptj câştigase medalia de aur pe şcoală la compuneri. Ador poezia, mi-a zis. Îl ador pe Yeats.

Mda, i-am răspuns. Dacă are şi fascismul un merit al lui, e ăla că a dat poeţi buni.

După asta, n-a mai comentat nimic legat de poezie. Apoi m-a invitat la el în apartament şi l-am lăsat să mă descheie la nasturi. Mă gândeam: e ceva normal.

Avea un tors mic şi moale, nicio legătură cu al lui Nick, şi nu făcea nimic din ceea ce Nick obişnuia să facă înainte de a trece la sex, cum ar fi mângâieri prelungite şi cuvinte spuse în şoaptă. A sărit direct la fapte, fără niciun fel de introducere. Din punct de vedere fizic, nu simţeam mai nimic, în afara unui vag disconfort. Am devenit ţeapănă şi tăcută, sperând ca Rossa să-mi observe rigiditatea şi să-şi înceteze acţiunea, dar n-a fost cazul. Am luat în calcul şi varianta să-i cer să se oprească, însă ideea că era posibil să mă ignore părea mai gravă decât putea deveni situaţia. Nu intra într-o harababură juridică, mi-am spus. Am rămas întinsă pe spate şi l-am lăsat să-şi vadă de treabă. M-a întrebat dacă' îmi place stilul dur şi i-am răspuns că nu prea cred, dar m-a tras de păr oricum. Am vrut să-i râd în nas şi imediat după aia m-am detestat pentru complexul meu de superioritate.

Când am ajuns acasă, m-am dus la mine în cameră şi am scos un plasture din sertar. Sunt un om normal, m-am gândit. Am şi eu un corp, ca toată lumea. Apoi m-am zgâriat pe braţ până a dat sângele, un mic punct de sânge, care mai apoi s-a mărit într-un strop. Am numărat până la trei, apoi am desfăcut plasturele, l-am aplicat cu grijă pe braţ şi am aruncat ambalajul de plastic.

A doua zi m-am apucat să scriu o povestire. Era joi, aveam cursuri abia lâ ora trei şi stăteam pe pat, cu cana de cafea alături, pusă pe noptieră. Nu mi-am propus să scriu o

povestire. Numai că, după un timp, am observat că nu apăsasem deloc tasta ’’Enter” şi că rândurile formau propoziţii întregi şi se succedau ca într-o proză. Când m-am oprit, scrisesem peste trei mii de cuvinte. Trecuse de ora trei şi încă nu mâncasem. Am luat mâinile de pe tastatură; în lumina care pătrundea prin fereastră arătau emaciate. Când m-am ridicat din pat m-a cuprins un val de ameţeală, descompunând totul într-o grindină de zgomote vizuale. Mi-am prăjit patru felii de pâine şi le-am mâncat goale. Am salvat docu-ţnentul sub numele „b”. Era prima povestire pe care o scrisesem vreodată.

/

Bobbi, Philip şi cu mine ne-am dus la un milkshake în seara aia, după ce-am ieşit de la cinema. În timpul filmului mi-am verificat de şase ori telefonul, ca să văd

dacă Nick îmi răspunsese la mesaj. Nu-mi răspunsese. Bobbi purta geacă de blugi şi era dată cu un ruj violet atât de închis, că părea negru. În timp ce Philip încerca să ne convingă să apărem din nou în public cu spectacole-lectură, am împăturit bonul de la milkshake într-o formă geometrică complicată. Am fost amândouă rezervate la propunerea lui, n-aş şti să spun exact din ce motiv.

Eu am de lucru pentru facultate, a zis Bobbi. Iar Frances are un iubit secret.

Am ridicat privirea spre ea, cu o expresie de groază totală. O simţeam până în dinţi; o lovitură puternică a şocului fix în terminaţiile nervoase. S-a încruntat.

Ce? a făcut la mine. Ştie deja, alaltăieri vorbea despre asta.

Despre ce vorbeam? a zis Philip.

Despre Frances şi Nick, a răspuns Bobbi.

Philip a căscat ochii mari la ea şi apoi la mine. Bobbi şi-a dus încet mâna la gură, cu palma întinsă orizontal şi a scuturat uşor din cap. Era de ajuns ca să-mi comunice că situaţia îi scăpa de sub control şi că nu făcea mişto.

Eram sigură că ştii, a spus Bobbi. Am avut impresia c-ai pomenit de asta alaltăieri.

Glumeşti, a zis Philip. Nu te-ai combinat cu el, nu?

Am încercat să-mi controlez expresia gurii, să rămână una oarecare. Melissa pleca în vizită la soră-sa în weekend 258

şi îi trimisesem un mesaj lui Nick, întrebându-l dacă vrea să vină să stea la mine cât lipseşte ea. Bobbi nu se supără, îi scrisesem. El văzuse mesajul, dar nu răspunsese nimic.

E-nsurat, în puia mea! a spus Philip:

Nu-i face morală, a replicat Bobbi. Numai de asta n-avem nevoie.

•Am continuat să-mi ţugui buzele din ce în ce mai mult şi n-am privit pe nimeni în ochi.

O s-o lase pe nevastă-sa? a-ntrebat Philip.

Bobbi şi-a frecat ochii cu mâna făcută pumn. Încet şi cu buzele ţuguiate la maxim, am zis: nu.

După o linişte lungă şi neîntreruptă, Philip a spus: nu m-aşteptam ca tu să permiţi cuiva să profite de tine în halu-ăsta. A pronunţat aceste cuvinte cu o expresie şocată şi

plină de jenă, iar mie mi-a părut rău pentru toţi trei, de parcă nu eram decât nişte copii care se jucau de-a adulţii. După asta a plecat şi Bobbi a împins milkshake-ul lui pe jumătate întreg spre mine, făcându-l să alunece pe masă.

Iartă-mă, a zis. Jur, am crezut că ştie.

Mi-am propus să încerc să beau cât de mult milkshake pot, fără să respir. Când a-nceput să mă doară în gât, nu m-am oprit. Nu m-am oprit nici când a-nceput să mă doară capul. Nu m-am oprit până când am auzit-o pe Bobbi zicând: Frances, ce faci, încerci să te îneci? Atunci m-am uitat la ea ca şi când totul era normal şi-am exclamat: ce zici!?

/

Nick m-a invitat să stau la el în weekendul ăla. Când am ajuns, tocmai făcea ceva de mâncare şi m-am simţit atât de uşurată că-l văd, încât mi-a venit să comit un gest absolut sentimental, cum ar fi să-i sar de gât. N-am făcut-o. M-am aşezat la masă şi am început să-mi rod unghiile. Mi-a spus că sunt foarte tăcută, iar eu mi-am ronţăit o bucată de pieliţă de la degetul mare, apoi mi-am privit unghia cu un ochi critic.

Mă gândesc c-ar trebui să-ţi zic, m-am culcat c-un tip pe care l-am agăţat pe Tinder acum două zile.

A, da?

Nick toca legumele meticulos şi mărunt, ca întotdeauna. Îi făcea plăcere să gătească, îmi mărturisise că-l relaxa.

Nu te enervează sau aşa ceva? am întrebat.

De ce m-ar enerva? Eşti liberă să te culci cu alţi bărbaţi, dacă asta vrei.

Ştiu. Dar mă simt ca o proastă. A fost stupid din partea mea.

Serios? Cum era tipu ?

Nick nu-şi ridicase privirea din tocător. A dat mai încolo ceapa mărunţită cu latul cuţitului şi s-a apucat să toace un ardei gras roşu.

Era groaznic, am spus. Mi-a zis că-l adoră pe Yeats, îţi vine să crezi? Efectiv a trebuit să-l opresc să mai recite din „Insula de pe lacul Innisfree” în plin bar.

Mamă, nene, sufăr pentru tine.

Iar sexul a fost o mizerie.

Cine-l apreciază pe Yeats nu e capabil de intimitate.

Am luat cina fără să ne atingem. Câinele s-a trezit şi a vrut afară, apoi am ajutat la spălatul vaselor. Nick a ieşit la o ţigară şi a lăsat uşa deschisă, ca să putem vorbi. Am avut senzaţia că ar prefera să plec, dar n-o spunea efectiv, din politeţe.

M-a-ntrebat ce mai face Bobbi. Am zis că bine. Ce mai face Melissa? A ridicat din umeri. Într-un final a stins ţigara şi am mers sus. M-am aşezat pe pat şi am Început să-mi scot hainele.

Eşti sigură că asta vrei?

De regulă întreba câte ceva de genu-ăsta, aşa că am răspuns cu un simplu da ori cu un gest din cap şi mi-

am desfăcut catarama de la curea. L-am auzit în spatele meu zicând brusc: fiindcă simt că, nu ştiu. M-am întors şi m-am uitat la el, cum stătea în picioare şi-şi freca umărul stâng cu mâna.

Am impresia că eşti distantă, a spus. Dacă vrei să... Dacă ai prefera să pleci, te rog să nu te consideri captivă aici.

Nu. Scuze. N-am vrut să par distantă.

Nu, n-aş... Am senzaţia că nu reuşesc să vorbesc cu tine. Poate că-i vina mea, habar n-am. Am impresia că...

De regulă nu-şi lăsa replicile-n aer la modul ăsta.

M-a neliniştit. I-am repetat că nu voisem să par distantă cu el. Nu înţelegeam unde bate şi mă temeam de ce-ar fi putut însemna vorbele lui.

Dacă faci asta din orice alt motiv în afara aceluia că aşa vrei tu, atunci, mai bine n-o face. Eu chiar că, ştii, adică eu n-am niciun interes la faza asta.

Am bâiguit ceva gen: da, sigur, clar, dar de fapt mi-era absolut neclar la ce se referă exact. Părea îngrijorat de faptul că mă ataşasem de el şi încerca să-mi transmită că nu-l interesează decât sexul. Oricum eram de acord cu el, indiferent ce-ncerca să-mi transmită.

În pat a trecut deasupra şi nu prea ne-am privit în ochi. Într-un impuls de moment, i-am ridicat mâna şi i-am pus-o în jurul gâtului meu. A ţinut-o nemişcată preţ de-o clipă, apoi m-a-ntrebat: ce-ai vrea să fac? Am dat din umeri. Aş vrea să mă omori, m-am gândit. Mi-a dezmierdat muşchii încordaţi ai gâtului şi şi-a retras mâna.

După ce s-a isprăvit, m-a chestionat în legătură cu plasturele de pe braţ. Tu ţi-ai facut-o? a zis. M-am uitat la rană şi n-am spus nimic. Îl auzeam cum respiră greu, de parcă ar fi fost istovit. Mi-au trecut prin cap o mulţime de lucruri pe care n-aş fi vrut să le gândesc. Mi-a trecut prin cap că sunt o distrusă care nu merită nimic bun.

Ai da vreodată în mine? l-am întrebat. Adică, dacă ţi-aş cere asta.

Nu m-a privit. Ţinea ochii închişi. A spus doar atât: hm, nu ştiu. De ce? Ai vrea? Am închis şi eu ochii şi am expirat tot aerul din plămâni, foarte lent, până ce abdomenul mi s-a aplatizat.

Mda, i-am spus. Aş vrea s-o faci acuma.

Ce?

Aş vrea să mă loveşti.

Nu cred că doresc să fac aşa ceva, a zis.

Ştiam că se ridicase şi că se uita în jos, la mine, dar n-am deschis ochii.

Unora le face plăcere, am spus.

Vrei să zici, în timpul sexului? N-am ştiut că te atrag chestiile de genu-ăsta.

Atunci am deschis ochii. Avea o figură încruntată.

Stai aşa, eşti bine? a-ntrebat. De ce plângi?

Nu plâng.

Din întâmplare, plângeam. Era ceva ce ochii mei făceau, în timp ce purtam o conversaţie. Mi-a atins obrajii, acolo unde erau umezi.

Nu plâng, am spus.

Ai cumva impresia că vreau să te rănesc?

Simţeam cum îmi şiroiesc lacrimile, dar nu erau fierbinţi, aşa cum sunt cele adevărate, ci reci, ca nişte pârâiaşe de munte.

Habar n-am, am zis. Îţi zic numai că poţi s-o faci, dacă vrei.

Dar tu vrei s-o fac?

Poţi să faci cu mine tot ce vrei tu.

Da. Iartă-mă, dar chiar nu ştiu ce-ar trebui să spun la faza asta.

Mi-am trecut încheietura mâinii peste faţă şi mi-am şters lacrimile. Las-o aşa, i-am spus. Las-o baltă. Hai să ne culcăm. Întâi n-a comentat nimic. S-a-ntins pe pat şi atât. Nu m-am uitat la el, dar îi simţeam prin saltea încordarea din corp, de parcă se pregătea să ţâşnească din pat. Apoi a zis: ştii c-am mai discutat despre asta, nu se poate să mă iei la refec ori de câte ori ai un moment nasol.

Nu te iau la niciun refec, i-am spus.

Cum te-ai fi simţit dacă eu mă culcam cu una şi pe urmă veneam la tine acasă şi mă lăudam cu treaba asta?

Am îngheţat. Uitasem deja, la acel moment, de întâlnirea cu Rossa. Reacţia lui Nick când auzise faza fusese atât de neutră, încât incidentul devenise

instantaneu nesemnificativ şi nici că-i mai dădusem vreo atenţie. Nici măcar nu luasem în calcul faptul c-ar fi putut să determine acea dispoziţie ciudată în care se găsea Nick. Între noi fie vorba, recunosc că dacă el mi-ar fi făcut chestia asta – adică s-o fi căutat pe una, să şi-o tragă cu ea complet aiurea şi apoi să-mi povestească despre incident, aşa, printre altele, în timp ce eu îi pregăteam cina –, n-aş fi vrut să-l mai văd în viaţa mea. Dar asta era altceva.

Eşti însurat, în puia mea, i-am zis.

Da, mulţumesc. Asta chiar m-ajută. Presupun că faptu' că-s însurat îţi dă şi dreptul să mă tratezi cum ţi se scoală.

Nu-mi vine să cred că tot tu faci pe victima.

— Nu fac, a spus. Dar cred că dacă eşti sinceră faţă de tine, tre' să recunoşti că de fapt te bucuri că-s însurat, pentru că asta-nseamnă că tu poţi să-ţi faci de cap, iar eu trebuie să-mi asum toată vina.

Nu m-aşteptasem la aşa un atac şi mă cam speriasem. Mă consideram o persoană independentă, atât de independentă, încât părerile celorlalţi erau complet ¡relevante. Acum mă temeam că Nick avea dreptate: mă ţinusem departe de critici, ca să mă pot purta strâmb, iară să-mi pierd simţul dreptăţii.

Mi-ai promis că o să-i spui Melissei de noi, i-am zis. Eu cum crezi că mă simt, minţindu-i întruna pe toţi?

Nu cred că te'deranjează prea tare. Ca să fiu cinstit, cred că vrei să-i zic de noi mimai ca să ne vezi certându-ne.

Dacă asta crezi despre mine, atunci de ce ne mai vedem?

Nu ştiu, a zis.

M-am ridicat în şezut şi am început să mă-mbrac. Mă considera o persoană crudă şi meschină, care voia să-i distrugă căsnicia. Nu ştia de ce se mai vede cu mine, nu ştia.

M-am închis la bluză cu un sentiment de umilinţă atât de profund, că abia mai puteam respira.

Acuma ce faci? a spus.

E mai bine dacă plec

OK, a zis. Mi-am pus puloverul şi m-am dat jos din pat. Ştiam ce urmează să-i spun, cel mai disperat lucru pe care i l-aş fi putut spune vreodată, că nici în străfundurile mârşăviei mele n-aş fi găsit ceva mai rău.

Problema nu e că eşti însurat. Problema e că eu te iubesc, iar tu nu mă iubeşti.

A tras aer adânc în piept şi mi-a spus: Frances, eşti incredibil de teatrală.

Du-te-n pizda mă-tii, i-am zis.

Când am ieşit, am trântit uşa dormitorului cât am putut eu de tare. Pe scări l-am auzit strigându-mi ceva, dar n-am înţeles ce. Am ajuns în staţia de autobuz cu convingerea că umilinţa mea atinsese desăvârşirea. Cu toate că ştiusem că Nick nu mă iubea, continuasem să fac sex cu el oricând avea chef, din disperare şi din speranţa naivă că nu-şi dă seama ce se naşte înlăuntrul meu. Acum, până şi speranţa asta era pierdută. Ştia că-l iubesc, ştia că se foloseşte de sentimentele mele faţă de el şi îl durea. Nu mai era nimic de făcut. În autobuz am privit la întunericul

de afară şi mi-am muşcat obrazul pe interior până am simţit gust de sânge.

Luni dimineaţă am vrut să scot nişte bani pentru mâncare, iar bancomatul mi-a afişat „fonduri insuficiente”. Eram pe strada Thomas, în ploaie, cu o sacoşă de pânză la subraţ şi c-o durere surdă în spatele globilor oculari. Am introdus cârdul din nou, cu toate că **Se** strânsese ceva lume în spate şi auzisem pe cineva şoptind că sunt „vreun căcat de turistă”. Maşinăria mi-a returnat cârdul cu un clic specific.

M-am dus la bancă, cu sacoşa de pânză pe cap. Înăuntru, m-am aşezat la coadă alături de oameni în costume „office” în timp ce ascultam vocea cool a unei doamne care anunţa chestii de tipul: la ghişeul patru, vă rog. Când am ajuns în faţă, un băiat de după geam mi-a spus să introduc cârdul. Pe ecusonul lui scria „Darren”, iar el arăta de parcă taman ieşise din pubertate. După ce s-a uitat rapid pe ecranul computerului, Darren mi-a spus că am un descoperit în cont de treizeci şi şase de euro.

Pardon? am zis. Îmi cer scuze, ce-aţi spus?

A întors monitorul şi mi-a arătat cele mai recente

cifre din cont: bancnote de douăzeci de euro pe care le scosesem din bancomat, cafelele plătite cu cârdul. Nu mai intrase niciun ban de peste o lună. Am simţit cum îmi urcă sângele în obraji şi-mi amintesc precis că m-am gândit aşa: puştiulică ăsta care lucrează la bancă mă crede vreo idioată.

Scuze, am spus.

Aşteptaţi să vă intre nişte bani în cont?

Îhî. Scuze.

Durează între trei şi cinci zile lucrătoare ca să intre banii, mi-a explicat Darren cu amabilitate. Depinde cum au fost depuşi.

Mi-am zărit reflexia în geam, palidă şi antipatică.

Mersi, i-am zis. Înţeleg care e problema. Vă mulţu mese.

Cum am ieşit din bancă, m-am oprit în dreptul uşilor şi l-am sunat pe taică-miu. N-a răspuns. Am sunat-o pe mama, din acelaşi loc, din stradă, şi am vorbit cu ea. I-am povestit ce se întâmplase.

Tata a zis că a depus alocaţia.

Iubita mea, probabil c-o fi uitat, pur şi simplu.

Bine, da' mi-a dat telefon special ca să-mi spună c-a depus-o.

Ai încercat să-l suni?

Nu răspunde.

Păi, hai că te-ajut eu. Îţi trimit cincizeci în cont după masă, până te lămureşti cu el. E-n regulă aşa?

f--. Eram gata să-i explic că după ce se acoperă debitul, Jftai rămân paişpe euro, dar n-am zis nimic.

* Mersi.

Nu-ţi face probleme.

*/ Am închis.

Când am ajuns acasă am găsit un e-mail de la Valerie. Îmi reamintea că vrea să-mi citească lucrările şi zicea că Melissa îi dăduse adresa mea. Faptul că reuşisem să am un efect de durată asupra lui Valerie m-a umplut de im sentiment de triumf arogant. Deşi mă ignorase în timpul cinei, acum eram o chestie interesantă pe care dorea s-o desluşească. Cu această stare de spirit a victoriei şi răzbunării, i-am trimis ultima povestire, iară ca măcar să corectez greşelile de tastare. Lumea asta era un ghemotoc din hârtie de ziar pentru mine; ceva cu care te joci trăgându-i şuturi de colo colo.

În seara aia a-nceput iar să-mi fie rău. Cu câteva zile înainte terminasem a doua folie de pastile şi când am luat masa de seară, am simţit mâncarea cleioasă în gură şi cu gust ciudat. Am aruncat conţinutul farfuriei la gunoi, dar mirosul mi-a-ntors stomacul pe dos şi m-au trecut transpiraţiile. Mă durea spatele şi salivam abundent. Mi-am pus mâna pe frunte; era umedă şi fierbinte. Iar începea, ştiam asta, dar n-aveam ce să fac.

Pe lapatru dimineaţa m-am dus în baie să vomit. Odată stomacul golit, m-am întins pe jos, tremurând, simţind durerea cum mi se caţără pe şira spinării, ca un animal.

M-am gândit că poate mor şi cui îi pasă? Realizam că sângerez abundent. Când m-am simţit suficient de bine încât să mă pot târî, m-am târât în pat. Am văzut că primisem un SMS de la Nick, în crucea nopţii, în care scria: am încercat să te sun, poţi vorbi? Parcă nu mai dorea să mă vadă. Era un om răbdător, iar eu îi epuizasem răbdarea. Detestam lucrurile groaznice pe care i le zisesem, detestam ceea ce scoseseră ele la iveală despre mine. Chiar voiam să fie lipsit de milă acum, pentru că

asta meritam. Voiam să-mi spună cele mai brutale chestii cu putinţă, sau să mă scuture până mi se va tăia respiraţia.

Dimineaţa încă aveam dureri, însă am decis să merg la facultate chiar şi aşa. Am luat o mică supradoză de paracetamol, m-am înfăşurat în palton şi afn ieşit din casă. A plouat tot drumul până la şcoală. M-am aşezat în spatele clasei tremurând şi am pornit cronometrul de pe laptop, ca să ştiu când pot să iau următoarea doză. Câţiva colegi m-au întrebat dacă mă simt bine, iar după ore m-a-ntrebat şi profesorul. Era un tip mişto, aşa că i-am spus că lipsisem prea mult din motive medicale şi că acum nu mai aveam voie să lipsesc. M-a privit şi a exclamat: of. Am zâmbit prietenos în ciuda frisoanelor, după care a sunat alarma care mă anunţa că pot să mai iau nişte paracetamol.

Pe urmă m-am dus la bibliotecă şi m-am apucat de un eseu care trebuia predat peste două săptămâni.

¡Hainele îmi erau încă umede de la ploaie şi auzeam un 'ţiuit în urechea dreaptă, dar pe ăsta îl puteam ignora. Cfeea ce mă îngrijora era capacitatea mea de discernă-iftânt. Nu eram sigură dacă mai cunosc sensul cuvântului „epistemic” şi nici dacă mai ştiu să citesc. Am pus Ciapul pe bancă şi am ascultat ţiuitul care devenea tot mai puternic, până ce a început să semene cu vocea unui prieten care vorbea cu mine. Poate mori, mi-am ®is, şi gândul ăsta mi s-a părut mişto şi reconfortant, j^li-am imaginat moartea ca pe un întrerupător de Unde poţi să închizi durerea şi zgomotul, de unde poţi şă anulezi tot.

; Când am ieşit din bibliotecă ploua încă şi se făcuse incredibil de frig. Îmi clănţăneau dinţii şi nu mai ştiam sa articulez cuvinte cu sens în engleză. Ploaia mătura aleea în valuri, arătând ca un efect special. N-aveam umbrelă şi am simţit cum mi se umezesc părul şi faţa, prea tare ca să fie ceva normal. Am zărit-o pe Bobbi adăpostindu-se lângă clădirea facultăţii de arte şi m-am îndreptat către ea, străduindu-mă să-mi amintesc cum se salută oamenii atunci când se văd. Era un efort mare şi cumva neobişnuit. I-am făcut semn cu mâna, iar ea a venit spre mine, foarte repede mi s-a părut, rostind nişte vorbe pe care nu le înţelegeam.

După care am leşinat. Când m-am trezit, stăteam întinsă în refugiu, nişte oameni se aflau în jurul meu şi eu spuneam: ce-i? Toată lumea părea uşurată că vorbesc.

Un agent de pază zicea ceva în staţie, însă nu auzeam ce spune. Îmi simţeam abdomenul ca un pumn încleştat. M-am ridicat în capul oaselor, să mă uit după Bobbi. Am văzut-o discutând la telefon şi acoperindu-şi cealaltă ureche, ca şi când ar fi făcut eforturi să audă persoana cu care vorbea. Ploaia batea cu zgomot, ca paraziţii de la un aparat radio.

A, şi-a revenit, a spus Bobbi în telefon. O clipă.

S-a uitat la mine. Eşti bine? m-a întrebat. Era uscată şi îngrijită ca un fotomodel. Mie mi se scurgea pe faţă apa din păr. Sunt bine, am spus. A revenit la convorbirea telefonică, fără să mai aud ce zice. Am încercat să mă şterg cu mâneca, dar mânecile erau şi mai ude decât faţa. Lângă refugiu, ploaia cădea albă ca laptele. Bobbi a lăsat telefonul şi m-a ajutat să mă ridic în picioare.

Îmi pare rău, am zis. Îmi pare foarte rău.

E tot chestia aia pe care ai mai avut-o? m-a întrebat Bobbi.

Am încuviinţat din cap. Bobbi şi-a tras mâneca peste palmă şi mi-a şters faţa. Puloverul ei era uscat şi foarte moale. Mersi, i-am zis. Lumea începuse să se-mprăştie, agentul de pază se dusese după colţ.

Vrei să mergem la spital?

Cred c-o să-mi spună să aştept rezultatele investi gaţiei, am zis.

Atunci hai acasă. OK?

^ Şi-a pus braţul sub al meu şi am ieşit pe strada ÎfJassau, unde tocmai trecea un taxi. Şoferul a oprit şi ţie-a aşteptat să urcăm, deşi începuseră să-l claxoneze |în spate. Bobbi i-a dat adresa, iar eu mi-am prăvălit qapul pe spate şi m-am uitat pe geam, în vreme ce ei |i)i făceau conversaţie. Felinarele scăldau chipurile trecătorilor într-o lumină angelică. M-am uitat la fîtrine şi la feţele călătorilor din geamurile autobuzelor. După care am simţit că mi se închid ochii.

-Când am ajuns acasă, Bobbi a insistat să plătească ea. |a făta clădirii m-am ţinut de balustrada metalică şi am ă$teptat-o să descuie. După ce am intrat, m-a-ntrebat ¿aci vreau să fac o baie. Am dat din cap că da. M-am sprijinit de perete, în hol. Ea s-a dus să dea drumul la g|pă, iar eu mi-am scos paltonul, foarte încet. O durere îngrozitoare îmi pulsa în corp. Bobbi s-a-ntors şi mi-a ***maţ*** haina ca s-o agaţe în cuier.

|i Vrei să te ajut să te dezbraci? a spus. f M-am gândit la povestirea trimisă în dimineaţa ace-¿şlui Valerie; îmi aminteam că povestirea vorbea explicit despre Bobbi, şi o

descria ca fiind un mister atât de complex, că nu-l puteam îndura, ca fiind o forţă pe Care nu o puteam subjuga cu puterea voinţei şi ca fiind dragostea vieţii mele. Amintirea acestui lucru m-a făcut să pălesc. Cumva, parcă nu fusesem conştientă de toate astea sau mă forţasem să nu fiu, iar acum îmi reveneau în memorie.

Nu te stresa, a zis. Te-am văzut dezbrăcată de un milion de ori.

Am încercat să-i zâmbesc, deşi aerul pe care îl inspiram şi-l expiram îmi altera forma zâmbetului.

Nu-mi aduce aminte, i-am spus.

E, hai. N-a fost chiar aşa naşpa. Ne-am distrat ceva.

Ai zice că te dai la mine.

A râs. În povestire era vorba despre petrecerea de după bac, când băiisem o sticlă de trei sute cincizeci de mililitri de vodcă şi borâsem toată noaptea. Cum se apropia cineva de mine, îl dădeam la o parte şi-i ziceam: să vină Bobbi. Bobbi nici măcar nu fusese la petrecere.

O să te dezbrac în cel mai puţin sexy mod, a spus. Stai liniştită.

Cada încă se umplea. Am intrat în baie şi m-am aşezat pe capacul scaunului de toaletă, iar ea şi-a suflecat mânecile ca să verifice temperatura apei. Mi-a comunicat că-i fierbinte. Aveam pe mine o bluză albă şi am încercat să-mi deschei nasturii, însă îmi tremurau mâinile. Bobbi a potrivit robinetul şi s-a ghemuit la picioarele mele, ca să termine cu nasturii. Degetele ei ude lăsau pete întunecate, minuscule, în jurul butonierelor. Mi-a extras mâinile din mâneci cu uşurinţă, de parc-ar fi cojit un cartof.

Şi-o să umplu totu de sânge, am zis.

Zi mersi că eşti cu mine, şi nu cu iubitu tău.

Nu, te rog. Suntem în certuri. E, hm. Treaba nu e foarte roz.

S-a ridicat şi s-a dus din nou la cadă. Deodată, părea absentă. Părul şi unghiile îi luceau în lumina băii.

Ştie că ţi-e rău? a întrebat.

Am dat din cap că nu. A zis că se duce să ia un prosop sau aşa ceva şi a ieşit afară. Încet-încet, am reuşit să mă ridic, să mă desfac la toţi nasturii şi să mă bag în cadă.

Povestirea conţinea şi o istorioară în care eu nu apăream. Când aveam vreo şaişpe ani, Bobbi fusese o lună jumate la Berlin, ca să înveţe germană, şi locuise la o familie care avea o fată de vârsta noastră, Liese. Într-o noapte, fără să-şi spună nimic, Bobbi şi Liese s-au culcat împreună. Au făcut-o în linişte, ca să nu audă părinţii lui Liese şi n-au mai vorbit niciodată despre asta. Bobbi n-a insistat pe aspectul senzorial al incidentului, sau pe faptul că nutrise dorinţe faţă de Liese înainte, ori pe acela că Liese era implicată, sau nu, afectiv şi nici măcar pe relatarea incidentului în sine. Oricine din şcoală mi-ar fi povestit întâmplarea nu s-ar fi bucurat de încrederea mea, fiind însă vorba de Bobbi, am ştiut pe loc că era adevărată. O doream pe Bobbi şi, ca şi Liese, aş fi dat orice să fiu cu ea. Îmi povestise chestia asta doar ca să-mi dea de înţeles că nu era virgină. Îi pronunţase numele lui Liese fără vreo încărcătură de iubire sau de ură; era o simplă fată pe care o întâlnise şi luni de zile după aceea, dacă nu veşnic după aceea, m-am temut că într-o zi o să rostească şi numele meu la fel.

Apa era un pic prea fierbinte şi plină de gel de duş.

Am băgat piciorul în cadă, iar pielea a căpătat o tentă rozalie, acolo unde-mi ajunsese apa. M-am forţat să intru cu totul. Apa mă lingea fără ruşine. Am încercat să vizualizez cum durerea îmi părăseşte corpul, se scurge în apă şi se dizolvă.

Bobbi a bătut la uşă şi a intrat cu un prosop roz imens, în mână; unul nou, pe care îl adusese de acasă de la părinţii ei. L-a agăţat în cuierul pentru prosoape, iar eu am închis ochii. Am auzit-o cum iese iar din baie, cum curge apa alături, cum se deschide şi se închide uşa de la dormitorul ei. Îi auzeam vocea; probabil că vorbea la telefon.

După câteva minute s-a întors în baie, ţinând telefonul întins spre mine.

E Nick, a zis ea.

Ce?

Nick e la telefon şi vrea să vorbească cu tine.

Aveam mâinile ude. Am scos o mână din apă şi am reuşit s-o şterg cu chiu, cu vai de un prosop mic, înainte de a-i lua telefonul. A plecat iar.

Bună, cum te simţi? a rostit vocea lui Nick.

Am închis ochii. Îi auzeam tonul tandru şi voiam să mă bag în el, ca şi cum tonul ăla ar fi fost o cavitate în care să rămân suspendată.

Acum mai bine, mulţumesc, i-am răspuns.

Mi-a povestit Bobbi ce s-a-ntâmplat. Cred că te-ai speriat rău.

Câteva secunde n-a zis niciunul nimic, după care am început să vorbim amândoi odată.

Zi tu primul, i-am spus.

Mi-a zis că ar vrea să treacă să mă vadă. I-am răspuns ca e bine-venit. A întrebat dacă am nevoie de ceva şi i-am spus că nu.

Bine, a făcut el. Pornesc acum. Ce voiai să-mi zici?

Îţi zic când ne vedem.

Am închis şi am pus telefonul cu grijă pe covoraşul de baie. După care am lăsat pleoapele să-mi acopere ochii şi m-am abandonat căldurii din apă, mirosului sintetic de fructe din gelul de duş, plasticului dur al Căzii, aburului care îmi umezea faţa. Am meditat. Am numărat de câte ori inspir şi expir, f După un timp care a părut lung, poate un sfert de oră, poate jumătate, Bobbi a revenit. Am deschis ochii; încăperea era luminoasă, radia lumină, şi era frumoasă, într-urt fel straniu.

Totul bine? a zis Bobbi. I-am spus că urma să treacă Nick şi a rostit doar atât: perfect. S-a aşezat pe marginea căzii şi am văzut-o cum scoate o brichetă şi un pachet de ţigări din buzunarul de la cardigan.

După ce şi-a aprins ţigara, mi-a adresat următoarele vorbe: ai de gând să scrii o carte? Atunci mi-am dat seama că nu-i răspunsese lui Philip la întrebarea despre spectacolele noastre pentru că, la un anumit nivel, ştia că ceva se schimbase; că lucram la o chestie nouă.

Faptul că observase acest aspect mă făcea să am încredere în ea, dar, pe de altă parte, servea demonstraţiei că nimic din mine nu era indescifrabil pentru Bobbi.

În ceea ce privea lucrurile mundane ori sordide, poate că le observa mai greu, însă schimbările reale care apăreau în viaţa mea nu puteau rămâne secrete pentru Bobbi.

Nu ştiu, i-am zis. Dar tu?

A mijit un ochi ca şi cum ar fi deranjat-o şi pe urmă l-a deschis din nou.

De ce aş scrie o carte? Nu sunt scriitoare.

Şi ce-ai de gând să faci? După absolvire.

Habar n-am. Să lucrez într-o universitate, dacă am să pot.

Expresia „dacă am să pot” exprima clar faptul că Bobbi încerca să-mi spună o chestie serioasă, ceva ce nu putea fi exprimat în cuvinte, ci mai degrabă transmis printr-un subterfugiu de comunicare. Nu numai că era un nonsens ca Bobbi să încheie enunţul cu „dacă am să pot”, întrucât provenea dintr-o familie bogată, citea pe rupte şi avea note bune, dar era ceva lipsit de noimă în contextul relaţiei noastre. Bobbi se raporta la mine, nu prin prisma lui „dacă am să pot”, ci ca la o persoană, poate singura persoană care înţelegea puterea feroce şi înspăimântătoare pe care o exercita asupra oamenilor şi a circumstanţelor. Putea să aibă orice şi-ar fi dorit. Iar eu ştiam asta.

Cum adică „dacă”? i-am spus.

Era cusută cu aţă albă şi, un timp, Bobbi a rămas tăcută şi şi-a smuls o scamă care ieşea din manşeta puloverului. 278

t-

¡i, Parcă voiai să dărâmi capitalismul mondial, am zis. ***I>*** Păi, n-am cum de una singură. Cineva trebuie să facă $i munca de jos.

^ ¡Nu mi te pot imagina în ipostază de persoană care fiice munca de jos.

Asta sunt, a replicat ea.

Nu prea ştiam ce-am vrut să spun cu „persoană care &qe munca de jos”. Personal, credeam în munca de jos, fam ar fi: să creşti copii, să culegi fructe, să faci curat. j||rau slujbe pe care le consideram foarte preţioase, slujbe idare mă impresionau şi care găseam că merită respect ˢM-a derutat făptui că, dintr-odată, îi ziceam lui Bobbi şiM un job la universitate nu era suficient de bun pentru ■:ea, dar mă deruta şi să mi-o închipui făcând ceva atât de 'Comun şi de aşezat. Pielea mea atinsese aceeaşi temperatură ca apa, aşa că mi-am scos un genunchi la aer, apoi |-am cufundat la loc.

,' Ei, da, o să fii o profesoară celebră în lume, am spus. O să predai la Sorbona.

Ba nu.

. Părea nervoasă şi pe punctul de a formula ceva, însă imediat privirea i s-a liniştit şi a devenit absentă.

Tu ai impresia că toate persoanele care-ţi plac sunt speciale, mi-a zis.

Am încercat să mă ridic, simţind duritatea căzii. Sunt o femeie normală, a continuat. Tu, când începi să ţii la cineva, îl frici să se simtă diferit de restu lumii.

La fel faci şi cu Nick, la fel ai făcut şi cu mine, la un moment dat.

Ba nu.

M-a privit fără urmă de cruzime sau furie şi mi-a spus: nu vreau să te supăr.

Dar mă superi, i-am răspuns.

Ei, na, îmi pare rău.

M-am strâmbat un pic. Telefonul ei a-nceput să bâzâie pe covoraşul de baie. L-a ridicat şi a răspuns: alo? Îhî, imediat. Apoi a-nchis. Era Nick; urma să meargă în hol şi să-i deschidă prin interfon.

Am rămas întinsă în cadă, fără să mă gândesc la nimic, fără să fac nimic. După câteva clipe, am auzit-o cum deschide uşa de la intrare şi cum îi spune lui Nick: a avut o zi grea, aşa că ia-o uşor. Şi pe Nick răspunzând: ştiu, aşa fac. În acel moment îi iubeam atât de tare pe amândoi, încât mi-aş fi dorit să apar în faţa lor sub formă de spirit bun şi să îi acopăr de binecuvântări. Vă mulţumesc, asta voiam să le spun. Va mulţumesc amândurora. Acum, voi sunteţi familia mea.

Nick a intrat în baie şi a închis uşa după el. Ia uite, o haină mişto, am zis. Era îmbrăcat cu ea. A surâs, s-a frecat la un ochi. Mi-am făcut griji din cauza ta, a spus. Mă bucur că ţi-

e destul de bine, cât să fetişizezi mărfuri[9], ca de obicei. Ia zi, te doare? Am ridicat din umeri.

Nu mă mai doare aşa tare, i-am zis. S-a uitat la mine un timp. După care a coborât privirea. A înghiţit în sec. Eşti bine? l-am întrebat. A dat din cap că da, şi-a şters nasul cu mâneca. Mă bucur că te văd, a zis. Vocea lui suna profund. Stai liniştit, am adăugat. Simt în regulă. S-a uitat în sus, spre tavan, autoironie, iar ochii îi erau umezi. Bine de ştiut, a spus.

I-am spus că aş vrea să ies din cadă, iar el a luat prosopul din cuier. Când m-am ridicat în picioare, m-a privit într-un fel care n-avea nimic vulgar; aşa cum te uiţi la cineva pe care l-ai văzut gol de nenumărate ori şi cu care eşti într-o anumită relaţie. Nu m-am ferit de privirea lui şi nici nu m-am simţit jenată. Mi-am imaginat doar cum trebuie că arătam: şiroind de apă, roşie de la fierbinţeala băii, cu părul din care se scurgeau râuleţe-râuleţe pe umeri. L-am privit cum stă fără să clipească, calm şi insondabil, ca un ocean. N-a mai fost nevoie să vorbim nimic. M-a învelit în prosop şi am ieşit din baie.

Ne-am dus la mine în cameră. Nick s-a aşezat pe pat, iar eu mi-am luat o pijama curată şi mi-am uscat părul cu prosopul. O auzeam pe Bobbi zdrăngănind la ukulele alături. Trupul meu radia împăcare. Eram istovită şi foarte slăbită, dar sentimentul de linişte îşi găsise loc, în felul lui. Într-un final, m-am aşezat lângă Nick. Mi-a pus o mână pe după umeri. Gulerul cămăşii îi mirosea a fum de ţigară. M-a-ntrebat de starea sănătăţii mele şi i-am spus că fusesem

---

[9] Aluzie la teoria marxistă a fetişizării mărfii. Conform lui Marx, fetişismul mărfii este o expresie universală a capitalismului. Marfa devine un fetiş într-un mod misterios, dobândind asupra consumatorului puteri care nu îi sunt intrinseci. *(N. red.).*

la spital în august şi că aşteptam să-mi vină rândul la ecograf. M-a mângâiat pe păr şi mi-a zis că îi pare foarte rău că i-am ascuns toate astea. I-am răspuns că nu voiam să-i fie milă de mine şi, pentru o vreme, a tăcut.

Regret ce s-a întâmplat acum câteva seri, a spus. Am avut impresia că încerci să mă răneşti şi am reacţionat exagerat, iartă-mă.

Nu ştiu de ce, dar tot ce am putut să-i răspund a fost: e-n regulă, stai liniştit. Erau singurele vorbe pe care am fost capabilă să le scot, aşa c-am avut grijă să sune cât mai împăciuitor.

Bine, a zis. Deci, pot să-ţi spun ceva?

Am încuviinţat din cap.

Am vorbit cu Melissa. I-am spus că mă văd cu tine. E-n regulă?

Am închis ochii. Şi ce-a urmat? am întrebat calm.

Am stat de vorbă. Aş zice că e bine.Deci i-am spus că doresc să mă văd în continuare cu tine şi a zis că înţelege perfect.

Nu trebuia să faci asta.

Trebuia s-o fac mai de mult. N-ar fi trebuit să te las să treci prin toate câte ai trecut, dar am fost laş.

Câteva momente am rămas tăcuţi. Am simţit beatitudinea oboselii, de parcă fiecare celulă din organismul meu cădea într-un somn adânc.

Ştiu că nu-i cine ştie ce de capul meu, a spus. Dar te iubesc şi o ştii. Evident că te iubesc. Chiar îmi pare rău că nu ţi-am spus-o până acum, însă nu ştiam dacă vrei să auzi aşa ceva. Iartă-mă.

Am zâmbit. Încă ţineam ochii închişi. Era tare bine să n-ai dreptate. De când mă iubeşti? l-am întrebat.

De când te-am cunoscut, cred. Dacă aş filozofa pe tema asta, aş spune că încă de dinainte de a te cunoaşte.

Doamne, sunt fericită.

Eşti? a zis. Asta e bine. Aş vrea să fii foarte fericită.

Şi eu te iubesc.

M-a sărutat pe frunte. Cuvintele lui erau simple, însă în vocea sa am simţit o emoţie care mă impresiona profund. Bine, a spus. Deci, ai suferit destul. Hai să fim cât se poate de fericiţi de azi înainte.

/

A doua zi am primit un e-mail de la Melissa. Eram în bibliotecă şi transcriam o listă de note pe laptop când a sosit mesajul ei. Am hotărât ca, înainte de a-l deschide, să dau o tură prin bibliotecă. M-am ridicat încet de la locul meu şi am început să mă plimb printre mese. Totul avea o tentă cafenie în sala bibliotecii. Pe fereastră am văzut o rafală de vânt facându-şi loc printre copaci. Pe terenul de cricket alerga o femeie în şort, ridicând şi coborând coatele de parcă erau nişte pistoane. Am aruncat o privire spre masa mea, să fiu sigură că laptopul e încă acolo. Era acolo, lucind ameninţător în gol. Am mai ocolit jumătate de sală, ca şi cum plimbarea

prin bibliotecă ar fi reprezentat un test de anduranţă fizică. După care am deschis e-mailul.

Bună, Frances. Nu sunt supărată pe tine, vreau să ţii cont de asta. Îţi scriu deoarece cred că e important să ştim cum stăm. Nick nu doreşte să mă părăsească & eu nu doresc să-l părăsesc. Rămânem împreună & nu divorţăm. Îţi spun lucrul ăsta pentru că n-am încredere în faptul că Nick va fi onest cu tine. Este un om slab & le spune oamenilor la modul compulsiv ceea ce vor s-audă. Pe scurt, dacă te culci cu soţul meu sperând în secret ca într-o bună zi să fie soţul tău, faci o mare greşeală. N-are de gând să mă lase & dacă totuşi ar face-o, nu s-ar însura cu tine. În acelaşi sens, dacă te culci cu el pentru că tu crezi că afecţiunea lui te califică drept o persoană mişto sau o persoană atrăgătoare & inteligentă, trebuie să ştii că Nick nu este atras în primul rând de persoane care arată bine ori care sunt respectabile dpdv moral. Îi plac partenerele care îşi asumă responsabilitatea pentru toate deciziile lui & atâta tot. Pentru tine, nu va rezulta nimic durabil în ceea ce priveşte respectul de sine din combinaţia asta. Sunt convinsă că supunerea lui ţi se pare fermecătoare deocamdată, dar să ştii că pe durata unui mariaj devine, de fapt, epuizantă. Este imposibil să te cerţi cu el, deoarece este patologic umil & n-ai cum să ţipi la el & să nu te simţi de rahat. Ştiu, pentru că azi am ţipat la el o grămadă. Întrucât eu însămi am „făcut greşeli” în trecut, mi-e greu să mă simt într-ade-văr trădată în sens cathartic, prin faptul că mă înşală cu o puştoaică de 21 de ani & detest chestia asta. Mă simt aşa cum s-ar simţi orice om în situaţia dată. Am plâns la greu, nu doar în crize scurte, ci şi în reprize serioase, de câte o oră sau mai mult. Dar pentru că m-am culcat cu o femele la un festival de literatură & după câţiva ani, când Nick era internat la psihiatrie, am început o relaţie cu cel mai bun prieten al

lui, care a continuat şi după ce Nick a aflat de noi, din aceste cauze presupun că sentimentele mele de acum nu sunt relevante. Ştiu că sunt un monstru & presupun că el ţi-a spus chestii oribile despre mine. Câteodată stau şi mă întreb: dacă sunt atât de cumplită, de ce mai e cu mine? Şi ştiu ce fel de oameni au acest gen de gânduri despre soţul sau soţia lor. Acei oameni care, la un moment dat, e posibil să-şi ucidă soţul sau soţia.
Nu intenţionez să-l ucid pe Nick, însă cred că e bine să ştii că, dacă aş încerca, probabil că el ar fi de acord. Nici dacă şi-ar da seama că mă pregătesc să-l omor, n-ar aduce vorba despre asta, ca să nu mă supere. Aşa de tare m-am obişnuit cu felul lui de a fi, demn de dispreţ & vrednic de milă, încât am şi uitat că l-ar putea iubi şi altcineva. Alte femei şi-au pierdut interesul faţă de el, de cum au reuşit să-l cunoască mai bine. Tu însă, nu. Îl iubeşti, nu-i aşa? Mi-a zis că tatăl tău e alcoolic, la fel a fost şi-al meu. Mă-ntreb dacă suntem atrase de Nick pentru că ne activează simţul controlului, care ne-a lipsit cu desăvârşire în copilărie. L-am şi crezut când mi-a spus că nu s-a întâmplat nimic între voi & că n-a fost decât o îndrăgostealã trecătoare. M-am simţit uşurată; groaznic, nu-i aşa? Mi-am zic că, na, te-a cunoscut mai bine peste vară, că încă nu-şi revenise total, că se simte mult mai bine de-atunci. Iar acum îmi dau seama că acest „mai bine” ţi se datorează, sau altfel spus, „mai binele” eşti chiar tu. Îl ajuţi pe soţul meu să-şi revină, Frances? Ce anume îţi dă acest drept? Acum e treaz ziua, am băgat de seamă. A-nceput iar să răspundă la e-mailuri & la telefon. Îmi trimite articole interesante despre politicienii de stânga din Grecia, când sunt la job. Şi ţie tot p-as-tea ţi le trimite sau le personalizează?
Recunosc că mă simt ameninţată de tinereţea extremă. E şocant să-ţi dai seama că bărbată-tu umblă după puştoaice. Nu l-am bănuit niciodată de aşa ceva. La 21 de

ani se cheamă că eşti o puştoaică, corect? Dar, dacă aveai 19, se mai culca cu tine? Oare e genul de om morbid, pe care, la 30 şi ceva de ani, îl atrag fetiţele de 15? Oare o fi căutat pe internet termenul „adolescentă”?

N-am avut de ce să mă gândesc la toate astea înainte să apari tu în viaţa noastră. Acum mă-ntreb dacă mă urăşte. Eu nu l-am urât când am avut aventurile mele; de fapt, aş zice chiar că l-am plăcut şi mai mult, dar dacă el mi-ar spune acelaşi lucru, l-aş scuipa. Cred că cel mai tare mă şochează faptul că nu vrea să facă ceea ce este cel mai simplu & să te părăsească. Fix aşa ştiu că m-a înlocuit. Zice că încă mă iubeşte, numai că, odată ce refuză să facă ceea ce-i cer, mai pot eu sa-l cred? Evident că el n-a reacţionat niciodată exagerat, aşa cum fac eu acuma & mereu mi-am zis că am mare noroc ***că*** a procedat aşa. Acum mă-ntreb dacă m-a iubit vreodată, cât de cât. E greu să-ţi imaginezi că unii se căsătoresc cu oameni pe care nu-i iubesc, dar, de fapt, este exact ceea ce-ar fi Nick în stare să facă, din loialitate & din dorinţa de a fi pedepsit. Şi tu i-ai descoperit partea asta sau numai eu? Ceva din mine ar vrea să fim prietene. Mi-ai părut rece & dură şi întâi am crezut că e din cauza lui Bobbi & mi-a displăcut profund. Acum, că am realizat că nu era decât gelozie & frică, simt altceva faţă de tine. Dar tu nu ai de ce să fii geloasă, Frances. Pentru Nick, probabil că eşti totuna cu fericirea. Nu mă îndoiesc că te consideră marea lui iubire, ca adult. Nici eu & nici el n-am avut relaţii furtunoase ascunse. Ştiu că n-am cum să-i interzic să te mai caute, deşi mi-aş dori să pot. Aş putea să-ţi cer ţie acest lucru, însă de ce aş face-o? Lucrurile stau mai bine acum, până şi eu îmi dau seama. Când ajungeam seara acasă, el era deja în pat. Sau stătea în faţa televizorului, fără să fi schimbat canalul toată ziua. Odată am venit acasă & l-am găsit uitându-se

la un film porno destul de soft, cu nişte majorete care se sărutau, iar când m-a văzut,

a dat din umeri & mi-a spus „nu mă uit ta tâmpenia asta, dar nu ştiu unde-i telecomanda”. La momentul respectiv m-am prefăcut că nu-l cred, pentru că m-am gândit că ar fi mai puţin exasperant faptul că se uită la un film cu majorete decât acela că zace pe canapea & lasă prostia aia de film să curgă deoarece e prea deprimat ca să caute telecomanda. Acum mă gândesc la toate serile în care am venit acasă luna asta & l-am găsit făcând mâncare & ascultând radioul. Şi e mereu proaspăt bărbierit & mă întreabă cum mi-a mers & echipamentul lui de sală este mereu în maşina de spălat. Uneori se uită în oglindă cu o expresie de-a dreptul apreciativă. Evident, cum de nu m-am prins? însă mereu i-am spus că vreau să-l ştiu fericit & acum realizez că am fost întotdeauna sinceră. Chiar asta vreau. Chiar şi când treaba stă aşa cum stă, tot vreau să-l ştiu fericit. Deci. Aşa. Poate luăm cina împreună la un moment dat, toţi patru. (Am s-o invit şi pe Bobbi). Am citit e-mailul de câteva ori. Mi s-a părut un semn de fandoseală din partea Melissei să scrie fără alineate, ca şi cum ar fi vrut să transmită: ia uite ce val de emoţii mă trece. De asemenea, eram sigură că redactase e-mailul pentru efect, efectul fiind următorul: Frances, să nu uiţi niciodată cine e scriitoarea dintre noi două. Eu sunt, nu tu. Astea au fost gândurile care mi s-au declanşat, nişte gânduri urâte. Nu-mi spusese că sunt o nemernică, sau toate acele lucruri groaznice care ar fi fost justificate în situaţia ei. Poate că într-adevăr o trecea un val de emoţii. Faza cu vârsta mă afectase şi mi-am dat seama că nici nu conta dacă fusese calculată ori ba. 288

Eu eram tânără, iar ea era mai bătrână. De ajuns ca să mă facă să mă simt prost, ca şi cum as fi băgat mai multe fise

decât era cazul în automatul cu snackuri. La a doua citire am sărit peste partea respectivă.

Singura informaţie din e-mail despre care aş fi vrut să aflu mai multe era aceea care-l privea pe Nick. Fusese internat la psihiatrie, ceea ce nu ştiusem. Chestia nu mi-a repugnat în sine; citisem cărţi, auzisem că adevărata dementă e capitalismul. Dar credeam că persoanele care au stat în spital cu probleme psihiatrice sunt altfel decât oamenii pe care îi cunosc eu. Îmi dădeam seama că acum mă aflam într-un cadru social unde bolile mintale severe nu mai aveau conotaţii rele. Primeam a doua tură de educaţie: învăţarea unui nou set de prefăcătorii şi simularea unui nivel de înţelegere mai mare decât cel avut în realitate. În această logică, Nick şi Melissa erau părinţii care îmi arătau lumea, urân-du-mă şi iubindu-mă probabil mai tare decât părinţii mei biologici. De asemenea, însemna şi faptul că eram geamăna cea rea a lui Bobbi, ceea ce n-ar fi împins metafora prea departe.

Am urmărit acest şir de gânduri cu superficialitate, aşa cum te uiţi după o maşină care trece întâmplător pe lângă tine. Mă contorsionasem cu totul pe scaun, de parcă eram un arc sub presiune, cu picioarele dublu încrucişate, cu bolta tălpii stângi sprijinită de piciorul scaunului. Mă simţeam vinovată de faptul că Nick fusese atât de bolnav şi eu aflasem abia acum, chiar dacă el alesese să nu-mi spună. Nu ştiam ce să fac cu informaţia. În e-mail, Melissa fusese total insensibilă în legătură cu acest lucru, de parcă boala lui Nick era fundalul unei comedii negre pe care se proiectau aventurile ei şi mă-ntrebam dacă într-adevăr asta simţea ori era numai o modalitate de a-şi masca adevăratele emoţii. Mi-am adus aminte de faza din librărie cu Evelyn tot repetându-i ce bine arată.

După o oră, am răspuns la e-mail în felul următor:

Multe de procesat. Bună idee cu cina.

Eram deja pe la mijlocul lui octombrie. Am strâns nişte bani din ce-am mai găsit prin cameră, plus economiile pentru zile de naştere şi Crăciun, pe care uitasem să le depun la bancă. Cu totul, am adunat patruzeci şi trei de euro, din care am cheltuit patru euro jumate jntr-un supermarlcet nemţesc pe pâine, paste şi roşii la conservă. Dimineţile o întrebam pe Bobbi dacă pot să folosesc din laptele ei şi ea făcea un gest cu mâna, ceva de genul: foloseşte tot ce vrei. Jerry îi trimitea o sumă fixă pe săptămână şi observasem şi că avea un palton nou, negru, de lână, cu nasturi din carapace de broască-ţestoasă. N-avusesem chef să-i spun care era situaţia cu contul meu, aşa că i-am aruncat ***en passant*** că sunt „falită", pe un ton deliberat frivol. În fiecare seară şi în fiecare dimineaţă îl sunam pe taică-miu, iar el nu răspundea nici dimineaţa, nici seara.

Chiar ne-am dus acasă la Nick şi Melissa, la cină. Ne-am dus de mai multe ori. Bobbi se simţea din ce în ce mai bine în compania lui Nick, pare-se mai bine decât în compania Melissei ori a mea. De câte ori ne

vedeam toţi patru, ea şi cu Nick se implicau în discuţii contradictorii sau alte activităţi concurenţiale, din care Melissa şi cu mine eram excluse. După masă, jucau jocuri video sau şah cu piese magnetice, iar eu şi Melissa discutam despre impresionism. Odată, când s-au pilit, s-au întrecut la alergat prin curte. Nick a câştigat, dar era obosit la final şi Bobbi i-a strigat că este „în vârstă" şi a aruncat în el cu frunze de pe jos. A întrebat-o pe Melissa: care e mai frumos, Nick sau eu? Melissa s-

a uitat la mine şi, pe un ton complice, i-a dat replica: îmi iubesc amândoi copiii la fel. Relaţia lui Bobbi cu Nick m-a afectat într-un mod curios. Simţeam un fior de natură estetică atunci când îi vedeam împreună, fiecare în parte bucurându-se de atenţia totală a celuilalt. Din punct de vedere fizic, erau perfecţi; parc-ar fi fost gemeni. Uneori mă surprindeam dorindu-mi să se apropie efectiv, ba chiar să se mângâie, ca şi cum voiam să compensez ceva care, în capul meu, rămăsese neterminat.

De multe ori ne lansam în discuţii politice, în care toţi împărtăşeam aceeaşi poziţie, numai că ne exprimam diferit. De pildă, Bobbi era insurgenţă, în vreme ce Melissa, dintr-un pesimism macabru, era mai degrabă pentru supremaţia legii. Nick şi cu mine ne situam undeva la mijloc, mai repede gata să criticăm decât să aderăm la ceva. Într-o noapte am discutat despre rasismul endemic al aplicării codului penal în Statele Unite, despre filmuleţe care arătau brutalitatea poliţiştilor şi pe care le priviserăm cu toţii fără să le fi căutat în mod special şi despre ceea ce însemna pentru noi, albii, afirmaţia că „erau dificil de văzut”, lucru cu care eram toţi de acord, deşi nu reuşiserăm să definim exact această dificultate. Mai ales, era unul cu o adolescentă de culoare în costum de baie, ţipând după maică-sa, în timp ce un poliţist alb o culcase la pământ şi îi pusese genunchiul în spate, şi despre care Nick afirma că-i făcuse rău fizic şi că nu putuse să-l vadă până la capăt.

Îmi dau seama că e un act de autoindulgenţă, a zis el. Dar, pe de altă parte, m-am întrebat cu ce o să fiu eu mai bun dacă îl văd pe tot? Ceea ce e în sine ceva deprimant.

Am mai vorbit şi despre faptul că filmuleţele alea contribuiau cumva la dezvoltarea unui simţ al superiorităţii

europene, de parcă poliţiştii din Europa n-ar fi şi ei nişte rasişti endemici.

Ceea ce chiar sunt, a spus Bobbi.

Da, nu cred că formula corectă este „Poliţiştii americani sunt nişte ticăloşi”, a punctat Nick.

Melissa a zis că ea nu se îndoieşte că noi toţi suntem de vină într-un fel sau altul, numai că e greu să ne dăm Seama în ce anume constă exact vina noastră şi aparent e imposibil să facem ceva, înainte de a pricepe asta. Am spus că eu mă simt uneori tentată să-mi neg rasa, ca şi cum, deşi eram în mod evident albă, n-aş fi fost „tocmai” albă, la fel ca restul oamenilor albi.

Nu te supăra, mi-a zis Bobbi, dar pe bune că asta n-ar ajuta la nimic.

Nu mă supăr, i-am răspuns. Sunt de acord.

Se schimbaseră anumite lucruri în relaţia mea cu Nick, după ce-i spusese Melissei că suntem împreună. Eu puteam să-i trimit SMS-uri sentimentale în timpul zilei, iar el mă sima când se îmbăta şi-mi zicea chestii drăguţe despre felul meu de a fi. Sexul în sine era la fel, deşi mai pe urmă n-a mai fost. Nu mă mai simţeam liniştită, ci lipsită de apărare într-un fel straniu, ca un animal care face pe mortul. Ca şi cum Nick ar fi putut să pătrundă prin învelişul de protecţie moale al corpului meu şi să ia orice ar fi găsit înăuntru, plămânii, de exemplu, sau oricare alt organ intern, iar eu n-aş fi avut cum să-l opresc. Când i-am spus chestia asta, mi-a zis că şi el simţea acelaşi lucru, dar era adormit şi probabil nu asculta cu prea mare atenţie ce vorbesc.

În campus se formaseră grămezi de frunze moarte, peste tot, iar eu îmi petreceam vremea mergând la cursuri şi căutând cărţi în biblioteca Ussher. În zilele fără ploaie, Bobbi şi cu mine ne plimbam pe alei mai puţin umblate dând cu piciorul în frunze şi discutând despre diferite chestii, de pildă despre peisagistică. Bobbi considera că fetişizarea „naturii virgine” era profund patriarhală şi naţionalistă. Îmi plac mai mult clădirile decât peisajele, am observat eu. Sunt mai poetice, deoarece în ele locuiesc oameni. Sau stăteam în

Buttery[10] şi ne uitam cum se scurge ploaia pe geam. Se schimbase ceva şi între noi două, dar nu-mi dădeam seama ce. Încă ne intuiam stările una alteia cu uşurinţă, încă împărtăşeam aceleaşi priviri conspirative, iar discuţiile noastre încă erau lungi şi inteligente. Momentul în care îmi umpluse cada schimbase ceva; o plasase pe Bobbi într-un raport nou faţă de mine, chit că şi ea, şi eu rămăseserăm aceleaşi.

Într-o după-masă, spre finalul lunii, când rezerva mea monetară ajunsese pe la vreo şase euro, am primit un e-mail de la un tip, Lewis, care era redactor la o revistă literară din Dublin. Mesajul zicea că Valerie le trimisese povestirea în vederea publicării şi că, dacă sunt de acord, ei ar dori foarte tare să apară în următorul număr. Mai spunea că este „foarte entuziasmat” de această perspectivă şi că se gândise la câteva posibile intervenţii, dacă m-ar interesa acest lucru.

Am deschis fişierul trimis lui Valerie şi am citit tot dintr-o suflare, Aură să stau să cântăresc ceea ce fac. Personajul din povestire era recognoscibil, era Bobbi, cu părinţii ei recognoscibili ca fiind părinţii ei şi eu identificabilă ca fiind

[10] Restaurant din cadrul Colegiului Trinity. *(N. trad.).*

eu. Nimeni dintre cei care ne cunoşteau n-ar fi avut probleme să se prindă că era vorba despre Bobbi. Nu apărea într-o lumină proastă, neapărat. Accentul cădea pe latura dominantă a personalităţii ei şi a personalităţii mele, deoarece povestirea trata tema dominării în relaţiile interperso-nale. Dar, mi-am zis eu, asta Face literatura; sortează şi subliniază. Bobbi va înţelege cel mai bine.

Lewis a mai zis că o să fiu plătită şi a enumerat o gamă de onorarii pentru colaboratorii aflaţi la primul contract. Dacă apărea integral, povestirea mea ar fi făcut peste opt sute de euro. I-am răspuns lui Lewis la e-mail, i-am mulţumit pentru interesul arătat şi i-am spus că aş fi încântată să colaborez în privinţa oricărei sugestii pe care o consideră adecvată.

În seara aceea, Nick a trecut şi m-a luat de la apartament, ca să ieşim în oraş, în Monkstown. Melissa era în vizită la rude, la Kildare, pentru câteva zile. În maşină, i-am dat detalii despre povestire şi despre conversaţia avută cu Bobbi în baie şi despre cum se exprimase ea legat de însuşirea de a nu fi special. Stai un pic, fileu Nick. Deci, cu cât ai. vândut povestirea? Habar n-aveam că scrii şi proză. Am râs, îmi făcea plăcere ca el să fie mândru de mine. I-am răspuns că aia era prima, iar el mi-a zis că îl intimidez. Am mai vorbit şi de prezenţa lui Bobbi în povestire şi mi-a zis că şi el apărea destul de des în lucrarea Melissei.

Dar numai episodic, am spus: Cum ar fi: „era şi soţul meu acolo”. La mine, Bobbi e personajul principal.

Da, uitasem că i-ai citit cartea. Aşa e, nu prea insistă pe personajul meu. În tot căzu, sunt sigur că Bobbi n-are să se supere.

Iau în calcul varianta de a nu-i spune niciodată. Că doar n-o citi revista.

Ei, cred că asta nu-i o idee bună, a zis. Ar însemna ca o mulţime de oameni să-şi ţină gura în faţa ei. Băiatu-ăla cu care mai ieşiţi voi, Philip, şi alţii ca el. Nevastă-mea. Însă tu eşti şefii, asta e clar.

Am scos doar un „hm”, pentru că am realizat că are dreptate, dar n-aveam chef să accept. Îmi făcea plăcere să-l aud zicând că eu sunt şeful. A bătut darabana pe volan, vesel. Ce-oi avea eu cu scriitoarele? a spus.

Nimic, dar îţi plac femeile care te distrug intelectual. Pun pariu că te-ai îndrăgostit de profele din şcoală.

Eram notoriu pentru faza asta. La facultate mi-am şi tras-o c-o profă, nu ţi-am povestit?

L-am rugat să-mi zică istoria şi mi-a zis-o. Tipa nu era o asistentă, era profesor plin şi l-am întrebat ce vârstă avea, iar el a zâmbit reţinut şi mi-a spus: vreo patruş’cinci? Poate cincizeci. Oricum, putea să-şi piardă slujba, a fost o dementă.

Văd lucrurile din perspectiva ei. Nu eu am fost aia care te-a sărutat prima oară, la ziua soţiei tale?

Mi-a spus că se străduieşte să priceapă de ce induce acest efect asupra oamenilor, că i se întâmplase rareori, însă de fiecare dată cu o intensitate violentă şi fără ca el să fi acţionat în vreun fel. O prietenă de-a fratelui său mai mare dezvoltase o pasiune similară pentru el, când avea cinşpe ani. Şi fata avea aproape douăzeci, a spus. Obsedată de mine. Aşa am şi fost dezvirginat.

Dar tu erai obsedat de ea? l-am întrebat.

Nu, eu eram doar speriat s-o refuz. Nu voiam s-o jignesc.

I-am zis că e o poveste deprimantă şi că m-a întristat. S-a grăbit să adauge: stai, nu căutam compasiune. Am acceptat să... n-a fost... Ei, mă rog, pesemne că era ilegal, dar am consimţit întru totul.

Pentru că ţi-era frică să zici nu, i-am spus. Ai mai numi-o consimţământ dacă mi s-ar fi întâmplat mie?

Păi, nu. Dar eu nu m-am simţit ameninţat fizic ni-cio clipă. Adică, ea se purta cam ciudat, dar eram doi adolescenţi până la urmă. Şi nu cred că era un om rău.

Ne aflam încă în trafic, pe cheiul din partea de nord a oraşului. Nu era târziu, dar se întunecase deja. M-am uitat pe geam la pietoni şi la perdeaua de ploaie care unduia sub felinare. I-am spus că, din punctul meu de vedere, e un obiect al iubirii foarte atrăgător şi din pricina faptului că demonstrează o stranie pasivitate. Ştiam că va trebui să te sărut eu prima, i-am zis. Şi că tu n-o să mă săruţi niciodată, ceea ce m-a făcut să mă simt vulnerabilă. Dar am simţit şi o putere teribilă, adică, mă laşi să te sărut, bun, ce altceva mă mai laşi să fac? Ameţitoare senzaţie. Greu de ştiut dacă am control total asupra ta, ori niciun strop de control.

Şi acum ce crezi? a-ntrebat.

Mai degrabă control total. E rău?

Mi-a zis că nu-l deranjează. Că e de părere că ar fi sănătos pentru relaţia noastră să încercăm să remediem disproporţia de putere, dar că nu crede c-o să reuşim vreodată s-o facem pe deplin. I-am spus că Melissa îl consideră „patologic umil” şi el a replicat c-ar fi

o eroare să cred că asta înseamnă „neajutorat” în relaţiile cu femeile. Mi-a mai spus că el crede că, de multe ori, neputinţa este un mijloc de exercitare a puterii. I-am zis că vorbeşte exact ca Bobbi şi l-a pufnit râsul. Frances, ăsta e cel mai tare compliment pe care îl poate spera un bărbat de la tine.

În seara aia am discutat despre fetiţa surorii lui, cât de mult o iubeşte şi cum, uneori, când e deprimat, se duce acasă la Laura, doar ca să stea cu copilul şi să-i vadă făţuca. Nu-mi puteam imaginam dacă el şi Melissa intenţionaseră să aibă copii sau de ce nu-i făcuseră până acum, dacă el iubea aşa de tare copiii. Nu voiam nici să-ntreb, de teamă să aflu că de fapt asta intenţionau, aşa că am abordat un ton ironic şi am spus: poate că noi doi o s-avem copii, la un moment dat. Putem să-i creştem într-o comunitate poligamă şi să le dăm voie să-şi aleagă singuri numele de botez. Nick mi-a spus că deja avusese oarece fantezii ticăloase în acest sens.

Ţi-aş mai părea atrăgătoare dacă aş fi gravidă?

Da, normal.

În sens fetişist?

Păi, nu ştiu, a zis. Sunt mult mai atent la femeile gravide decât eram acum zece ani. Mă tot imaginez făcând chestii mişto pentru ele.

Pare fetişist.

Pentru tine, totul e un fetiş. Mă referam la chestii

de genul să le fac de mâncare. Dar, dă, te-aş mai fute şi dacă ai fi gravidă. Stai liniştită.

M-am întors şi mi-am apropiat gura de urechea lui. Am închis ochii şi am avut impresia că totul e un joc, şi nicidecum ceva absolut real. Auzi, i-am şoptit, te doresc tare de tot. Şi l-am simţit cum aprobă din cap, o mişcare duioasă şi nerăbdătoare. Mersi, a spus. Da, exact. Ne-am sărutat. M-am împins cu spatele în saltea, iar el m-a mângâiat prudent, ca o căprioară care atinge uşor lucrurile cu botul. Nick, eşti o binecuvântare, i-am zis. Mi-a răspuns: stai o clipă, mi-am uitat portofelul în haină. Şi eu i-am spus: fără prezervativ, oricum iau anticoncepţionale. Se sprijinea cu mâna de pernă, lângă capul meu şi a rămas nemişcat pentru un moment; îi simţeam doar respiraţia foarte fierbinte. Da, aşa vrei? a zis. I-am răspuns că da, aşa vreau; i-am simţit în continuare respiraţia, apoi a rostit: mă fad să mă simt atât de bine în pielea mea.

Mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului său, iar el şi-a strecurat mâna între picioarele mele, ca să mă penetreze. Până în acel moment folosiserăm mereu prezervativ, iar acum simţeam ceva diferit sau poate că el se comporta diferit. Era uşor transpirat şi gemea din greu. Simţeam cum tot corpul mi se deschide şi mi se închide ca într-un film făcut din fotograme individuale, cu o floare deschizându-şi şi închizându-şi petalele, numai că totul se petrecea atât de real; era halucinant. Nick a spus „la dracu” şi apoi a adăugat: Frances, iartă-mă, 300

nu mi-am dat seama c-o să fie aşa bine. Buzele lui erau închise şi foarte moi. L-am întrebat dacă simte nevoia să termine deja, iar el a tras aer în piept şi a spus: scuze, îmi pare rău. M-am gândit că are o dorinţă îngrozitoare de a mă lăsa gravidă; cum o să mă simt imensă şi umflată, cum o să mă mângâie cu tandreţe şi cu mândrie, după care m-am auzit rostind: nu, e bine, asta vreau. Imediat a urmat o

senzaţie ciudată şi mişto, iar Nick îmi tot zicea că mă iubeşte, ţin minte precis. Îmi şoptea la ureche: te iubesc.

/

Aveam câteva eseuri de predat, iar termenele se apropiau, aşa că mi-am impus un program dur. Dimineaţa, până să se deschidă biblioteca, stăteam în pat şi lucram la modificările trimise de Lewis. Vedeam cum povestirea mea prinde formă, se desfăşoară, devine mai consistentă şi mai lungă. Apoi făceam duş şi mă îmbrăcam într-un pulover larg, gata să merg şi să stau toată ziua la facultate. De multe ori reuşeam să mănânc abia seara, târziu, iar când ajungeam acasă fierbeam o mână de paste şi le înghiţeam cu oţet şi ulei înainte să adorm, uneori fără să apuc să mă dezbrac.

Nick intrase într-un ***Hamlet,*** iar după repetiţii, joia şi vinerea, venea să doarmă la mine. S-a plâns că frigiderul e mereu gol, dar după ce i-am spus pe un ton megasarcastic: sunt lefteră, mi-a zis: serios?

Îmi pare rău, n-am ştiut. Apoi a-nceput să aducă mâncare când venea în vizită. Aducea pâine proaspătă de la brutăria Temple Bar, borcane cu dulceaţă de zmeură, casolete cu humus şi cutii cu cremă de brânză nede-gresată. Când m-a văzut cum devorez mâncarea, m-a întrebat cât de lefteră sunt. Am ridicat din umeri. După aia, a-nceput s-aducă piept de pui şi carne tocată în vid şi să mi le lase în frigider. Încep să mă simt ca o femeie întreţinută, îi spuneam. Iar el dădea răspunsuri de genul: auzi, dacă n-ai chef să le faci mâine, bagă-le la congelator. Am decis să reacţionez cu haz şi lejeritate în privinţa mâncării, pentru că m-am gândit că Nick s-ar simţi

stânjenit dacă ar şti că eu chiar nu aveam niciun ban şi că efectiv mă hrăneam cu pâinea şi cu gemul de la el.

Bobbi părea să fie încântată de prezenţa lui în apartament, mai ales că se dovedea foarte util. Ne-a învăţat să schimbăm garnitura la robinetul din bucătărie, care curgea. Bărbatul casei, zicea ea, sarcastic. La un moment dat, când ne gătea masa de seară, l-am auzit discutând la telefon cu Melissa despre nu ştiu ce conflict de redacţie pe care-l avusese ea şi l-am urmărit cum o domoleşte spunându-i că ăia sunt „total aberanţi”. Majoritatea timpului cât a conversat la telefon n-a făcut decât să dea din cap în timp ce amesteca în oalele de pe plită şi să zică: mmm, ştiu. Ăsta părea să fie rolul care-i plăcea cel mai mult; să asculte diverse chestii şi să pună întrebări inteligente, care demonstrau că a ascultat cu atenţie. 302

Îi dădea sentimentul că e util. Se descurca minunat la telefon în astfel de situaţii. N-aveam nicio îndoială că ea îl sunase pe el. Nopţile stăteam de vorbă până târziu, uneori până vedeam că începe să se lumineze în spatele jaluzelelor: l-am spus la un moment dat că beneficiez de un program de ajutor financiar,' ca să-mi plătesc studiile. Şi-a exprimat surprinderea, după care a zis: iartă-mă că m-am lăsat surprins, sunt un ignorant. E o prostie să crezi că toţi părinţii au posibilitatea să le plătească facultatea copiilor.

Da, păi, nu suntem săraci, i-am spus. Nu zic asta ca o formă de apărare. Pur şi simplu n-aş vrea să ai impresia că am crescut în sărăcie şi aşa mai departe.

Bineînţeles.

Dar ştii, simt că sunt altfel decât tine sau decât Bobbi. Poate că-i doar o mică diferenţă. Eu sunt conştientă de lucrurile mişto pe care le am. Cum ar fi laptopul, e second-hand, a fost al lui văr-miu. Şi totuşi, mă bucur de el.

E normal să ai lucruri mişto, a spus.

Am ciupit cuvertura cu două degete. Avea o ţesătură aspră, scorţoasă, nu ca aceea din bumbac egiptean care se afla pe patul lui Nick.

Nu prea mă pot baza pe taică-miu că-mi trimite alocaţia lunară, i-am zis.

Aoleu, pe bune?

Mda. De exemplu, acum n-am niciun ban.

Tu vorbeşti serios? m-a-ntrebat Nick. Şi din ce trăieşti?

Am răsucit cuvertura între degete, simţindu-i fibrele textile. Păi, Bobbi mă lasă să iau diverse chestii de la ea, i-am spus. Şi tu aduci mereu mâncare.

Frances, e-o demenţă. De ce nu mi-ai spus? Aş putea să-ţi dau nişte bani.

Nu, nu. Chiar şi tu ai zis c-ar fi dubios. Ai menţionat că te îngrijorează anumite aspecte etice.

M-ar îngrijora şi mai tare să te ştiu că mori de foame. Fii atentă, mi-i dai înapoi dacă vrei. Să zicem că e un împrumut.

Am lăsat ochii-n jos şi m-am uitat la imprimeul oribil, cu flori, al cuverturii. Urmează să iau bani pe povestire, i-am spus. Ţi-i returnez cum îi primesc de-acolo. A doua zi

dimineaţă, în timp ce eu şi Bobbi luam micul dejun, s-a dus la un bancomat. Când a revenit, mi-am dat seama că se sfia să mi-i paseze cu Bobbi de faţă, şi m-am bucurat. Nu voiam ca ea să ştie că am nevoie de bani. L-am condus la plecare, iar pe hol şi-a scos port-moneul şi a numărat patru bancnote de câte cincizeci de euro. Mă neliniştea un pic să-l văd că manevrează banii în felul ăla. E prea mult, i-am zis. A făcut o faţă îndurerată şi a precizat: o să mi-i dai înapoi dacă ai chef, nu-ţi face probleme. Am deschis gura să mai spun ceva, dar m-a întrerupt: Frances, chiar nu contează. Probabil că pentru el nu conta. Înainte să plece, m-a sărutat pe frunte.

/

În ultima zi din octombrie am predat unul dintre eseuri, după care m-am dus la o cafea cu Bobbi şi cu prietenii noştri. Eram fericită pe atunci; a fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea. Lewis era mulţumit de modificările aduse povestirii; povestire ce avea să apară în numărul din ianuarie al revistei. Cu împrumutul de la Nick şi cu banii care urmau să intre de la revistă, chiar şi după ce scădeam din ei suma datorată, mă simţeam invincibil de bogată. Ca şi cum scăpasem în sfârşit de copilărie şi de dependenţa de alţii. Taică-miu nu-mi mai putea face rău, iar din această perspectivă avantajoasă, simţeam o compasiune sinceră şi inedită faţă de el; compasiunea observatorului cu suflet bun.

În după-amiaza aceea ne-am văzut cu Marianne şi cu iubitul ei, Andrew, pe care nu-l prea înghiţea nimeni. Era şi Philip, împreună cu Camille, o fată cu care începuse să iasă. Philip se purta ciudat în prezenţa mea, atent să-mi prindă privirea ori de câte ori avea ocazia şi să râdă la poantele mele, însă cumva empatic ori chiar din milă, mai

degrabă decât din prietenie. Mi s-a părut ceva mult prea idiot ca să fie catalogat drept ofensiv şi speram să fi observat şi Bobbi, ca să avem ce bârfi mai târziu.

Eram într-o cafenea mică de lângă piaţa College Green, la etaj, şi, la un moment dat, conversaţia a virat către tema monogamiei, un subiect despre care eu, una, nu aveam nimic de spus. Mai întâi, Marianne a pus problema dacă nu cumva poligamia era o orientare naturală, ca aceea de gay, iar unii oameni erau programaţi să fie poligami, ceea ce a făcut-o pe Bobbi să afirme că nicio orientare sexuală nu era „naturală” în sine. Am sorbit din cafeaua cumpărată de Bobbi şi n-am zis nimic, aşteptând să aud ce are de spus. A continuat explicând că monogamia se bazează pe un anumit tipar de angajament, care serveşte nevoilor bărbatului din societatea patriarhală de a-şi transmite averile progeniturilor, facilitată în mod tradiţional prin dreptul recunoscut de a avea o soţie. Poligamia se bazează pe un model complet alternativ, a conchis Bobbi. Ceva care, mai degrabă, s-ar putea numi consimţământ spontan.

Era captivant s-o asculţi pe Bobbi cum teoretizează. Se exprima în enunţuri limpezi, extrem de inteligente, de parcă ar fi modelat apă, ori sticlă în văzduh. Nu şovăia niciodată şi nu se repeta niciodată. Din când în când ni se intersectau privirile şi eu dădeam din cap: da, exact. Aceste confirmări păreau s-o încurajeze, ca şi cum ar fi căutat aprobarea în privirea mea, după care îşi muta ochii în altă parte şi continua: ce vreau să spun cu asta este că...

Parcă nici nu se uita la ceilalţi de la masă când explica, dar am remarcat că Philip şi Camille tot schimbau priviri între ei. La un moment dat, Philip s-a uitat la Andrew, celălalt

bărbat din gaşcă, iar Andrew a ridicat din sprâncene, de ziceai că Bobbi vorbea în chineză, 306

sau propovăduia antisemitismul. Mi-am zis că e un gest de laşitate din partea lui Philip să se uite la Andrew, pe care nici măcar nu-l plăcea, iar chestia asta mi-a provocat disconfort. Încet-încet, mi-am dat seama că nu mai zicea nimeni nimic de-o bucată de timp şi că Marianne ţinea ochii-n jos, stânjenită. Oricât de mult îmi plăcea s-o ascult pe Bobbi vorbind astfel, mi-am dorit să se oprească.

Eu nu cred că poţi iubi mai mult de o singură persoană, a spus Camille. Adică, aşa, cu tot sufletul, iubire adevărată.

Ai tăi au iubit-o mai mult pe sor-ta? îmi închipui că nu ţi-a fost uşor.

Camille a avut un râs nervos, nedându-şi seama dacă Bobbi glumise şi fără s-o cunoască suficient de bine încât să ştie că astfel de replici erau frecvente la ea.

Nu e chiar acelaşi lucru dacă vorbim de părinţi – copii, a zis Camille. Corect?

Păi, depinde dacă tu crezi într-un fel de concept transistoric de iubire romantică, constant în cadrul diferitelor culturi, a răspuns Bobbi. Dar cred că noi, toţi, credem în tot felul de prostii, nu-i aşa?

Marianne mi-a aruncat o privire scurtă, dar am înţeles că şi ea simţea acelaşi lucru: că Bobbi fusese mai agresivă decât de obicei, că intenţionase s-o jignească pe Camille şi că Philip avea să fie contrariat. M-am uitat la Philip şi mi-am dat seama că era prea târziu.

Nările i se dilataseră uşor, se capsase şi urma să se certe cu Bobbi şi să piardă.

O mulţime de antropologi au căzut de acord asupra faptului că omul este o specie monogamă de la natură, a zis Philip.

Tu chiar iei de bună teoria asta? i-a replicat Bobbi.

Nu se poate explica totul prin teoria culturilor, a spus Philip.

Bobbi a izbucnit în râs; un râs fabulos din punct de vedere estetic, un spectacol al totalei încrederi în sine, ceea ce a făcut-o pe Marianne să se crispeze.

O, Doamne, şi ăştia-ţi vor da o diplomă de absolvent?! a zis Bobbi.

Dar Iisus? am spus. El i-a iubit pe toţi.

El era celibatar, a punctat Philip.

Asta este o dispută istorică, a replicat Bobbi.

Philip, ia zi-ne de eseul tău despre Bartleby[11], am spus. L-ai predat astăzi, aşa-i?

Bobbi a rânjit la auzul intervenţiei mele şi s-a lăsat pe spătarul scaunului. Philip nici nu se uita la mine, ci la Camille şi zâmbeau unul la altul, ca la un banc pe care-l înţelegeau numai ei. Mi-a sărit muştarul, pentru că eu mă băgasem în discuţie ca să-l scutesc pe el de umilinţă şi era total nedelicat din partea lui să nu ia act

de încercarea mea. După care s-a-ntors şi a-nceput să vorbească despre eseu, de parcă-mi făcea o favoare, aşa fă m-am prefăcut că nu-l ascult. Bobbi s-a apucat

[11] Personajul titular din nuvela *Bartleby, copistul,* de H. Melville. *(N. trad.).*

să scotocească prin geantă după ţigări, ridicând la un moment dat capul, doar cât să-i zică: să-l citeşti pe Gilles Deleuze. Philip s-a uitat iar la Camille.

Păi, l-am citit, spuse.

Atunci e clar că n-ai înţeles nimic, a zis Bobbi. Frances, ai chef să ieşi la o ţigară?

M-am dus cu ea afară. Începuse să se însereze, iar $erul era rece şi bleumarin. A-nceput să râdă şi am râs şi eu, bucuroasă că eram singure. A aprins amândouă ţigările, după care a exalat fumul într-un nor alb şi s-a înecat de râs.

Auzi, specie monogamă! Ce-ai făcut? a zis. Eşti aşa de naivă.

Cred că singura mea şansă să par deşteaptă e să tac cât mai mult.

Replica asta a amuzat-o. Mi-a mutat o şuviţă de păr după ureche, cu un gest tandru.

Asta-i o aluzie? a spus.

A, nu. Dacă aş fi în stare să vorbesc aşa cum vorbeşti ţu, nu mi-ar mai sta gura.

Ne-am zâmbit reciproc. Se făcuse frig. Ţigara lui Bobbi a împrăştiat un spectru portocaliu, aruncând scântei minuscule în jur. Şi-a-ntors faţa către stradă, etalându-şi profilul perfect.

Mă simt de căcat de la o vreme, a zis. Toate chestiile de acasă, nu ştiu ce să zic. Te crezi în stare să faci faţă unei

situaţii şi, pe urmă, când chiar se petrece, îţi dai seama că te depăşeşte.

Şi-a plimbat ţigara pe buza de jos şi şi-a dus mâinile la ceafa ca să-şi strângă părul într-un nod. Era seara de Halloween, străzile mişunau de oameni, trecând grupuri-grupuri, costumaţi cu pelerine, purtând ochelari falşi, ori deghizaţi în tigri.

Cum adică? am întrebat. Ce s-a-ntâmplat?

Ştii că Jerry e cam temperamental, da? Nu contează. Drame de familie, ce-ţi pasă?

Îmi pasă de tot ce se-ntâmplă cu tine. .

Şi-a scos ţigara din gură şi şi-a şters nasul cu mâneca. Lumina portocalie i se reflecta în ochi, incandescentă.

Nu prea e de acord cu divorţul, a spus Bobbi.

N-am ştiut.

Îhî, e cam labagiu la faza asta. Are nu ştiu ce teorii conspiraţioniste, cum că Eleanor încearcă să-i ia toţi banii sau aşa ceva. Iar cea mai naşpa chestie e că ar vrea ca eu să-i ţin partea.

Mi-am amintit cum îi zisese lui Camille: ai tăi au iubit-o mai mult pe sor-ta? Ştiam că Bobbi fusese mereu preferata lui Jerry, care o considera pe sora ei o răzgâiată, iar pe nevasta lui, o isterică. Ştiam că-i spusese toate astea lui Bobbi ca să-i câştige încrederea. Şi fusesem convinsă că a fi favorita lui Jerry reprezenta 310 un avantaj, numai că acum realizam că era de fapt o povară şi un pericol.

N-am ştiut că treci prin chestia asta, i-am spus.

Tot timpul trecem prin ceva, corect? în esenţă, cam asta-i viaţa. Se tot acumulează lucruri prin care treci. Tu nu te zbaţi în rahatu-ăla cu taică-tu şi nu vorbeşti niciodată despre el? Nici la tine situaţia nu e foarte roz.

N-am spus nimic. A dat afară un rotocol subţire de fum, apoi a scuturat din cap.

Scuze, a spus. N-am vorbit serios.

Nu, ai dreptate, i-am răspuns.

Preţ de o clipă am rămas nemişcate, înghesuite în spatele barierei de fum. Am realizat că braţele noastre se atingeau, apoi Bobbi m-a sărutat. Am lăsât-o să mă sărute; ba, chiar mi-am întins mâna, căutând-o pe a ei. I-am simţiţ apăsarea moale a gurii, am simţit cum buzele ei se deschid, am simţit aroma dulceagă şi chimică a cremei hidratante. M-aşteptam să mă ia în braţe, însă a făcut un pas în spate. Era îmbujorată şi îngrozitor de frumoasă. A stins ţigara strivind-o cu piciorul.

Urcăm? a zis.

Pe dinăuntru, tot corpul îmi zumzăia, ca o maşinărie. M-am uitat la Bobbi şi am căutat pe faţa ei o explicaţie pentru ceea ce tocmai se întâmplase. Nu exista niciuna. Oare îmi confirma faptul că nu mai simţea nimic pentru mine şi că îi era totuna dacă mă sărută pe mine sau un perete? Era vreun soi de experiment?

Sus, ne-am luat paltoanele şi am plecat pe jos până acasă, discutând despre facultate, despre următoarea carte a Melissei, despre lucruri care nu ne prea interesau.

În seara următoare am mers cu Nick' la un film iranian despre o vampiriţă. În drum spre cinematograf, i-am

povestit de faza cu Bobbi şi cu sărutatul, iar el s-a gândit un pic, după care a zis: şi Melissa mă mai sărută uneori. Nefiindu-mi foarte clar ce simt, am dat-o pe glume: aha, te săruţi cu altele pe ascuns! Oricum, aproape că ajunseserăm la cinema. Chiar vreau s-o ştiu fericită, mi-a zis. Poate că n-ai chef să vorbim despre asta. Eram în uşa cinematografului, cu mâinile vârâte în buzunarele paltonului.

Despre ce să vorbim? am spus. Despre faptul că-ţi săruţi soţia?

Ne-nţelegem mai bine acum, a zis. Mai bine decât ne înţelegeam înainte. Dar, repet, poate nu doreşti să discutăm aşa ceva.

Mă bucur că vă înţelegeţi.

Cred că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru că m-ai transformat într-o persoană suportabilă, cu care se poate trăi.

Aerul expirat stătea suspendat între noi ca o ceaţă.

3i3

Uşa turnantă de la intrare s-a deschis, lăsând să năvălească afară un val scurt de căldură şi miros de popcorn.

Hai, că o să-ntârziem, am spus.

Gata, tac.

După film am mers să mâncăm falafel pe strada Dame. Am stat într-un separeu şi i-am spus că, a doua zi, mama avea să vină la Dublin să-şi vadă sora şi că urma să mă

ducă acasă cu maşina, ca să fac ecografia. Nick m-a întrebat în ce zi era programarea şi i-am spus că pe 3 noiembrie, după-amiază. A dat din cap; nu se omora după discuţiile de genul ăsta. Am schimbat vorba: ştii, mama bănuieşte ceva apropo de tine.

Şi asta-i rău? a spus Nick.

După care ne-a venit comanda şi am început să mănânc. Nick povestea o chestie legată de părinţii lui, faptul că nu prea îi mai vizitase „după toată faza de anul trecut”.

Tot pomeneşti de anul trecut, i-am zis.

Aşa fac?

Fragmentat. Trag concluzia că a fost o perioadă urâtă.

A ridicat din umeri. Apoi s-a apucat să mănânce şi el. Probabil că n-avea idee de faptul că ştiam că fusese în spital. Am luat o înghiţitură de cola şi n-am mai zis nimic. S-a şters la gură cu un şerveţel şi a început să vorbească din nou. Sincer, nu mă aşteptam s-o facă, totuşi, iată că vorbea. Separeul din stânga şi cel din dreapta erau goale, nu era nimeni care să audă ce discutăm, aşa că a vorbit deschis şi cu o atitudine absolut modestă, fără să încerce să fie haios şi având grijă ca eu să nu mă simt prost.

Mi-a povestit că vara trecută filmase în California. Programul fusese foarte obositor, iar el se simţea devastat şi fuma mult, aşa că i-a cedat un plămân. N-a putut termina filmarea şi a ajuns într-un spital groaznic din State, înconjurat numai de oameni străini. În perioada respectivă, Melissa făcea un tur al Europei, ca să adune material pentru un eseu despre comunităţile de imigranţi, deci nu prea ţineau legătura.

Când s-au revăzut la Dublin, el era complet epuizat. N-a mai ieşit nicăieri în oraş cu Melissa, iar dacă veneau prieteni în vizită, se retrăgea şi încerca să doarmă. Erau amândoi puşi pe harţă şi se certau una, două. Nick a menţionat faptul că atunci când s-au căsătorit, amândoi îşi doreau copii, dar, cu timpul, dacă deschidea subiectul, Melissa refuza să discute. Ea avea deja treizeci şi şase ani la momentul cu pricina. Într-o seară, prin octombrie, i-a mărturisit că ea nu mai vrea să aibă copii. S-au certat. El i-a spus nişte lucruri necugetate. Amândoi am spus astfel de lucruri, de fapt, mi-a zis Nick. Dar eu, unul, le regret.

În cele din urmă, s-a mutat în camera de oaspeţi. Mare parte a zilei dormea, slăbise enorm. La început, mi-a zis, Melissa a fost furioasă, pentru că avea impresia că-i forţează mâna sau c-o pedepseşte. Însă, pe urmă, ea şi-a dat seama că e bolnav. A încercat să-l ajute, i-a obţinut consultaţii la medici şi la psihologi, numai că Nick nu s-a dus niciodată. Nu prea pot să explic de ce, mi-a zis el. Dacă mă uit în urmă şi încerc să analizez felul în care m-am purtat, nu prea înţeleg ce era în capul meu.

Finalmente, în decembrie, a fost internat într-o secţie de psihiatrie. A stat acolo şase săptămâni, timp în care Melissa s-a combinat cu altcineva, cu un prieten comun. El s-a prins cum stă treaba pentru că ea i-a trimis din greşeală un mesaj destinat celuilalt. Îţi dai seama că asta nu m-a ajutat în redobândirea respectului de sine, a spus. Da’ hai să nu exagerez. Nu ştiu dacă mai aveam vreun strop de respect de sine în acel moment. După ce s-a externat, Melissa l-a înştiinţat că vrea să divorţeze, iar el a zis că e bine. I-a mulţumit pentru tot ce făcuse pentru el ca să-l ajute şi deodată ea a-nceput să plângă. I-a spus cât de speriată fusese, cât de vinovată se simţea pentru că pleca de acasă dimineaţa. Am crezut c-o

să mori, îi mărturisise. Au stat mult de vorbă; şi-au cerut reciproc scuze. În final au decis să locuiască împreună în continuare, până ce vor găsi o altă variantă.

Nick s-a întors la muncă abia în primăvară. Se antrena mai mult, a primit un rol mic într-o piesă de Arthur Miller, regizată de un prieten de-al lui. Melissa a rupt-o cu Chris, iubitul ei, şi, după spusele lui Nick, viaţa lor pur şi simplu a mers mai departe. Au încercat 316

să negocieze ceea ce el numea un „cvasimariaj”. Se întâlneau cu prieteni, fie ai ei, fie ai lui, seara mâncau împreună. Nick şi-a reînnoit abonamentul la sală, a început să iasă cu câinele după-masa şi s-a reîntors la citit romane. S-a apucat să bea shake-uri proteice, a luat în greutate. Viaţa mergea mai departe.

Trebuie să înţelegi un lucru, a zis, şi anume că mă obişnuisem ca toată lumea să mă perceapă ca pe o povară. Şi prietenii, la fel ca Melissa ori familia mea, doreau să mă simt bine, dar asta nu înseamnă că le făcea şi plăcere compania mea. Oricât aş fi reuşit să mă recuperez la momentul ăla, tot mă simţeam un om inutil, disperat, ştii, ca şi cum nu făceam altceva decât să consum timpul celorlalţi. Deci, cam aşa stătea treaba când te-am cunoscut.

L-am fixat cu privirea, peste masă.

Şi chiar n-aveam cum să cred că s-ar putea să mă placi, a zis. Ştii, îmi trimiteai mesaje pe e-mail şi, câteodată, mă trezeam întrebându-mă dacă o fi un semnal că eşti interesată de mine. Şi, de cum îmi venea ideea asta, paralizam numai la gândul că putusem să-mi imaginez aşa ceva. Adică, ce-ar putea fi mai deprimant decât un bărbat însurat şi vai mama lui, care se

autoconvinge că o femeie frumoasă şi mult mai tânără vrea să se culce cu el? Ştii ce zic.

Nu ştiam ce-ar fi trebuit să zic. Am dat din cap sau am ridicat din umeri. Habar n-am avut că tu gândeai în felu-ăsta, am spus.

Nu, păi, nici n-aş fi vrut să afli. Voiam să par un tip cool, aşa cum mă credeai tu. Ştiu că uneori aveai impresia că nu mă exprim îndeajuns. A fost greu pentru mine. Asta pesemne că sună de parcă aş căuta scuze.

Am încercat să-î zâmbesc şi eu, am scuturat din nou din cap. Nu, i-am zis. Am îngăduit amândoi să prindă viaţă între noi o mică pauză.

Uneori m-am purtat cu multă cruzime, am continuat. Când mă gândesc acum, mă ia groaza.

O, nu, nu te judeca atât de aspru.

Mi-am fixat privirea pe blatul mesei. Am tăcut amândoi. Mi-am golit paharul de cola. El şi-a împăturit şerveţelul şi l-a aşezat pe farfurie.

După un timp, mi-a mărturisit că era pentru prima oară când vorbea despre anul care trecuse şi despre cele întâmplate atunci. Mi-a mai spus că nici măcar nu auzise varianta lui până în acel moment, deoarece se obişnuise ca Melissa să relateze faptele şi, bineînţeles, versiunile lor erau diferite. E ciudat, a zis, să mă ascult povestind aşa, cu mine în rolul principal. E aproape ca şi cum aş minţi, deşi-cred că tot ce am spus a fost adevărat. Numai că Melissa ar povesti altfel.

Îmi place cum povesteşti tu, i-am răspuns. Mai vrei să ai copii?

Absolut, numai că nu cred că mai e de actualitate.

N-ai de unde să ştii. Eşti încă tânăr.

Şi-a dres glasul. Mi s-a părut că urma să spună ceva, 318

dar s-a răzgândit. S-a uitat la mine cum sorb din cola şi eu m-am uitat la el.

Cred că o să fii un tată extraordinar. Ai un suflet bun. Eşti foarte afectuos.

A făcut o faţă caraghioasă, surprinsă, după care a oftat uşor.

Asta chiar e tare, a spus. Mulţumesc. Iar acum, dacă nu râd, o să-ncep să plâng.

Am terminat de mâncat şi am plecat. După ce am traversat strada Dame şi am ajuns pe chei, Nick a spus: ar trebui să plecăm undeva împreună. În weekend sau aşa ceva. Ce zici? L-am întrebat unde şi mi-a răspuns: ce spui de Veneţia? M-a buşit râsul. Şi-a vârât mâinile-n buzunare; a-nceput să râdă şi el, nu ştiu dacă o făcea pentru că-l bucura ideea că vom pleca împreună sau doar pentru că mă binedispusese.

În clipa aia am auzit vocea maică-mii. Am auzit-o spunând: ei, salut, coniţă. Am dat nas în nas cu ea pe stradă. Purta un palton de la Bally[12] şi un fes lung cu etichetă Adidas, pus pe vârful capului. Ştiu că Nick avea pe el pardesiul elegant, de culoare gri. El şi mama păreau două personaje din două filme diferite, făcute de doi regizori complet diferiţi.

N-am ştiut c-ajungi în seara asta, am spus.

[12] Firmă elveţiană de lux, specializată în încălţăminte. *(N. trad.).*

Acum un minut am parcat, a zis ea. Mă văd cu mătuşica Bernie, să luăm cina.

A, el este Nick, un prieten de-al meu. Nick, ea este mama mea.

N-am putut decât să-i arunc o privire scurtă, dar am observat că zâmbea şi întinsese mâna, ca să salute.

Celebrul Nick, a precizat ea. Ştiu totul despre tine.

Păi, şi eu la fel despre dumneavoastră, a zis el.

Mi-a spus că arăţi foarte bine, e-adevărat.

Mamă, pentru Dumnezeu, am spus.

Dar mi te-am imaginat mult mai bătrân, a continuat ea. Eşti cât se poate de tinerel.

Nick a râs şi i-a spus că se simte flatat. Şi-au strâns din nou mâinile, ea mi-a zis că ne întâlnim dimineaţă şi ne-am văzut fiecare de drum. Era 1 noiembrie. Pe suprafaţa râului se reflecta strălucirea felinarelor, iar autobuzele treceau pe lângă noi ca nişte cutii de lumină transportând chipuri la ferestre.

Am întors capul şi m-am uitat la Nick. Ţinea din nou mâinile în buzunare. Mişto fază, a zis. Şi nicio aluzie la faptul că-s însurat, başca.

Am zâmbit. E o cucoană simpatică, i-am spus.

' /

Când am ajuns acasă în seara aia, am găsit-o pe Bobbi în sufragerie. Se zgâia la nişte printuri capsate la un colţ.

Nick se întorsese în Monkstown, zicându-mi că o să-mi trimită un e-mail mai târziu în legătură cu

plecarea la Veneţia. Lui Bobbi îi clănţăneau dinţii. Nu s-a uitat spre mine când am intrat în cameră, ceea ce mi-a provocat o senzaţie ciudată de dematerializare, ca şi cum aş fi fost deja moartă.

Bobbi? am zis.

Mi-a trimis-o Melissa.

A ridicat foile printate. Am observat că erau scrise la două rânduri şi cu paragrafe lungi; arătau ca un eseu.

Ce ţi-a trimis Melissa?

A râs preţ de o secundă sau poate doar a expirat cu zgomot aerul reţinut multă vreme în plămâni, după care a aruncat cu foile-n mine. Le-am prins lipindu-le de piept, cu o mişcare anapoda. M-am uitat la ele şi am văzut cuvintele printate cu fontul Sans Şerif. Erau cuvintele mele. Era povestirea mea.

Bobbi, am spus.

Când aveai de gând să-mi zici şi mie?

Am rămas în picioare. Ochii mi-au alunecat peste primele rânduri ale paginii unde povesteam cum mi $-a făcut rău la petrecerea la care Bobbi nu venise, pe vremea când eram adolescentă.

Îmi pare rău.

Pentru ce? Chiar sunt curioasă. Îţi pare rău c-ai scris-o? Nu cred.

Nu. Nu ştiu.

E ciudat. Cred c-am aflat mai multe despre tine în

ultimele douăzeci de minute decât în ultimii patru ani. Eram năucită. M-am holbat la foile alea până când cuvintele printate au început să fojgăie ca nişte insecte. Era primul draft, cel pe care i-l trimisesem lui Valerie. Probabil că ea i-l dăduse Melissei.

E transpusă în ficţiune, am zis.

Bobbi s-a ridicat de pe scaun şi m-a măsurat de sus până jos cu un ochi critic. O energie stranie mi s-a acumulat în capul pieptului, de parcă ar fi urmat să ne luăm la bătaie.

Am înţeles că te plătesc bine, mi-a spus ea.

Îhî.

Du-te-n pizda mă-tii.

De fapt, am mare nevoie de banii ăia. Şi-mi dau seama, Bobbi, că ăsta e un concept străin pentru tine.

Mi-a smuls foile din mână, iar dosul capsei mi-a zgâriat pielea degetului arătător. Apoi mi-a ţinut primurile în faţă.

Ştii, a făcut ea. Chiar e o povestire bună.

Mersi.

Atunci a rupt foile, le-a aruncat la coş şi mi-a zis: nu mai vreau să locuim împreună. Chiar în seara aia şi-a strâns lucrurile. Am stat la mine în cameră şi am tras cu urechea. Am auzit zgomotul rotiţelor de la geamantan în hol. Am auzit uşa închizându-se.

/

Maică-mea m-a cules a doua zi dimineaţă din faţa clădirii. M-am urcat în maşină şi mi-am pus centura. Radioul mergea pe un post clasic, dar l-a oprit după ce-am închis portiera. Era ora opt şi m-am văitat c-a trebuit să mă trezesc cu noaptea-n cap.

Aoleu, îmi pare rău, a zis mama. Puteam să sunăm la spital şi să-i rugăm să te lase să mai stai în pat. Era mai bine, nu?

Ştiam că mâine e ecografía.

Nu, e azi după-masă.

Căcat, am spus pe un ton moale.

Mi-a pus în poală o sticlă de litru cu apă şi mi-a zis că pot să-ncep să beau. I-am desfăcut capacul. Nu trebuia să fac nimic înainte de ecografie, ci doar să beau multă apă, şi totuşi aveam senzaţia că toată chestia mă luase pe nepregătite. O vreme n-am vorbit nimic, după care, mama s-a uitat deodată spre mine, cu coada ochiului.

A fost simpatică întâlnirea de ieri, a zis. Arătai ca o doamnă.

În comparaţie cu cine?

Mai întâi a evitat să răspundă; ne tot învârteam în jurul cozii. Priveam prin parbriz la maşinile care treceau.

Arătaţi foarte distins împreună, făcu ea. Ca nişte staruri de film. .

A, aşa e Nick. Exercită o anumită fascinaţie.

Brusc, m-a luat de mână. Oprise la un stop. Mă strângea mai tare decât era cazul, aproape că mă durea. Mamă, am spus. Mi-a dat drumul. Şi-a aranjat părul şi a pus din nou mâna pe volan.

Eşti o nebună, mi-a zis.

Am avut profesori buni.

A râs. Of, mă tem că problemele tale mă depăşesc, Frances. Va trebui să te descurci singură.

La spital mi s-a spus să beau, şi mai multă apă, atât de multă, încât am început să simt disconfort în timp ce aşteptam să-mi vină rândul. Era aglomerat. Maică-mea mi-a adus un baton de ciocolată de la automat şi am continuat să aştept cuminte, pe un scaun, bătând darabana cu stiloul în ***Middlemarch***[13], pe care trebuia să-l citesc pentru cursul despre romanul englez. Pe copertă era înfăţişată o doamnă din epoca victoriană, cu ochi trişti şi cu nişte flori în mână. Sincer, mă îndoiam că doamnele din epoca victoriană aveau o relaţie atât de constantă cu florile precum sugera arta perioadei respective.

În sala de aşteptare a apărut un bărbat însoţit de două fetiţe, dintre care una era în scaun cu rotile. Cea mai mare s-a cocoţat pe locul de lângă mine şi s-a aplecat peste umărul lui taică-su, ca să-i spună ceva, deşi era clar că el n-o ascultă. Copilul se tot foia, cerând atenţie, aşa că, la un moment dat, mi-a dat cu tenisul ei cu luminiţe peste geantă, apoi peste braţ.

Când taică-su s-a uitat în sfârşit la ea, i-a zis: Rebecca, uite ce faci! Ai lovit-o pe doamna la mână. Am încercat să-i

[13] *Middlemarch,* roman al lui George Eliot. *(N. trad.).*

prind privirea şi să-i spun: nu-i nicio problemă. Numai că el nu s-a uitat la mine. Pentru el, nu mâna mea conta. Singura lui preocupare era s-o facă pe aia mică să se simtă prost; să-i fie ruşine. Mi-am adus aminte cum se purta Nick cu câinele lui, la care ţinea enorm, după care n-am mai dat atenţie incidentului.

Recepţionera mi-a strigat numele şi m-am dus într-o cameră mică, unde se aflau un ecograf şi un pat de spital acoperit cu folie albă transparentă. Asistenta m-a rugat să mă urc pe pat şi pe urmă a aplicat nişte gel pe un instrument din plastic, în vreme ce eu stăteam la orizontală şi fixam tavanul. Încăperea era întunecoasă; misterios întunecoasă, de parcă ar fi fost ascuns un lac pe undeva. Am vorbit ceva, nu mai ţin minte ce. Aveam senzaţia că vocea îmi iese dintr-un mic aparat de radio care se află în interiorul gurii.

Asistenta mi-a apăsat cu putere chestia aia din plastic pe abdomen şi mi-au cam ieşit ochii din cap, dar m-am străduit să nu scot niciun sunet. Începusem să lăcrimez. M-aşteptam ca din clipă-n clipă să-mi arate imaginea granulată a unui fetus şi să-mi zică ceva despre inima care-i bate, iar eu să aprob cuminte din cap. Ideea de a lua imagini dintr-un uter gol mi s-a părut îngrozitor de tristă; ca şi cum ai fotografia o casă abandonată. .

La urmă i-am spus mulţumesc şi m-am dus la baie, unde mi-am spălat mâinile în mod repetat, cu un jet 326

fierbinte. Cred că mi le-am opărit puţin, fiindcă mi s-a înroşit pielea şi mi s-au umflat buricele degetelor. După care m-am întors în sala de aşteptare şi am stat să mă cheme medicul. Rebecca şi ai ei plecaseră.

Medicul era un bărbat pe la vreo şaizeci şi ceva de ani. S-a uitat la mine un pic chiorâş, de parcă-l dezamăgisem cu ceva, după care m-a invitat să iau loc. Studia nişte documente dintr-un dosar. M-am aşezat pe un scaun din plastic tare şi mi-am examinat unghiile. În mod clar, îmi opărisem mâinile. Doctorul mi-a pus întrebări despre perioadă când mă opriseră la spital, în august, ce simptome avusesem, ce spusese medicul ginecolog, apoi m-a întrebat chestii mai generale despre ciclul menstrual şi despre viaţa sexuală. În timp ce vorbea, răsfoia relaxat dosarul. În cele din urmă s-a uitat la mine.

Da, ecografia dumneavoastră e clară. Nu prezentaţi fibroame, sau chisturi, nimic. Deci asta e partea bună.

Şi partea cealaltă?

A zâmbit, dar avea un zâmbet ciudat, de parcă mi-ar fi admirat curajul. Am înghiţit în sec, ştiind că fac o greşeală.

Medicul mi-a spus că am o problemă cu mucoasa uterină, în sensul că celule de ţesut uterin se dezvoltau în afară, în alte părţi din corp. Mi-a spus că aceste celule sunt benigne, adică necanceroase, dar boala ca atare este incurabilă şi, în unele cazuri, progresivă. Avea un nume lung, pe care nu-l mai auzisem înainte:

endometrioză. A spus că este un diagnostic „dificil” şi „impredictibil”, care poate fi confirmat doar în urma unei intervenţii chirurgicale laparoscopice. Dar toate simptomele pe care le acuzaţi se potrivesc, mi-a spus. Şi zece la sută dintre femei suferă de această afecţiune. Am început să-mi rod degetul opărit şi am scos un simplu hm. A mai adăugat că se pot face anumite operaţii, dar că nu sunt recomandate decât în cazuri extrem de grave. M-am întrebat oare ce voia să spună; că

eu nu eram un caz extrem de grav sau că încă nu ştiau ce fel de caz sunt.

Mi-a zis că problema principală a femeilor cu această boală este „gestionarea durerii”. A spus că deseori pacientele au dureri la ovulaţie, în timpul ciclului şi disconfort pe durata actului sexual. Mi-am muşcat o bucăţică de unghie în partea laterală şi am început s-o desprind cu dinţii. Ideea că sexul mi-ar putea provoca durere mi s-a părut cumplită; apocaliptică. Doctorul a mai spus că „vrem” să împiedicăm durerea să devină epuizantă sau „să ajungă la invaliditate”. Începuse să mă doară mandibula. M-am frecat la nas cu un gest mecanic.

A spus că a doua chestiune ar fi „problema fertilităţii”, îmi amintesc foarte clar aceşti termeni. Am zis: a, da? Din păcate, a adăugat el, este o boală care provoacă infertilitate în majoritatea cazurilor, şi asta ne preocupă în mod special. Dar pe urmă a început să explice cât de rapid avansează tehnologia inseminării în vitro. 328

Ţineam degetul mare în gură şi dădeam din cap. Apoi am clipit rapid de câteva ori, ca şi cum aş fi vrut să şterg acest gând din minte sau să şterg întregul spital din faţa ochilor.

Consultaţia s-a încheiat. Am ieşit în sala de aşteptare şi am văzut-o pe maică-mea citind din ***Middlemarch.*** Parcursese doar zece pagini. M-am dus lângă ea şi a ridicat privirea spre mine, aşteptând.

Aha, zise. Gata. Ce-a spus doctoru?

Ceva parcă îmi astupase tot corpul; ca o mână care îmi acoperea gura şi ochii. Nu eram în stare să articulez explicaţiile medicului, pentru că erau prea multe detalii,

pentru că ar fi durat prea mult şi ar fi presupus atât de mulţi termeni separaţi şi atâtea fraze. Numai gândul că va trebui să scot toate cuvintele alea pe gură mă făcea să-mi vină rău. M-am auzit zicând: a, a spus că ecografia e clară.

Adică nu-şi dau seama ce ai? a-ntrebat mama.

Hai la maşină.

Ne-am urcat şi mi-am pus centura de siguranţă. M-am gândit că o să-i explic acasă mai mult. Acasă o să am timp de gândire. A pornit motorul. Mi-am înnodat o şuviţă de păr, am simţit-o cum se, întinde între degete, apoi cum cedează şi cum bucăţele de păr închis la culoare pocnesc şi-mi cad din mână. Maică-mea punea din nou întrebări, iar eu îmi simţeam gura formulând răspunsuri.

Sunt dureri menstruale obişnuite, i-am spus. A zis că o să mă simt mai bine dacă iau pastile anticoncepţionale.

Of, a exclamat ea. Păi, na. Ne-am liniştit, nu? Cred că te bucuri. Voiam să fiu rezistentă şi nonconflictuală. Am făcut o faţă oarecare, din reflex, iar ea a semnalizat stânga, ca să ieşim din parcare.

Când am ajuns acasă, am urcat la mine în cameră, ca să aştept să se facă ora de tren, iar mama a rămas jos şi s-a apucat de curăţenie. O auzeam cum bagă oale şi tigăi în sertarele din bucătărie. M-am aşezat pe pat şi o vreme m-am uitat pe net, unde am dat peste o grămadă de site-uri pentru femei care postau sfaturi medicale legate de boala incurabilă pe care o aveam şi eu. Majoritatea erau sub formă de interviuri cu persoane ale căror vieţi fuseseră distruse de suferinţă. Am văzut tone de poze înfăţişând femei albe, care priveau pe geam cu o faţă îngrijorată, uneori ţinându-se cu o mână de burtă, ca să arate că le

doare. Am mai dat şi peste nişte comunităţi online, unde lumea posta imagini postoperatorii macabre şi întrebări de genul: „după ce mi-au pus stent, cât timp durează să se amelioreze hidronefroza?” Am parcurs informaţiile cu toată detaşarea de care eram capabilă.

După ce mi-am făcut plinul cu astfel de articole, am închis laptopul şi am scos Biblia din geantă. M-am dus la pasajul din Evanghelia după Marcu, în care Iisus spune: „Fiică, credinţa ta te-a mântuit, du-te în pace şi fii tămăduită de boala ta!” Toţi oamenii bolnavi erau buni la ceva, deoarece, conform Bibliei, ăia sănătoşi urmau să-i facă bine. Numai că Iisus nu prea ştia nici el multe, la fel ca mine. Chiar dacă aveam credinţă, tot n-avea să mă vindece. N-ajuta la nimic să mă mai gândesc la asta.

Pe urmă mi-a sunat telefonul şi am văzut că e Nick. Am răspuns şi ne-am salutat. După care mi-a zis: auzi, cred că trebuie să ştii ceva. Am întrebat despre ce e vorba şi a urmat o pauză scurtă, dar perceptibilă, înainte să vorbească.

Deci, mă culc din nou cu Melissa. E cam aiurea să-ţi spun aşa ceva prin telefon, însă, pe de altă parte, tot aiurea mi se pare şi să nu-ţi fi spus. Nu ştiu.

În clipa aia, am îndepărtat încet aparatul de faţă şi m-am uitat la el. Era doar un obiect, nu avea ni-cio însemnătate. L-am auzit pe Nick: Frances? Dar îl percepeam foarte slab şi nu era decât un sunet oarecare. Am aşezat cu grijă telefonul pe noptieră, fără să închid. Vocea lui Nick s-a transformat într-un fel de zumzet, din care nu se mai distingea niciun cuvânt. M-am aşezat pe pat, inspirând şi expirând extrem de lent; atât de lent, că aproape nu mai respiram deloc.

După care am luat telefonul şi am zis: alo?

M-auzi? Mai eşti pe fir? S-a-ntâmplat ceva ciudat cu semnalul.

Nu, sunt pe fir. Te aud.

Aha. Eşti bine? Pari supărată.

Am închis ochii. Vorbeam şi îmi ascultam vocea, cum se subţiază şi se îngroaşă, de parcă ar fi fost gheaţă.

Din cauza ta şi a Melissei? Revino-ţi, Nick.

Dar am făcut bine că ţi-am spus, nu?

Evident.

Pur şi simplu nu vreau ca asta să schimbe ceva între noi.

Stai liniştit.

I-am ascultat respiraţia uşor temătoare. Voia să mă asigure că totul e în regulă;'realizam acest lucru, numai că n-aveam de gând să-l las. Oamenii aveau mereu nevoie ca eu să şovăi, ca să pot fi convinsă. Le dădea un sentiment de respectabilitate; ştiam cu ce se mănâncă chestia asta.

Altfel, ce mai faci? a-ntrebat. Mâine mergi la eco-grafie, corect?

Atunci mi-am dat seama că-i spusesem o dată eronată. El nu uitase, eu greşisem. Probabil că-şi pusese reminder pe telefon pentru ziua următoare: nu uita s-o întrebi pe Frances cum a fost la ecograf.

Corect, am spus. O să-ţi spun cum a mers. Sună cineva la celălalt telefon, aşa că va trebui să-nchid, însă te ţin la curent.

Da, te rog. Sper să fie totul OK. N-ai motive de îngrijorare, nu? în general, nu-ţi face griji.

Mi-am lipit dosul palmei de obraz, în linişte. Eram rece, ca un obiect neînsufleţit.

Nu, asta e treaba ta, i-am zis. Vorbim, OK?

OK. Ne-auzim.

Am închis telefonul. Apoi m-am spălat cu apă rece pe faţă şi m-am şters; era aceeaşi faţă pe care o aveam 332 dintotdeauna, aceeaşi pe care urma s-o am până la moarte.

/

Mai târziu, în drum spre gară, mama s-a tot uitat la mine, ca şi cum o stânjenea ceva din purtarea mea şi ar fi vrut să mă dojenească din cauza asta, numai că nu ştia exact ce este. În cele din urmă mi-a zis să-mi dau picioarele jos de pe bord, ceea ce am făcut.

Cred că te simţi uşurată, mi-a spus.

Da, m-am relaxat.

Cum te descurci cu banii?

A, bine.

S-a uitat scurt în oglinda retrovizoare.

Şi doctorul n-a mai zis nimic altceva, nu?

Nu, asta a fost tot.

Am privit gara prin geamul maşinii. Aveam senzaţia că se încheiase ceva în viaţa mea, poate imaginea de sine ca persoană întreagă şi normală. Am realizat că existenţa mea urma să fie una plină de suferinţe lumeşti şi că nu era nimic special în treaba asta. Suferinţa nu avea să mă facă specială, iar ignorarea suferinţei nu avea să mă facă nici ea specială. Să vorbesc despre ea, ori chiar să scriu despre ea, nu o va transforma în ceva util. Nimic n-ar putea s-o transforme. I-am mulţumit mamei că m-a adus cu maşina şi am coborât.

În săptămâna ce-a urmat m-am dus în fiecare zi la facultate şi mi-am petrecut serile la bibliotecă, scriind CV-uri şi scoţându-le la imprimantă. Aveam nevoie de un job ca să-i pot plăti datoria lui Nick. Căpătasem o obsesie cu banii pe care trebuia să-i dau înapoi, de parcă totul ar fi depins de asta. De câte ori mă suna, îi respingeam apelul şi-i dădeam mesaje în care-i scriam că-s ocupată. I-am zis că ecografia fusese edificatoare şi că nu existau motive de panică. OK, a zis el prin SMS. Asta-i o veste bună? Nu i-am răspuns. Ar fi super să ne putem vedea, scria într-un mesaj. Pe urmă mi-a dat un e-mail: mi-a zis Melissa că Bobbi s-a mutat din apartament. E totu-n regulă? Nici la asta nu i-am răspuns. Miercuri am primit alt e-mail.

salut, ştiu că eşti supărată pe mine şi îmi pare superrău. mi-ar plăcea să vorbim despre ce te frământă. În momentul ăsta eu cred că are legătură cu melissa, dar se poate la fel de bine să mă-nşel. am trăit cu impresia că ştiai că aşa ceva se poate întâmpla şi că ai fi preferat ca,

în acest caz, eu să-ţi fi spus. dar poate că m-am înşelat amarnic şi tu n-ai fi preferat

decât ca aşa ceva să nu se-ntâmple. aş vrea să fac cum zici tu, numai că n-am cum, dacă nu ştiu ce zici. pe de altă parte, poate ţi-e rău, sau poate că eşti supărată din alte cauze, mi-e foarte greu să stau aşa, fără să ştiu ce-i cu tine. m-aş bucura mult să-mi dai un semn.

N-am răspuns.

Într-o zi, înainte să merg la cursuri, mi-am cumpărat o agendă ieftină, gri, în care am început să-mi notez toate simptomele pe care le aveam. Le-am scris îngrijit, trecând data deasupra. Chestia asta m-a ajutat să devin familiară cu fenomene ca oboseala şi durerea pelviană, care până atunci nu păruseră decât nişte vagi senzaţii de disconfort, ce veneau şi plecau. Acum ajunsesem să le încasez ca pe nişte pedepse morale personalizate, care mă hăituiau în fel şi chip. Agenda gri m-a ajutat să percep conturul unor termeni precum „moderat” şi „sever”; termeni care acum nu mai aveau nicio ambiguitate, ci erau cât se poate de categorici şi decisivi. Eram atât de aplecată asupra mea, încât tot ceea ce mi se întâmpla părea să fie un simptom. Dacă aveam o mică ameţeală când mă ridicam din pat, era şi ăsta un simptom? Dar dacă eram tristă? Am decis să nu-mi scape nimic[14]. Timp de câteva zile am notat în agenda gri, cu un scris mărunt, următoarea sintagmă: schimbări de stare (tristeţe).

Nick împlinea treizeci şi trei de ani în acel weekend şi urma să-şi serbeze ziua în Monkstown. Nu ştiam ce să fac, dacă să mă duc sau nu. I-am citit şi răscitit mesajul de pe

[14] *To be completist,* în original. *Completist* – colecţionar care caută să obţină o colecţie completă. *(N. red.).*

e-mail, încercând să mă decid. Ba îmi lăsa impresia de devotament şi obedienţă, ba de nehotărâre şi duplicitate. Nu ştiam ce aştept de la el. Aparent, ceea ce voiam de fapt, chit că nu-mi plăcea s-o recunosc, era ca el să renunţe la orice altceva şi la oricine altcineva din viaţa lui şi să mi se ofere numai mie. Ceea ce era aiurea, nu doar pentru că şi eu mă culcasem la un moment dat cu altul fiind într-o relaţie cu el, dar şi pentru încă mă gândeam la alţii, în special la Bobbi, de care îmi era un dor amarnic. Faptul că eu mă gândeam la Bobbi nu mi se părea că are de-a face cu Nick, dar faptul că el se gândea la Melissa îl luam ca pe un afront personal.

Vineri l-am sunat. I-am spus că avusesem o săptămână ciudată rău, iar el a zis că se bucură grozav să-mi audă vocea. Mi-am trecut limba peste dinţi.

Te-ai cam descotorosit de mine, cu telefonu-ăla de săptămâna trecută, i-am spus. Scuze dacă am avut o reacţie exagerată.

Nu, n-aş zice c-ai avut. Poate că eu am avut una prea anemică. Eşti supărată?

Am ezitat, după care i-am răspuns că nu.

Pentru că, dacă eşti, hai să vorbim despre asta, a zis.

Nu sunt.

Preţ de câteva secunde s-a lăsat o tăcere bizară şi m-am temut că mai urmează nişte veşti nasoale. Într-un final a spus: ştiu că nu-ţi place să laşi să se vadă când te supără ceva. Dar să simţi anumite lucruri nu e un semn de slăbiciune. Am savurat rânjetul care mi se lăţea pe faţă şi

energia radioasă a veninului care mi se împrăştia în tot corpul.

Normal, simt anumite lucruri, i-am spus.

Corect.

Numai că nu simt nimic în legătură cu faptul că o fuţi sau nu pe nevastă-ta. Nu reprezintă o sursă de emoţii pentru mine.

OK.

Tu ţi-ai dori să simt ceva. Pentru că tu ai fost gelos când mi-am tras-o cu altu şi te simţi nesigur acum, că nu-s şi eu geloasă.

A oftat în telefon, l-am auzit. Poate c-aşa e, a zis. Da, probabil; asta-i o temă de gândire. Nu voiam decât să, hm... mda. Mă bucur că nu eşti supărată.

Acum chiar rânjeam cu toată fiinţa. Şi ştiam că-mi aude şi rânjetul în timp ce-i spun: nu cred că te bucuri. A oftat din nou, un oftat slab. Aveam senzaţia că e căzut la podea, iar eu îl sfâşii cu toţi dinţii dezveliţi în acel rânjet. Scuze, spuse. Te simt un pic ostilă.

Traduci eşecul tău în încercarea de a mă răni ca fiind ostilitate din partea mea, i-am spus. Interesant. Mâine seară e petrecerea, nu?

A tăcut atât de mult, încât mi-am făcut griji că sări-sem calul, că o să-mi comunice că sunt rea, că el se străduise să mă iubească, dar că e imposibil. Însă el a zis: da, acasă. Crezi c-ajungi?

Fireşte, de ce nu?!

Super. M-aş bucura tare mult să te văd. Vino când doreşti.

Treiş’trei e o vârstă înaintată.

Da, cam aşa e, spuse. Simt asta pe pielea mea.

/

Când am ajuns la petrecere, era vacarm şi plin de oameni necunoscuţi. Am zărit căţeluşa ascunsă după televizor. Melissa m-a sărutat pe obraji; era, în mod clar, foarte beată. Mi-a turnat un pahar cu vin roşu şi mi-a zis că sunt tare frumuşică. Mi l-am imaginat pe Nick tremurând în timp ce ejaculează. Îi uram pe amândoi, cu intensitatea unei iubiri pasionale. Am luat o înghiţitură zdravănă de vin şi mi-am încrucişat braţele.

Care-i treaba cu tine şi cu Bobbi? a zis Melissa.

M-am uitat la ea. Avea buzele pătate de vin, la fel şi dinţii. Sub ochiul stâng i se scursese puţin rimei.

Nu ştiu, i-am spus. E şi ea aici?

Încă nu. Vezi tu, ar trebui s-o rezolvaţi cumva. Îmi tot scrie e-mailuri.

M-am uitat fix la Melissa şi m-a trecut un fior de scârbă.

Detestam faptul că Bobbi îi scria mesaje. Îmi venea s-o calc pe picior cu toată puterea, după care s-o privesc în ochi şi să neg că aş fi atins-o. Nu, i-aş fi zis. Habar n-am ce spui tu acolo. Iar ea s-ar fi uitat la mine şi n-ar fi avut niciun dubiu că sunt diabolică şi nebună. I-am spus că vreau să merg să-i urez lui Nick la mulţi ani şi mi-a făcut semn arătând spre uşile duble ale pavilionului.

Cam sunteţi pe butuci, a spus Melissa. Corect?

Am strâns din dinţi. M-am gândit cât de tare puteam s-o calc dacă mă lăsam cu toată greutatea pe piciorul ei.

Sper că nu din vina mea, a zis.

Nu. Şi nu sunt pe butuci cu nimeni. Mă duc să-l salut.

În pavilion se auzea o piesă de Sam Cooke în boxe, iar Nick stătea în picioare, discutând cu unii şi dând din cap. Lumina era slabă şi totul părea albastru la culoare. Simţeam nevoia să mă car. Nick m-a văzut, privirile ni s-au întâlnit. Am simţit acelaşi lucru ca de fiecare dată, o cheie care mi se răsucea cu putere în trup, numai că de data asta uram acea cheie şi uram perspectiva de a mă lăsa deschisă. S-a apropiat de mine, iar eu am rămas locului, cu braţele încrucişate, părând probabil posomorâtă ori speriată.

Şi el era beat; aşa de beat, că stâlcea cuvintele, iar vocea lui nu mai suna plăcut. M-a întrebat dacă sunt bine şi am dat din umeri. Poate n-ar fi rău să-mi spui ce ai, ca să pot să-mi cer scuze, a zis.

Melissa are impresia că ne-am certat, i-am spus.

Păi, şi ne-am certat?

E cumva treaba ei dacă ne-am certat?

Habar n-am, a zis. Nu-nţeleg la ce te referi.

Tot corpul mi se încordase şi devenise ţeapăn, iar maxilarele mi se încleştaseră dureros. Mi-a atins braţul şi m-am ferit de el, de parcă-mi trăsese o palmă. Asta l-a

durut, aşa cum ar fi durut orice persoană normală. Ceva era greşit la mine, ştiam.

Nişte oameni pe care nu-i cunoşteam, un tip înalt şi o ţipă brunetă cu un copil mic în braţe, au venit să-i ureze la mulţi ani. Nick a fost foarte fericit să-i vadă. Femeia tot spunea: nu stăm, nu stăm, am trecut doar un pic. Nick mi i-a prezentat; erau sora lui, Laura, soţul ei, Jim, şi fetiţa lor, acea fetiţă pe care Nick o adora. Nu ştiam dacă Laura are habar cine sunt. Micuţa avea părul blond şi ondulat şi nişte ochi imenşi, absolut divini. Laura mi-a spus că-i pare bine de cunoştinţă, şi eu i-am zis: ce copil minunat, uau. Nick a râs: aşa-i că e minunată? Zici că-i din reclame. Ar putea face publicitate la mâncarea pentru copii. Laura m-a întrebat dacă vreau s-o iau în braţe, iar eu m-am uitat la ea şi i-am zis: da, pot s-o ţin?

Ea mi-a pasat copilul şi a spus că se duce să-şi ia un pahar cu apă minerală. Jim şi Nick discutau ceva. Nu mai ştiu ce. Fetiţa s-a uitat la mine, apoi a deschis şi a închis gura. Avea o guriţă foarte mobilă şi la un moment dat şi-a băgat toată mânuţa în gură.

Nu-mi venea să cred că o făptură atât de perfectă depindea de toanele unor adulţi care consumă apă minerală şi o lasă în braţele străinilor la petreceri. S-a uitat spre mine, morfolindu-şi mânuţa, şi a clipit. O ţineam lipită de piept şi mă gândeam cât de mică putea să fie. Mi-ar fi plăcut să vorbesc cu ea, însă m-ar fi auzit ceilalţi şi nu-mi convenea să audă nimeni.

M-am uitat în jur şi am observat că Nick era cu ochii pe mine. Ne-am privit câteva clipe şi totul avea aşa un aer serios, c-am simţit nevoia să-i zâmbesc. Îhî, am spus. Ador copilul ăsta. E un copil absolut extraordinar.

Jim mi-a răspuns: a, Rachel e ruda preferată a lui Nick. O iubeşte mai mult decât noi. Nick a surâs, s-a întins şi a luat-o de mânuţa pe care o agita prin aer de parcă ar fi încercat să-şi ţină echilibrul. L-a apucat pe Nick de degetul mare. Of, îmi vine să plâng, a spus. E perfectă.

Laura s-a întors şi a luat-o pe micuţă din braţele mele. E grea, aşa-i? a zis. Am dat prosteşte din cap şi i-am transmis: e superbă. Fără greutatea copilului, îmi simţeam braţele subţiri şi goale. E o mică vrăjitoare, a făcut Laura. Nu-i aşa? Şi i-a atins năsucul cu un gest tandru. Stai să vezi cum e când o să-l ai pe al tău. M-am zgâit la ea şi am clipit de câteva ori, incapabilă să am vreo reacţie; nici măcar un mda, ori un hm. Apoi au trebuit să plece şi s-au dus să-şi ia la revedere de la Melissa.

După ce-au ieşit, Nick m-a mângâiat pe spate, iar eu i-am mărturisit că nepoată-sa mă cucerise total. E frumoasă, am spus. Frumos e un cuvânt stupid, dar cred că înţelegi ce vreau să zic. Nick a comentat că lui nu i se pare un cuvânt stupid. Aşa beat cum era, încerca să fie drăguţ cu mine.

Am zis ceva de genul: nu mă simt prea bine. M-a-ntrebat dacă sunt în regulă. Am evitat să mă uit la el. I-am spus doar atât: nu te superi dacă o s-o şterg, nu? Ai aşa de mulţi invitaţi; n-aş vrea să te monopolizez. El tot încerca să-mi prindă privirea, însă n-am putut să mă uit în ochii lui. A vrut să ştie ce se întâmplă cu mine şi i-am promis c-o să-i explic a doua zi.

M-a condus doar până la intrare. Aveam frisoane, iar buza de jos începuse să-mi tremure. Am luat un taxi şi m-am întors în oraş.

/

Târziu, în noapte, m-a sunat taică-miu. Soneria telefonului m-a trezit şi m-am lovit la încheietură de muchia noptierei, încercând să apuc telefonul. Alo? am spus. Era trecut de ora trei. Mi-am frecat mâna de piept şi m-am strâmbat de durere în întuneric, aşteptând ca el să zică ceva. Zgomotul care se auzea pe fundal părea să fie unul natural, de ploaie, sau de vânt.

Frances, tu eşti? a făcut.

Tot încerc să dau de tine.

Ştiu, ştiu. Fii atentă.

A suspinat în telefon. Eu n-am zis nimic, dar nici el. Pe urmă, când a vorbit din nou, părea înfiorător de obosit.

Iartă-mă, iubire, a zis.

Pentru ce să te iert?

Ştii tu, ştii tu. Ştii tu bine. Iartă-mă.

Nu ştiu la ce te referi.

Cu toate că-l sunasem săptămâni la rând în legătură cu alocaţia, îmi era clar că n-o şă pomenesc de asta şi că probabil o să neg faptul că banii nu intraseră niciodată, în caz că el ar fi deschis subiectul.

Fii atentă, a zis. A fost un an oribil. Am pierdut controlu.

În ce sens?

A suspinat din nou. Tata? am spus.

Sigur, ţie ţi-ar fi mai bine dacă în mometu-ăsta io aş dispărea. Nu?

Bineînţeles că nu. Nu mai vorbi aşa. Ce tot zici?

Ee. Nimic. Prostii.

Tremuram. M-am concentrat pe câteva chestii care îmi induceau un sentiment de normalitate şi siguranţă. Bunuri materiale: bluza albă pusă la uscat pe un umeraş în baie, romanele de pe raft, aranjate în ordine alfabetică, serviciul de ceşti din porţelan verde.

Tata? am zis.

Frances, eşti o femeie extraordinară. Nu ne-ai făcut niciodată nicio problemă, cât de mică.

Eşti bine?

Mi-a zis maică-ta că ai acum un iubit. Unu' frumos, aşa am auzit.

Tata, unde eşti? Eşti afară?

Câteva momente n-a zis nimic, apoi a suspinat iarăşi; de data asta aproape c-a gemut, ca şi cum ar fi fost bolnav, ori l-ar fi durut ceva ce nu putea pomeni ori descrie.

Fii atentă. Îmi pare rău, da? Iartă-mă.

Stai, tata.

Mi-a închis. Am strâns pleoapele şi am avut impresia că mobila din cameră dispărea, ca într-un joc de Tetris inversat, ridicându-se în aer spre tavan şi devenind invizibilă şi că următorul lucru care avea să dispară eram eu. Am format numărul lui de multe ori la rând,

conştientă că n-o să răspundă. În cele din urmă n-a mai sunat telefonul, probabil că i se terminase bateria. Am rămas întinsă pe spate până s-a luminat.

/

A doua zi m-a căutat Nick la telefon, când încă dormeam. Adormisem pe la zece dimineaţa şi acum era trecut de prânz. Jaluzelele aruncau pe tavan o umbră urâtă, gri. Am răspuns şi el m-a-ntrebat dacă mă trezise din somn. I-am spus că e în regulă. Că dormisem prost. A vrut să ştie dacă poate să treacă pe la mine. Am întins 344

mâna să trag draperiile şi i-am spus: da, bine-nţeles.

Am aşteptat în pat, cât el s-a dus la maşină şi a pornit. Nu m-am sculat nici măcar ca să-mi fac duş. Mi-am tras pe mine un tricou negru şi m-am dus să-i deschid la interfon. A urcat; era proaspăt bărbierit şi mirosea a tutun. Când l-am văzut, mi-am cuprins baza gâtului cu mâna şi i-am spus ceva gen: da’ ce repede ai ajuns în oraş. Am mers la mine în cameră. Da, a fost destul de liber, a zis el.

Câteva clipe ne-am uitat unul la altul, apoi m-a sărutat pe gură. A întrebat dacă asta era OK. Am încuviinţat din cap şi am bâiguit o prostie, ceva. El a continuat: scuze pentru aseară. Mă gândesc la tine încontinuu. Mi se părea că-şi pregătise textele dinainte, ca eventual să nu-l acuz mai târziu că nu le-a spus. Aveam un nod în gât, de parcă urma să izbucnesc în lacrimi. I-am simţit mâna cum se strecoară pe sub tricou şi chiar am izbucnit în plâns, ceea ce era derutant. A, nu, ce se-ntâmplă? a exclamat. Alo. Am ridicat din umeri şi am dat din mână, făcând gesturi lipsite de noimă. Plângeam de rupeam pământul. El a rămas aşa,

într-o atitudine jenată. Purta o cămaşă bleu cu năsturaşi la guler; năsturaşi albi.

Vrei să stăm de vorbă? m-a întrebat.

I-am spus că n-avem despre ce vorbi şi am făcut sex. În poziţia pe la spate. Şi-a pus prezervativ, nici n-am mai discutat. Dacă-mi adresa vreo vorbă, mă făceam că nu-l aud. Încă plângeam destul de tare.

Anumite lucruri îmi provocau accese de plâns în hohote, de pildă, faptul că mă mângâia pe sâni ori că mă întreba dacă-mi place. Pe urmă a zis că ar vrea să ne oprim, aşa că ne-am oprit. Mi-am tras cearşaful peste mine şi mi-am apăsat mâna pe ochi, pentru a nu fi nevoită să-l văd.

Nu ţi-a plăcut? am zis. .

Nu vrei să vorbim?

Înainte îţi plăcea, corect?

Pot să te întreb ceva? a făcut. Vrei s-o părăsesc?

Atunci m-am uitat la el. Părea obosit şi se vedea că urăşte toate chestiile pe care i le faceam. Îmi simţeam corpul ca pe ceva complet dispensabil, ca pe substitutul unui lucru mai valoros. Mi-am imaginat cum îmi dezmembrez corpul şi îmi aşez părţile una lângă alta, ca să le compar.

Nu, i-am spus. Nu vreau aşa ceva.

Nu ştiu ce să fac. Mă simt de megacăcat. Se pare că eşti foarte supărată pe mine şi nu ştiu cum să procedez ca să-ţi fie bine.

Păi, atunci poate că e cazul să ne despărţim.

Da, a spus. OK. Cred că ai dreptate.

În momentul ăla m-am oprit din plâns. Nu l-am privit. Mi-am dat la o parte părul de pe faţă, prinzîndu-l cu elasticul pe care-l aveam la încheietură. Îmi tremurau mâinile şi începusem să zăresc nişte luminiţe la periferia câmpului vizual; luminiţe care nu existau în realitate. 346

El spunea că îi pare rău şi că mă iubeşte. Şi a mai spus că nu mă merită sau aşa ceva. Mi-am dat seama c-ar fi fost mai bine să nu-i răspund la telefon în dimineaţa aia. Ar fi fost încă iubitul meu şi totul ar fi rămas normal. Am tuşit ca să-mi dreg vocea.

După ce-a plecat, am luat o forfecuţă de unghii şi mi-am decupat o gaură în coapsa stângă. Simţeam nevoia să fac ceva spectaculos, ca să-ncetez să mă mai gândesc la cât de distrusă eram, însă nici tăietura în carne nu m-a ajutat. De fapt, mi-a curs o grămadă de sânge şi m-am simţit şi mai distrusă. M-am aşezat pe jos în camera mea, umplând cu sânge un sul de hârtie igienică şi gândindu-mă la propria moarte. Eram ca o cană goală; Nick o golise, iar acum n-aveam decât să mă uit la ceea ce rămăsese din mine, vărsat împrejur: toate părerile delirante despre propria valoare şi toate pretenţiile cum că aş fi genul de om care nu sunt. Câtă vreme fusesem cu toate astea, nu le putusem vedea. Acum, că nu mai eram nimic decât un pahar gol, înţelegeam totul despre mine.

M-am spălat şi mi-am pus un plasture pe rană. Apoi am tras draperiile şi am deschis ***Middlemarch.*** Până la urmă, nici nu mai conta dacă Nick se folosise de prima ocazie ca să mă părăsească, în clipa în care Melissa l-a vrut înapoi, dacă eram aşa de urâtă; că-i venea să vomite sau dacă îi

repugna atât de tare să se culce cu mine încât a trebuit să-mi ceară să ne oprim la jumătate.

Nu erau detalii care i-ar fi interesat pe eventualii mei biografi, mai târziu. M-am gândit la toate chestiile personale pe care nu i le spusesem niciodată lui Nick şi am început să mă liniştesc, ca şi cum propria intimitate se extindea în jurul meu, protejându-mi trupul întocmai unei baricade. Eram o persoană cât se poate de autonomă şi independentă, cu o viaţă interioară la care nimeni altcineva nu mai avusese acces.

Rana îmi zvâcnea rău de tot, chiar şi după ce se oprise sângerarea. La acel moment, o cam băgasem pe mânecă, în sensul că-mi dădeam seama că făcusem o mare prostie, chit că nu trebuia să afle nimeni şi că n-aveam să mai repet aşa ceva. După ce mă părăsise Bobbi, nu simţisem nevoia să-mi fac găuri în carne, deşi intrasem sub duş şi dădusem drumul la apă rece şi stătusem sub ea până mi se învineţiseră degetele. Eu, una, numeam acest tip de comportament „exteriorizare”. Când mă tăiam pe piele, mă „exteriorizam”, iar când am intrat întâmplător în hipotermie şi a trebuit să-i explic la telefon unui paramedic, tot aşa am calificat gestul.

În seara aia m-am gândit la telefonul pe care-l primisem de la taică-miu c-o noapte înainte şi cum voi-sem să-i povestesc lui Nick de faza aia şi, pentru o clipă, am crezut că o să-l sun pe Nick, şi el o să se întoarcă la mine. Lucruri de genul ăsta se pot repara, însă ştiam că n-o să se întoarcă niciodată; nu cu totul. Nu mai era doar al meu, chestia asta se încheiase.

Melissa ştia lucruri pe care eu nu le ştiam. După tot ce se întâmplase între ei, încă se doreau reciproc. M-am gândit

la e-mailul pe care mi-l dăduse ea, la faptul că eram bolnavă şi probabil sterilă şi la faptul că nu aveam nimic să-i ofer lui Nick; nimic care să însemne ceva pentru el.

În zilele ce-au urmat, mi-am petrecut vremea nefacând nimic şi stând cu ochii la telefon, ore-n şir. Timpul se scurgea în mod vizibil, conform ceasului de pe ecran şi, cu toate astea, aveam impresia că stă pe loc. Nick nu m-a sunat în seara cu pricina şi nici în noaptea care a urmat. Nu m-a sunat nici a doua zi şi nici a treia zi. Nu m-a sunat nimeni. Treptat, aşteptarea n-a mai părut o aşteptare propriu-zisă, ci exact sensul vieţii ca atare: acţiuni pe care le întreprinzi ca să te distragă, în vreme ce chestia care aştepţi să se întâmple nu se întâmplă niciodată. Am trimis cereri pentru diverse joburi şi m-am întors la cursuri. Viaţa şi-a continuat cursul.

M-am angajat la un sandvici-shop, unde serveam cafea, seara şi în weekenduri. În prima zi de lucru, o tipa, Linda, mi-a dat un şorţ de culoare neagră şi mi-a arătat cum să prepar espresso. Trebuia să tragi de un mic mâner ca să umpli filtrul detaşabil cu cafea măcinată; trăgeai o dată pentru unul simplu şi de două ori pentru unul dublu. Pe urmă înşurubai strâns filtrul în aparat şi apăsai un buton, ca să curgă apa. Manevrai şi o duză de abur, precum şi un recipient pentru lapte. Linda m-a învăţat o sumedenie de lucruri despre cafele, cum ar fi diferenţa dintre un latte şi un cappuccino şi altele. Serveau şi mocha, dar Linda mi-a spus că mocha e „complicat” de făcut, aşa că mai bine las pe altcineva s-o prepare. N-o să ceară nimeni mocha, a zis ea.

Nu m-am întâlnit deloc cu Bobbi la şcoală, deşi eram sigură c-am s-o văd. Am petrecut multă vreme prin clădirea facultăţii de arte, pe rampa unde ieşea la fumat,

sau pe lângă sălile de dezbateri pe teme sociale, de unde puteai să iei ***New Yorker*** pe gratis sau să mergi în bucătăria lor şi să-ţi faci un ceai. Nu ne-am 350

intersectat niciodată. Oricum, aveam orare diferite. As fi vrut s-o întâlnesc într-un context care să-mi convină; într-un moment în care aveam pe mine pardesiul din păr de cămilă şi, eventual, un teanc de cărţi în braţe şi aş fi fost în stare să-i zâmbesc; zâmbetul timid al cuiva care încearcă să treacă peste un conflict. Marea mea spaimă era legată de faptul c-ar fi putut să apară în sandvici-shop-ul unde lucram şi să vadă că mi-am luat un job. De câte ori intra pe uşă vreo femeie subţire, brunetă şi cu breton, mă întorceam instantaneu spre aparatul de cafea şi mă făceam că încălzesc laptele la abur. Cu nişte luni în urmă, crezusem că întrezăresc posibilitatea unui alt fel de viaţă, posibilitatea de a câştiga bani de pe urma scrisului, a discuţiilor şi a interesului faţă de lucruri. La momentul când au acceptat să-mi publice povestirea, chiar am simţit că viaţa aia începuse deja pentru mine, ca şi cum îmi împăturisem existenţa de până atunci şi-o pusesem bine, undeva. Mi se făcea ruşine numai la gândul că Bobbi ar fi intrat în sandvici-shop şi ar fi văzut cât de amarnic mă înşelasem.

Am vorbit cu mama despre apelul primit de la taică-miu. De fapt, ne-am certat la telefon în legătură cu asta, după care am fost prea stoarsă ca să mai mişc sau să scot vreo vorbă, preţ de o oră. I-am spus că e „nocivă”, la care ea a replicat: a, e vina mea, sau cum? Totu-i din vina mea. Mi-a spus că îl văzuse fratele lui în oraş cu o zi în urmă şi că era bine. I-am reamintit incidentul din copilărie, când taică-miu îmi aruncase cu un pantof în faţă.

35i

Sunt o mamă rea, a spus, asta încerci să zici. Dacă tu tragi astfel de concluzii din felul în care arată faptele, e problema ta, i-am răspuns. Mi-a reproşat că oricum nu l-am iubit niciodată pe taică-miu.

Adică tu crezi că a iubi pe cineva înseamnă să-l laşi să te trateze ca pe un căcat, am spus.

Mi-a închis în nas. După care m-am întins pe pat cu senzaţia că cineva a stins lumina.

Într-o zi, către sfârşitul lui noiembrie, Evelyn a postat un link către profilul Melissei de Facebook, însoţit de următorul mesaj: am revăzut chestia asta şi AM MURIT. Se observa în imaginea redusă a clipului că fusese filmat la ei în bucătărie. Am dat click şi am aşteptat să se încarce. Lumina din încăpere avea o tentă crem, în spate era înşirată o instalaţie pentru brad, iar Nick şi Melissa stăteau unul lângă celălalt, în dreptul blatului central. Apoi a intrat sonorul. O voce din spatele camerei zicea: OK, OK, potoliţi-vă. Imaginea era tremurată, dar se vedea cum Melissa se întoarce spre Nick şi cum râd amândoi. El avea un pulover negru. Dădea din cap, ca şi cum primea oarecare semnale din partea ei, după care a început să cânte: N-am cum să rămân la tine. Apoi a cântat Melissa: Dar, iubitule, afară-i frig. Interpretau în duet, inversând rolurile din cântecul original*, era haios.

„Baby, It’s Cold Outside”, cântec scris de Frank Loesser în anul 1944. *(N.nd.)*

Toată lumea din cameră râdea şi aplauda, după care am auzit-o pe Evelyn făcând: ssst! ssst! Nu-l mai ascultasem pe Nick cântând, avea voce fainã. Şi Melissa la fel. Era mişto şi interpretarea lor, Nick şovăia, iar Melissa încerca

să-l convingă să rămână. Li se potrivea. Era clar că repetaseră momentul, ca să-l arate prietenilor. Era evident pentru oricine se uita la video cât de tare se iubesc. Dacă aş fi văzut filmarea asta înainte, mi-am zis, probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic. Probabil că mi-aş fi dat seama.

Munceam doar de la cinci la opt seara în zilele săptămânii, însă când ajungeam acasă eram aşa de terminată, că nici să mănânc nu mai puteam. Am rămas în urmă cu facultatea. Din cauza programului de lucru la sandvici-shop, nu mai aveam suficient timp să citesc pentru şcoală, dar marea problemă era concentrarea. Nu mă mai puteam concentra. Conceptele refuzau să se ordoneze în structuri, iar vocabularul îmi devenea tot mai redus şi mai vag. După ce mi-a intrat a doua tură de plată, am retras două sute de euro din cont şi i-am pus într-un plic. Am rupt o bucată de hârtie din agendă şi am scris pe ea: mulţumesc pentru împrumut. Am expediat plicul pe adresa lui Nick din Monkstown. Nu mi-a confirmat primirea lui, dar nici nu mă aşteptam s-o facă la vremea respectivă.

Mai era puţin şi intram în luna decembrie. Din seria de pastile mai aveam trei, apoi două, apoi una. Cum am terminat cutia, au revenit toate, ca mai înainte.

A durat zile-n şir. Am continuat să mă duc dus la cursuri, scrâşnind din dinţi. Crampele se manifestau în valuri şi mă lăsau stoarsă şi transpirată când dispăreau. Asistentul m-a întrebat dacă pot să vorbesc despre personajul Will Ladislaw şi, cu toate că terminasem de citit ***Middlemarch,*** n-am putut decât să deschid şi să închid gura de câteva ori la rând, ca un peşte. Într-un final am reuşit să articulez: nu. Scuze.

În seara aceea m-am dus acasă pe jos şi am luat-o pe strada Thomas. Îmi tremurau picioarele şi nu mai mâncasem ca lumea de multe zile. Aveam burta umflată. M-am sprijinit câteva clipe de un stand pentru biciclete. Începeam să nu mai văd clar. Aveam impresia că mâna care se încleşta pe stand e translucidă; arăta ca un film foto ţinut în dreptul unui bec. Biserica de pe strada Thomas se afla la doar câţiva paşi distanţă, aşa că m-am târât până la uşă dezechilibrându-mă şi lipindu-mi un braţ de piept.

În biserică era miros vechi de tămâie şi de aer închis. Şiruri lungi de vitralii se înălţau în spatele altarului, ca degetele unui pianist, iar tavanul zugrăvit în alb şi vernil părea un tavan de cofetărie. Nu mai intrasem în biserică de când eram mică. Două bătrânele stăteau la marginea stranei, cu şiraguri de mătănii în mâini. M-am aşezat în spate şi mi-am fixat privirea pe vitralii, ca şi cum durabilitatea lor m-ar fi putut împiedica să dispar. Boala asta tâmpită n-a omorât pe nimeni, m-am gândit. Asudasem sau poate că afară era umed şi nu băgasem de seamă. Mi-am descheiat paltonul şi mi-am şters fruntea cu dosul eşarfei.

Am inspirat pe nas şi am simţit cum mi se deschide gura, în efortul de a trage aer în plămâni. Mi-am încleştat mâinile în poală. Durerea a lovit din nou, urcând pe şira spinării spre craniu şi făcându-mă să lăcrimez. Acum mă rog, mi-am zis. De fapt, stau aici şi mă rog la Dumnezeu să mă ajute. Asta făceam. Te rog, ajută-mă, am zis în gând. Te rog. Ştiam că există nişte reguli, că trebuie să crezi în principiul unei ordini divine, înainte de a te apuca să ceri chestii, iar eu nu credeam. Însă mă străduiesc, mi-am spus. Îmi iubesc aproapele. Oare? O mai iubesc pe Bobbi după ce mi-a rupt povestirea în nas şi m-a părăsit? îl mai iubesc pe Nick, în condiţiile în care nu mai doreşte să mi-o

tragă? O iubesc pe Melissa? Am iubit-o vreodată? îmi iubesc părinţii? Aş putea iubi toţi oamenii, inclusiv pe cei răi? Am lăsat capu-n jos şi mi-am sprijinit fruntea în mâinile crispate, simţind istoveala.

În loc să mă gândesc la chestii măreţe, am încercat să mă concentrez la lucruri mici, cele mai mărunte lucruri care-mi veneau în cap. Cineva a făcut strana asta în care stau, mi-am spus. Cineva a sablat lemnul şi l-a lăcuit. Cineva a transportat-o până la biserică. Cineva a pus mozaicul din pardoseală, cineva a montat ferestrele. Fiecare cărămidă a fost pusă de mâna omului, fiecare balama a fost prinsă pe o uşă, fiecare drum a fost pavat, fiecare bec a fost înşurubat în felinarele de pe străzi.

Şi chiar chestiile construite de maşini sunt construite tot de oameni; de cei care au făcut maşinile, înainte de toate. Şi oamenii înşişi erau făcuţi de alţi oameni, care se străduiseră să crească copii fericiţi în sânul unor familii fericite. Eu, cu toate hainele mele, cu toată limba pe care o vorbesc. Cine m-a adus pe mine în biserică, cu toate gândurile astea? Alţi oameni, dintre care pe unii îi cunosc foarte bine, pe alţii nu i-am întâlnit niciodată. Eu sunt eu sau sunt ei? Cine e Frances, sunt eu? Nu, nu sunt eu. Frances e ceilalţi. Uneori mă rănesc şi-mi provoc durere; abuzez de privilegiul cultural, moştenit, al faptului că m-am născut albă; consider că mi se cuvin lucruri pentru care alţii au muncit, iar câteodată am făcut uz de o variantă simplificatoare a teoriei genurilor ca să evit o implicare morală serioasă; am o relaţie defectă cu corpul meu, da. Vreau o viaţă fără suferinţă şi, prin urmare, le pretind altora să ducă o viaţă fără suferinţă, care suferinţă este a mea, deci, şi a lor, da, da.

Când am deschis ochii am ştiut că înţelesesem o chestie şi fiecare celulă din organismul meu părea că se aprinde formând un milon de puncte de intersecţie strălucitoare, iar eu devenisem conştientă de ceva profund. Atunci m-am ridicat din strană şi am leşinat.

/

Leşinul devenise un lucru obişnuit pentru mine. Am asigurat-o pe femeia care m-a ajutat să mă ridic că nu era pentru prima oară, iar ea, contrariată, mi-a zis: fa ceva. Aveam un gust rău în gură, însă mă simţeam în stare să merg pe picioarele mele. Experienţa trezirii spirituale se încheiase. În drum spre casă m-am oprit la un magazin din reţeaua Centra şi mi-am cumpărat două pachete de tâiţei instant şi o prăjitură cu ciocolată la cutie, apoi mi-am continuat drumul încet şi atent, un pas înaintea celuilalt.

Acasă am deschis capacul cutiei, mi-am luat o linguriţă şi am format numărul Melissei. A-nceput să sune; zgomotul acela ca un tors plin de satisfacţie. După care i-am auzit respiraţia.

Alo? a zis.

Ai un minut? Sau am nimerit prost?

A râs sau cel puţin aşa am avut impresia, judecând după sunetele pe care le scotea.

Vrei să spui în general sau acum? în general ai nimerit prost, însă acum pot vorbi.

De ce i-ai trimis povestirea mea lui Bobbi?

Frances, nu ştiu. Tu de ce l-ai futut pe bărbată-miu?

Asta ar trebui să mă şocheze? i-am spus. În regulă, eşti o persoană care şochează şi foloseşte un limbaj obscen.

3 57

Acum, c-am stabilit asta, zi-mi de ce i-ai dat povestirea mea lui Bobbi?

A tăcut. Am răzuit glazura de pe prăjitură şi apoi am lins cupa linguriţei. Avea un gust dulceag-anost.

Te-apucă aşa, nişte pusee de agresivitate, nu? mi-a spus ea. Ca atunci, cu Valerie. Te simţi ameninţată de alte femei?

Te-am întrebat ceva; dacă nu vrei să răspunzi, închide telefonul.

Ce anume îţi dă dreptul să-mi ceri explicaţii pentru faptele mele?

Ai făcut-o din ură, i-am spus. Aşa-i?

A oftat. Nici măcar nu ştiu ce-ar putea să-nsemne asta, a zis. Am scobit cu linguriţa în prăjitură, până am ajuns la partea cu blat şi am băgat în gură o ditamai bucata.

Nu mi-ai arătat nimic decât un mare dispreţ, a continuat ea. Şi nu mă refer la partea cu Nick. De prima dată când ai intrat în casa noastră, te-ai uitat în jur şi ţi-ai zis: iată un cămin burghez şi jenant, pe care am de gând să-l distrug. Şi nu oricum, ţi-a făcut o megaplăcere să-l distrugi. Acum mă trezesc că stau în propria-mi casă de căcat şi mă-ntreb: canapeaua asta o fi nasoală? Oare e kitsch să bei vin? Şi alte chestii care înainte îmi plăceau mă fac acum să mă simt de toată jena. Faptul că am un soţ, în loc să mă fut cu soţu alteia. Faptul că am semnat un contract

editorial cu temă impusă, în loc să scriu povestioare josnice despre 358

prietenii mei şi să le vând unor reviste de prestigiu. Adică, ai venit la mine-n casă cu piercingul ăla de căcat din nas şi ce ţi-ai zis tu: mamă, ce-o să mă mai bucur când am să eviscerez tot aranjamentu' ăsta. Gagica e aşa de băgată-n sistem!

Am înfipt linguriţa în prăjitură şi am lăsat-o aşa. După care mi-am frecat obrajii cu mâna.

N-am piercing în nas, am spus. Bobbi are.

OK. Îmi cer mii de scuze.

Nu mi-am dat seama că mă crezi atât de subversivă. Adevărul e că niciodată nu ţi-am dispreţuit casa. Mi-aş fi dorit să am una exact la fel. Mi-am dorit ca viaţa ta să fie viaţa mea. Poate c-am făcut nişte căcaturi ca să iau de la tine, dar tu eşti bogată, iar eu săracă. N-am vrut să-ţi distrug existenţa, am vrut să ţi-o fur.

A emis un sunet sforăitor, dar nu cred că respingea total ceea ce-i spusesem. Era mai degrabă o reacţie contrafăcută, nu una autentică.

Deci, te-ai culcat cu bărbată-miu pentru că-ti plac, a zis.

Nu, n-am spus că-mi placi.

Bun. Nici tu nu-mi placi mie. Dar tu te-ai comportat de tot rahatu.

Am tăcut amândouă. Parcă ne întrecuserăm pe scări în fugă, iar acum rămăseserăm fără suflu şi ne gândeam cât de ridicolă e faza.

Regret, am spus. Regret c-am fost de rahat. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai tare, ca să reuşesc să fiu prietena ta. Scuze.

Ce?

Îmi cer scuze, Melissa. Îmi cer scuze pentru convorbirea asta agresivă, e o prostie. Nu prea ştiu ce-i cu mine în perioada asta. Poate că trec printr-o pasă grea. Scuze că te-am sunat. Şi, ştii ceva, scuze pentru tot. Iisuse Cristoase! a făcut. Ce se-ntâmplă, nu ţi-e bine? Ba da. Însă am senzaţia că nu sunt omul care ar trebui să fiu. Nu ştiu ce tot vorbesc. Mi-ar fi plăcut să te cunosc mai bine şi să mă fi comportat mai frumos şi vreau să-mi cer scuze pentru toate astea. Acum o să-nchid.

Am închis înainte ca ea să mai apuce să zică ceva. Mi-am terminat prăjitura, pe care am înfulecat-o lacom, apoi m-am şters la gură, am deschis laptopul şi am scris un e-mail.

Dragă Bobbi,

În seara asta am leşinat într-o biserică; dacă vedeai faza, sigur ai fi râs. Îmi pare rău că povestirea mea te-a lezat. Presupun că motivul a fost acela că m-am destăinuit altora, şi nu ţie. Sper ca asta să fie cauza. Am sunat-o azi pe Melissa, s-o-ntreb de ce ţi-a dat-o. Mi-a trebuit ceva până să realizez că ceea ce întrebam de fapt era: de ce am scris-o? A fost o convorbire foarte penibilă şi denaturantă. Poate că o văd pe Melissa ca fiind maică-mea. Adevărul este că te iubesc şi că te-am iubit întotdeauna. Platonic? Nu mă opun atunci când mă săruţi. Ideea ca noi să facem dragoste din nou mi s-a părut mereu captivantă. Când

mi-ai dat papucii, am simţit că m-ai învins la jocul pe care-l jucam împreună şi am vrut să te întorci şi să-mi iau revanşa. Acuma cred că vreau doar să mă culc cu tine, fără nicio metaforă. Ceea ce nu înseamnă că n-am şi alte dorinţe. De pildă, chiar acuma mănânc o prăjitură de ciocolată, direct din cutie. În capitalism, dacă iubeşti pe cineva, trebuie să iubeşti pe toată lumea. Asta e o teorie sau e teologie pură? Când citesc din Biblie, mi te închipui pe tine în rolul lui Iisus, aşa că leşinatul în biserică poate chiar a fost o metaforă. Nu încerc să fac pe deşteaptă. Nu îmi vine să-ţi cer iertare pentru c-am scris povestea aia ori pentru c-am acceptat banii. Îmi vine s-o fac pentru că te-am şocat, când puteam foarte bine să-ţi fi spus dinainte. Pentru mine nu eşti doar o inspiraţie la scris. Dacă m-am purtat vreodată astfel, iartă-mă. În seara când ai vorbit despre monogamie, ţi-am adorat felul în care gândeşti. Nu m-am prins ce încercai să-mi transmiţi. Probabil sunt mai proastă decât am crezut şi tu, şi eu. Când ne strângeam toţi patru, mă gândeam mereu la posibile combinaţii de cuplu şi mă simţeam ameninţată, căci toate cuplurile posibile care mă excludeau pe mine erau cu mult mai interesante decât alea care mă includeau.Tu cu Nick, tu cu Melissa, până şi Nick cu Melissa, în felul lor. Însă am înţeles o treabă, şi anume că nimic nu se rezumă doar la doi sau la trei oameni. Relaţia mea cu tine rezultă şi din relaţia ta cu Melissa, cu Nick; din relaţia ta cu tine când erai mică etc. etc. Mi-am dorit să am chestii, deoarece am considerat că eu exist. Acuma o să-mi scrii şi o să-mi explici ce-a vrut să spună Lacan cu asta. Sau, poate că n-o să-mi răspunzi deloc. Chiar am leşinat azi, în caz că ţi s-ar părea doar o figură

de stil. E real şi încă mai tremur. Crezi că e posibil să găsim un model alternativ prin care să continuăm să ne iubim? Nu sunt beată. Te rog, răspunde-mi. Te iubesc.

Frances.

La un moment dat s-a isprăvit şi prăjitura de ciocolată. M-am uitat în cutie şi am observat câteva firimituri şi urme de glazură întinse pe marginea hârtiei, pe care uitasem s-o scot. M-am ridicat de la masă, am pus ibricul pe aragaz şi am turnat două linguriţe de cafea măcinată în cafetiera tip presă franţuzească. Am înghiţit nişte analgezice, am băut cafeaua, m-am uitat la un film din categoria crimă-mister pe Netflix. Liniştea se pogorâse asupra mea şi m-am gândit că poate e mâna Domnului. Acum, Dumnezeu se afla în tot ce exista material, prin intermediul unei practici culturale împărtăşite la scară atât de largă, încât dobândea realitate materială, la fel ca limba sau genul sexual.

La unşpe şi zece, în seara aia, am auzit o cheie răsucindu-se în uşă. M-am dus în hol şi am văzut-o cum îşi trăgea fermoarul de la impermeabil, acelaşi impermeabil pe care-l luase şi-n Franţa, şi cum se prelingeau şiroaie de apă pe scândurile pardoselii, cu un sunet de darabană. Ni s-au intersectat privirile.

Ciudat e-mail, a spus Bobbi. Da şi eu te iubesc.

Pentru prima dată am vorbit de despărţirea noastră. Parcă aş fi deschis o anumită uşă; o uşă care s-a aflat din-totdeauna în propria casă, o uşă pe lângă care treceam în fiecare zi, dar încercam să nu-i dau atenţie. Bobbi mi-a spus c-am facut-o să sufere cumplit. Stăteam amândouă la mine-n pat; Bobbi se sprijinea de tăblie, cu o pernă la spate, iar eu şedeam la capătul patului, turceşte. Mi-a zis că o tratasem de sus în timp ce ne certam, de parcă ar fi fost oligofrenă. I-am transmis ce-mi comunicase Melissa, respectiv că m-am purtat de tot rahatul. La care Bobbi a

râs. Păi, dacă nici Melissa nu ştie cum vine asta, a spus. Când a fost ea vreodată cumsecade cu cineva?

Poate că nu rimează cu cumsecădenia, i-am zis.

Evident că totul se rezumă la putere, a consimţit Bobbi. Numai că e mai greu să te prinzi care e ăla puternic, aşa că ne bazăm pe un înlocuitor, respectiv pe „cumsecădenie”. Ştii, asta e o temă în discursurile publice. În final, ajungem la întrebări de genul: Israelul e mai „cumsecade” decât Palestina? înţelegi cum vine.

Da.

În mod evident, Jerry e mai „cumsecade” decât Eleanor.

Da, am spus.

Îi făcusem o cană de ceai, pe care o pusese în poală, între coapse. Îşi încălzea mâinile ţinând-o de ambele părţi, în timp ce stăteam de vorbă.

Apropo, nu te condamn c-ai scris despre mine ca să faci bani, a precizat ea. Mi se pare chiar distractiv, câtă vreme ştiu din capul locului care e treaba.

Ai dreptate. Puteam să-ţi spun, şi nu ţi-am spus. Dar, la un anumit nivel, încă te percep ca fiind persoana care mi-a rupt inima şi m-a lăsat incapabilă de a avea relaţii normale.

Îţi subestimezi puterea, ca să nu trebuiască să te învinovăţeşti când te porţi de rahat cu alţii. Te autoiluzionezi. Păi, da, Bobbi e bogată, Nick e bărbat, eu nu am cum să-i rănesc p-ăştia. La o adică, ei mă pot răni pe mine, eu nu fac decât să mă apăr.

Am ridicat din umeri. Nu ştiam ce să spun. A dus cana cu ceai la gură şi a sorbit din ea, apoi a pus-o la loc, între coapse.

N-ar strica să mergi la un psiholog, a făcut.

Aşa crezi?

Te lupţi cu toate chestiile astea. S-ar putea să-ţi facă bine. Nu prea e normal să te trezeşti că leşini în biserică.

N-am vrut să-i explic că leşinul nu fusese ceva psihogen. În fine, ce rost avea? Dacă zici tu, am spus.

Eu zic c-ar putea să te termine treaba asta, a răspuns. Să recunoşti c-ai avut nevoie de ajutor de la un psiholog profesionist dezinhibat. Posibil simpatizant laburist. Dar poate c-o să fie în sensul bun.

Adevăr grăiesc ţie, până mă voi naşte iar.

Aşa să fie. Nu vin s-aduc o pace blândă, ci sabia.

După asta, Bobbi a-nceput să mă conducă pe jos de la facultate la sandvici-shop. I-am făcut cunoştinţă cu Linda, aşa că ele pălăvrăgeau vrute şi nevrute, în timp ce eu îmi puneam şorţul de serviciu. Linda avea un fiu în Armata Irlandeză, aşa-i zisese lui Bobbi. Când ajungeam seara acasă, luam cina împreună. Îşi mutase o parte din haine la mine-n cameră, nişte tricouri şi lenjerie curată. În pat, ne încolăceam una în jurul celeilalte, de parcă eram origami. Se poate întâmpla să nu te ia somnul de atâta recunoştinţă.

Marianne a văzut într-o zi la facultate că ne ţinem de mână şi ne-a spus: v-aţi împăcat! Amândouă am făcut un gest evaziv. Aveam o relaţie şi totuşi nu aveam o relaţie. Tot ce

făceam era spontan, iar dacă din exterior se vedea c-am fi un cuplu, pentru noi nu era decât o coincidenţă interesantă. Scosesem chiar şi o poantă, care n-avea niciun sens pentru cei din afară şi nici măcar pentru noi: ce ***înseamnă*** un prieten? ziceam noi pe un ton glumeţ. Ce ***înseamnă*** o discuţie?

Lui Bobbi îi plăcea să se trezească înaintea mea, ca să folosească toată apa caldă, la fel cum făcea şi când dormea în camera cealaltă. După care se ducea la bucătărie, se aşeza la masă cu părul şiroind şi dădea gata un ibric întreg de cafea. Câteodată, scoteam un prosop din dulapul cu încălzitor şi i-l puneam pe cap, dar ea nu mă băga în seamă, ci îşi vedea mai departe de lectura online despre locuinţele sociale. Cojea portocalele şi abandona cojile moi şi cu miros dulce unde se nimerea, ca să se usuce şi să se încreţească prin casă; pe masă ori pe braţul canapelei. Serile ieşeam la plimbare sub umbrelă în parcul Phoenix, braţ la braţ, apoi ne opream să fumăm o ţigară lângă monumentali Wellington.

În pat, discutam ore-n şir; conversaţii care părăseau zona observaţiilor şi evoluau în spirală către teorii abstracte, măreţe, după care reveneau. Bobbi vorbea despre Ronald Reagan şi despre FMI. Avea o stimă deosebită faţă de teoriile conspirative. O interesa natura obiectivă a lucrurilor, dar era şi o persoană generoasă. Cu ea nu aveam sentimentul pe care-l aveam cu mulţi oameni, şi anume că, în timp ce eu vorbesc, ei se gândesc doar la ce urmează să spună. Bobbi era un excelent ascultător; un ascultător activ. Uneori, în timp ce emiteam un enunţ sau altul, scotea câte un sunet brusc, de parcă intensitatea interesului ei pentru ceea ce spuneam i-ar fi ieşit pe gură. Aha! făcea ea. Sau: aşa e!

Într-o seară de decembrie, am ieşit în oraş, ca să mergem la ziua lui Marianne. Toată lumea era binedispusă, 366

luminile de Crăciun fuseseră aprinse în oraş. Fiecare povestea ceva nostim despre Marianne; ceva ce făcuse când era somnoroasă ori beată. Bobbi s-a întrecut pe sine imitând-o, înclinând capul şi privind în sus printre gene, ridicând nevinovat şi teatral din umeri. Mă amuzam teribil, chiar era superhaioasă, şi îi strigam: mai fă o dată! Marianne râdea cu lacrimi. Gata, zicea ea. Doamne. Bobbi şi cu mine îi cumpăraserăm lui Marianne o pereche de mănuşi mişto, din piele albastră; câte o mănuşă fiecare. Andrew ne-a făcut zgârcite, iar Marianne i-a spus că este lipsit de imaginaţie. Le-a probat în faţa noastră: mănuşa Frances, a zis. Şi mănuşa Bobbi. După care le-a pus să vorbească una cu alta. Iar, şi iar, şi iar, a făcut ea.

Am discutat despre războiul din Siria şi despre invazia din Irak. Andrew a afirmat că Bobbi nu pricepe nimic din istorie şi tot ce fiice este să dea vina pe Occident. Toţi de la masă am scos un „ăăă” sincron, de parcă eram la o emisiune TV. În următoarea polemică, Bobbi a etalat o inteligenţă nemiloasă, demonstrând că citise toate lucrările la care se referea Andrew, indiferent de subiect, amendându-l doar când era necesar în vederea mai amplei sale dizertaţii, fără ca măcar să facă vreo aluzie la faptul că mai avea un pic şi urma să fie absolventă de istorie. În locul ei, ăsta ar fi fost primul argument pe care l-aş fi invocat dacă m-ar fi subestimat careva. Bobbi era altfel. Când vorbea, se uita deseori în sus, la aplicele luminoase care se zăreau prin ferestrele îndepărtate, şi dădea din mâini. Singurul lucru la care îmi puteam folosi atenţia era să stau cu ochii pe ceilalţi, să pândesc un semn din partea lor, fie de aprobare, fie de indignare, şi să-i invit să-şi spună părerea, în caz că se închideau în ei.

La vremea respectivă, Bobbi şi Melissa încă ţineau legătura, dar era limpede că relaţia lor se răcise. Bobbi elaborase nişte teorii noi despre personalitatea Melissei şi despre viaţa ei particulară, care erau sensibil mai puţin măgulitoare decât cele avansate iniţial. Mă străduiam să iubesc pe toată lumea, ceea ce însemna că mă sileam să rămân liniştită.

N-ar fi trebuit să avem încredere în ei, a spus Bobbi.

Stăteam pe canapea, mâneam mâncare chinezească şi ne uitam cu juma de ochi la un film cu Greta Gerwig.

Nu ne-am dat seama cât sunt de dependenţi unul de altul, a continuat. Adică, tot ce-a făcut fiecare a făcut pentru celălalt. Pesemne e igienic să mai apară din când în când câte o aventură spectaculoasă în relaţia lor; în felu-ăsta nu se plictisesc.

Poate.

Nu spun că Nick s-a-ncurcat cu tine deliberat. Chiar îmi place Nick. Dar, în ultimă instanţă, ei revin întotdeauna la relaţia lor nenorocită, pentru că aşa procedează de-o viaţă. Ştii ce zic? Sunt foarte furioasă pe ei. Ne-au tratat ca pe nişte remedii.

Ţie-ţi pare rău că nu le-am distrus căsnicia, i-am spus.

A pufnit în râs, cu gura plină de tăiţei. Pe ecranul televizorului, Greta Gerwig tocmai îşi îmbrâncea prietena în boschet, cumva în joacă.

Cine alege să se căsătorească? a făcut Bobbi. E sinistru. Ce fel de oameni au nevoie de autoritatea statului ca să-şi întemeieze o relaţie?

Nu ştiu. Relaţia noastră pe ce se întemeiază?

Vezi! Exact asta spun. Pe nimic. Mă dau eu drept iubita ta? Nu. Dacă m-aş prezenta ca atare, ar însemna că forţez o anumită dinamică culturală prefabricată în relaţie, care nu ţine de controlul nostru. Ştii ce zic?

Am procesat chestia asta până s-a terminat filmul. După care am spus: stai aşa, asta înseamnă că nu eşti iubita mea? A râs. Pe bune mă-ntrebi? a făcut. Nu. Nu sunt iubita ta.

/

Philip mi-a spus că el consideră că Bobbi e iubita mea. Am ieşit la o cafea în timpul săptămânii şi mi-a zis că Sunny îi oferise un job cu jumătate de normă şi cu salariu în toată regula. I-am spus că nu-l invidiez, ceea ce l-a dezamăgit, deşi, pe de altă parte, mă cam temeam că-i zisesem o minciună. Îmi plăcea Sunny. Îmi plăcea ideea de cărţi şi-ţi plăcea ideea de citit. Pur şi simplu nu ştiam de ce nu sunt în stare să mă bucur de anumite lucruri, aşa cum se bucurau alţii.

Nu te-ntreb dacă e iubita mea, îţi comunic faptul că nu este.

Bine, dar e clar iubita ta. Adică, poţi s-o numeşti o relaţie radical lesbiană sau cum vrei tu, însă în limbajul curent se cheamă că e iubita ta.

Nu. Încă o dată, nu ţi-am pus o întrebare, ci am făcut o afirmaţie.

Philip freca un pliculeţ cu zahăr pe care-l ţinea cu două degete. Am discutat despre noua lui slujbă, o conversaţie

după care m-am simţit la fel de insipidă ca un suc la pahar.

Păi, io cred că este, a spus. Vreau să zic, în sensul bun. Cred că-ţi face foarte bine. Mai ales după toată porcăria cu Melissa.

Ce porcărie?

Mă rog, după toată faza aia ciudată cu sexu. Cu soţul.

M-am uitat la el perplexă şi incapabilă să articulez vreun cuvânt. Am privit cum tuşul de pe pliculeţul de zahăr i se ia pe mână, lăsându-i dunguliţe albastre pe buricele degetelor. Într-un final, am bâlbâit de câteva ori cuvântul „eu", ceea ce Philip n-a părut să ia în seamă. Cu soţul? mi-am zis în gând. Philip, doar ştii cum îl cheamă!

Care fază ciudată? am întrebat.

Nu te-ai culcat cu amândoi? Aşa vorbeşte lumea.

Nu, nu m-am culcat. Nu c-ar fi fost ceva greşit dac-aş fi facut-o, dar nu m-am culcat cu amândoi.

A, bine, a zis. Au circulat tot felul de ciudăţenii.

Şi chiar nu-nţeleg de ce-mi spui toate chestiile astea. 370

Philip m-a privit consternat şi s-a înroşit vizibil. I-a scăpat pliculeţul de zahăr din mână şi a trebuit să-l prindă din zbor.

Scuză-mă, a zis. N-am vrut să te supăr.

Îmi relatezi bârfele astea pentru că te-aştepţi ca eu să ce, să râd? Crezi că mă distrează faptul că oamenii spun despre mine chestii naşpa pe la spate?

Scuze, am presupus că ştii.

Am inspirat adânc. Puteam să mă ridic şi să plec, dar nu ştiam încotro să mă duc. Nu-mi venea în cap niciun loc unde mi-ar fi plăcut să merg. Oricum, m-am ridicat şi mi-am luat haina de pe spătarul scaunului. Mi-am dat seama că Philip se simţea prost, ba chiar vinovat pentru că mă jignise, însă n-aveam chef să mai stau acolo. În timp ce mă încheiam la nasturi, m-a-ntrebat cu o voce stinsă: unde te duci?

E-n regulă, i-am spus. Las-o aşa. Mă duc să iau aer.

/

Lui Bobbi nu i-am povestit niciodată despre ecogra-fie şi despre consultaţia la medic. Dacă refuzam să recunosc că sunt bolnavă, ţineam boala în afara timpului şi spaţiului; rămânea doar în mintea mea. Dacă aflau şi alţii, ea devenea reală şi ar fi trebuit să trăiesc toată viaţa fiind o persoană bolnavă. Iar asta m-ar fi împiedicat să-mi realizez ambiţiile; de pildă, să dobândesc iluminarea şi să devin o gagică mişto. Am intrat pe forumuri de pe net, ca să estimez în ce fel te putea afecta o asemenea decizie.

37i

Am dat search cu textul „nu pot spune nimănui că sunt” şi Google mi-a sugerat chei de căutare: „gay” sau „gravidă”.

Câteodată mă mai suna taică-miu noaptea, târziu, când eram deja în pat cu Bobbi. Mă duceam tiptil cu telefonul în baie şi răspundeam. Devenea din ce în ce mai incoerent. Uneori avea impresia că-l vânează careva. Zicea: vezi tu, îmi fac gânduri; gânduri negre. Maică-mea îmi spusese că

îi suna şi pe fraţii şi pe surorile lui, cu aceeaşi placă, numai că ce puteau face şi oamenii ăia? De câte ori îl căutau acasă, nu-l găseau. De multe ori auzeam maşini pe stradă, deci clar era undeva pe-afară. Din când în când îl îngrijora siguranţa mea, de asemenea. Mi-a spus să am grijă ca ei să nu mă găsească. O să am, tata, i-am zis. Nu mă vor găsi. Aici sunt în siguranţă.

Mă aşteptam ca durerea să lovească din nou, în orice moment, aşa că, preventiv, am început să iau doza maximă de ibuprofen, zilnic. Am ascuns agenda gri, împreună cu analgezicele, în sertarul de sus al biroului şi nu le scoteam de-acolo decât atunci când Bobbi era la duş ori la şcoală. Sertarul de sus se incărcase cu semnificaţia a tot ceea ce era defect la mine, prin urmare, ori de câte ori îmi picau ochii pe el, mi se făcea rău. Bobbi n-a pus niciodată întrebări. N-a pomenit niciodată despre ecografie şi n-a fost curioasă să afle cine mă sună în toiul nopţii. Mi-era limpede că e vina mea, dar nu ştiam ce să fac. Simţeam nevoia să fiu din nou un om normal.

/

În weekendul acela, mama a venit la Dublin. Am mers la cumpărături împreună, mi-a luat o rochie nouă şi după aia am mâncat de prânz într-o ceainărie de pe strada Wicklow. Amândouă eram obosite. Mi-am comandat bagel cu somon şi am cules cu furculiţa bucăţile lipicioase de peşte. Pusesem sub masă punga de hârtie în care se afla rochia şi o tot loveam cu piciorul, din greşeală. Eu sugerasem să mergem la ceainăria aia, iar maică-mea acceptase din politeţe, dar acum vedeam că sandviciurile sunt nesimţit de scumpe şi că se servesc cu o salată alături, de care nu se atinge nimeni. Ceaiul pe care l-a comandat a sosit într-o

ceaşcă din porţelan în culori ţipătoare, pusă pe o farfurioară, iar maică-mea a zâmbit cu entuziasm. Îţi place aici? m-a întrebat.

E OK, am spus eu, gândindu-mă cât urăsc locu-ăla.

M-am văzut ieri cu taică-tu.

Am înfipt furculiţa într-o bucată de somon şi am băgat-o-n gură. Avea gust de sare şi lămâie. Am înghiţit, mi-am tamponat buzele cu un şerveţel şi am zis: aha.

Nu e bine, mi-a comunicat ea. Se vede cu ochiul liber.

Când a fost el bine?

Am încercat să stau de vorbă cu el.

Am studiat-o cu atenţie. Se uita pierdută în farfurie sau poate că doar afişa o expresie pierdută, ca să mascheze altceva.

Trebuie să-nţelegi un lucru, a spus. El nu-i ca tine. Tu eşti rezistentă, faci faţă. Pentru tatăl tău, însă, viaţa e foarte grea.

Am încercat să procesez aceste afirmaţii. Erau adevărate? Conta faptul că sunt adevărate? Am pus furculiţa jos.

Tu eşti norocoasă, a zis. Ştiu că-i posibil să nu-ţi dai seama de asta. N-ai decât să-l urăşti toată viaţa, dacă asta vrei.

Nu-l urăsc.

Un ospătar a trecut pe lângă noi cărând cu atenţie trei boluri cu supă. Maică-mea se uita la mine.

Îl iubesc, i-am spus.

Asta e ceva nou.

Deh, nu semăn cu tine.

La replica asta a râs şi m-am simţit mai bine. S-a întins peste masă şi m-a luat de mână, iar eu nu m-am opus.

În săptămâna care a urmat, am primit un apel. Îmi amintesc perfect unde mă aflam când a-nceput totul: eram în faţa standului cu Apariţii Noi – Ficţiune din librăria Hodges Figgis şi era ora cinci şi treisprezece. Căutam un cadou de Crăciun pentru Bobbi şi când mi-am extras telefonul din buzunarul hainei şi m-am uitat la el, am văzut ce scria: Nick. Gâtul şi umerii mi-au înţepenit brusc şi am avut impresia că toată lumea observă treaba asta. Am glisat cu degetul pe ecran, am dus telefonul la ureche şi am răspuns încet: alo?

La celălalt capăt, l-am auzit pe Nick: salut. Auzi, n-au ardei roşii, dacă iau galbeni e OK?

Vocea lui parcă mă lovise îndărătul genunchilor şi apoi urcase în tot corpul, ca un val de căldură, deci era clar că mă înroşesc.

Vai de mine, am zis. Cred c-ai greşit număru.

Preţ de o clipă s-a lăsat tăcerea. Nu închide, mă rugam în gând. Nu închide. M-am deplasat de-a lungul rafturilor cu Apariţii Noi – Ficţiune, trecându-mi degetul peste cotoarele cărţilor, ca şi cum aş fi căutat ceva.

Doamne, Dumnezeule, l-am auzit şoptind. Frances, tu eşti?

Da. Eu sunt.

A scos un sunet pe care iniţial l-am apreciat greşit ca fiind un râset, ca după aceea să realizez că, de fapt, îşi dresese vocea. Am început să râd şi am luat telefonul de la ureche, ca nu cumva sa presupună că plâng. Când a vorbit din nou, şi-a măsurat cuvintele şi părea sincer derutat.

Nu-mi dau seama ce-am făcut, a zis. Pur şi simplu te-am sunat din greşeală?!

Da. Şi m-ai întrebat ceva despre ardei.

Doamne. Scuză-mă. Nu-mi imaginez cum am făcut de-am format la tine. Absolut neintenţionat, iartă-mă.

M-am deplasat lângă expoziţia de la intrare, unde se aflau cărţi nou apărute, din varii domenii. Am luat de pe raft un roman SF şi m-am făcut că citesc ce scrie pe coperta a IV-a.

Voiai să suni la Melissa? am spus.

Da. Asta-ncercam să fac.

E-n regulă. Presupun că eşti în supermarket.

L-a umflat râsul pe bune, de tot absurdul situaţiei. Am pus exemplarul SF la locul lui şi am deschis un roman istoric de dragoste. Cuvintele se înşiruiau placide pe hârtie, mă uitam la ele fără să le citesc.

Da, sunt în supermarket.

Eu sunt în librărie.

A, da? Faci cumpărături de Crăciun?

Da, am spus. Caut ceva pentru Bobbi.

El a scos un sunet gen „hm”, care nu exprima neapărat amuzament, ci mai degrabă o stare de plăcere şi bucurie. Am abandonat cartea. Să nu închizi, îmi ziceam în gând.

Au reeditat de curând un roman al lui Chris Kraus, a spus. S-ar putea să-ţi placă, am citit o recenzie. Deşi, stai aşa, că nu mi-ai cerut părerea.

Părerea ta e bine-venită, Nick. Ai o voce minunată.

N-a mai zis nimic. Am ieşit din librărie cu telefonul lipit de faţă, sknţindu-i ecranul fierbinte şi un pic unsuros. Afară era frig. Aveam pe mine o haină din blană artificială.

Am mers prea departe cu micul joc de replici? l-am întrebat.

A, nu, scuze. Încercam să-ţi răspund ceva pe măsură, da’ tot ce-mi vine-n cap mi se pare...

Nesincer?

Prea sincer, a zis. Şi slăbuţ. Mă gândeam cum să-mi linguşesc fosta iubită, aşa, pe ocolite.

Ne-am hlizit amândoi. Detensionarea prin râs a fost foarte simpatică şi mi-a risipit teama că va închide telefonul, cel puţin pentru moment. Prin balta de lângă mine a trecut în viteză un autobuz şi m-a împroşcat cu noroi pe picioare. O luasem pe jos de la şcoală spre parcul St. Stephen’s Green.

Nu te-ai priceput niciodată la complimente, i-am spus.

Da, ştiu. Un lucru pe care-l regret.

Uneori, la beţie, erai agreabil.

Îhî, a făcut. Ce vrei să spui, că eram agreabil doar la beţie?

De data asta am râs numai eu. Parcă venea o energie radioactivă din telefon, care mă determina să merg cu pas iute şi să râd din senin.

Erai agreabil tot timpul, am zis. Nu la asta mă referam.

Ţi-e milă de mine, nu?

Nick, noi nu ne-am mai auzit de-o lună, iar acum stăm de vorbă doar pentru că m-ai confundat cu nevas-tă-ta. Nu mi-e milă de tine.

Păi, mi-am impus cu stricteţe să nu te mai caut, a zis.

Am tăcut amândoi, dar niciunul n-a întrerupt convorbirea.

Tot în super market eşti?

Da, tu unde eşti? Ai ieşit.

Merg pe stradă.

Toate barurile şi restaurantele puseseră în geam brazi de Crăciun în miniatură şi ornamente artificiale care imitau crenguţele de ilex. Pe lângă mine a trecut o femeie cu un copilaş blond de mână, care se plângea că îi e frig.

Am aşteptat să mă suni, i-am spus.

Frances, tu mi-ai spus că nu mai vrei să ştii de mine. Doar nu era să m-apuc să te hărţuiesc.

M-am oprit la întâmplare în faţa unui magazin cu băuturi şi m-am uitat la sticlele de Cointreau şi Disaronno expuse în vitrină ca nişte bijuterii.

. Ce mai face Melissa?

E bine. E stresată cu tot felul de termene. Vezi, d-as-ta am şi sunat, să fiu sigur că nu mă ceartă fiindc-am greşit legumele.

Înţeleg că verdeţurile joacă un rol important în gestionarea stresului.

Aşa am zis şi eu. Ce face Bobbi?

Am plecat din dreptul magazinului şi mi-am continuat drumul pe trotuar. Mâna cu care ţineam telefonul îmi îngheţase, dar la ureche mi-era cald.

Bobbi face bine, am răspuns.

Am auzit că sunteţi din nou împreună.

Păi, nu e iubita mea, propriu-zis. Ne-o tragem, e drept, dar cred că ăsta reprezintă un mod prin care testezi limitele într-o prietenie. De fapt, n-aş putea să zic care-i faza cu noi. Dar se pare că merge bine.

Aveţi o abordare foarte anarhistă.

Mersi, o să se bucure s-audă.

Am aşteptat la semafor să traversez spre St. Stephens Green. Farurile maşinilor se succedau, iar în celălalt capăt al lui Grafton Street, nişte cântăreţi ambulanţi interpretau „Fairytale of New York”. O reclamă luminoasă galbenă afişa textul DE CRĂCIUN... încearcă ADEVĂRATUL LUX.

Pot să-ţi cer sfatul în legătură c-o chestie? am întrebat.

Da, sigur. Presupun că n-am dat dovadă de cine ştie ce discernământ în luarea propriilor decizii, dar dacă tu crezi că am cum să te ajut, putem încerca.

Vezi tu, am un secret faţă de Bobbi şi nu ştiu cum să fac să-i spun. Nu sunt timidă şi n-are nimic de-a face cu tine.

Nu te-am suspectat niciodată c-ai fi timidă, a zis. Mai departe.

L-am rugat s-aştepte un pic, ca să traversez. Se întunecase deja şi totul părea că se concentrează în jurul punctelor luminoase: vitrinele magazinelor, feţele trecătorilor, îmbujorate de frig, şirul de taxiuri aşteptând lângă bordură. Am auzit zgomot de hăţuri şi copite peste drum. Am intrat în parc pe o poartă laterală. Sunetele din trafic se estompau, de parcă ramurile desfrunzite le-ar fi capturat şi le-ar fi dizolvat în aer. Aburul pe care îl expiram se aşternea dinaintea mea, ca o traiectorie albicioasă.

Mai ţii minte că luna trecută am fost la spital, pentru consultaţie? am spus. Şi că ţi-am zis că totul e-n regulă?

Nick n-a scos o vorbă. Apoi a întrebat: sunt încă în magazin. Nu vrei să mă întorc la maşină şi să discutăm în linişte? Aici e gălăgie, ajung în zece secunde. Desigur, am spus. În urechea stângă auzeam sunetul alb, liniştitor al apei, paşi care se apropiau şi se depărtau, iar în cea dreaptă auzeam vocea din casele automate de marcat pe lângă care trecea Nick în supermarket. Apoi uşile automate, apoi parcarea. Am auzit piuitul maşinii deschise cu telecomanda, după care l-am auzit suindu-se şi închizând portiera. Respiraţia lui se distingea mai puternic în linişte.

Spune acum, a zis.

E, se pare că am o boală care face celulele uterine să se dezvolte în alte părţi din corp. Endometrioză, aşa se cheamă; probabil că tu ştiai de ea, eu nu. Nu e letală, sau ceva, atâta doar că e incurabilă, deci vorbim de o durere cronică. Leşin destul de des, ceea ce e cam stresant. Şi probabil că nu pot să am copii. Adică, nu se ştie dacă o să pot sau nu. Presupun că e o prostie să mă oftic din cauza asta, câtă vreme nici ei nu ştiu exact.

Am trecut pe lângă un stâlp de iluminat care mi-a alungit umbra, ca într-o vrajă, până când contururile corpului mi s-au estompat, devenind nimic.

Nu e o prostie să te oftici din cauza asta, a spus.

Nu e?

Nu.

Ultima dată când ne-am văzut, i-am zis. Când ne-am culcat împreună şi mi-ai cerut să ne oprim, am crezut că, mă-nţelegi. Că nu-ţi mai place cu mine. Că parcă ai simţit că e ceva în neregulă. Ceea ce-i o dementă, pentru că am avut mereu boala asta. Numai că atunci ne-o trăgeam pentru prima dată după ce tu începuseşi să te culci iar cu Melissa şi poate că m-am simţit vulnerabilă, nu ştiu.

Îl auzeam cum respiră în telefon. N-aveam nevoie să spună nimic, să-mi explice sentimentele lui. M-am oprit în dreptul unei băncuţe jilave, aflată lângă un bust din bronz, şi m-am aşezat pe ea.

Şi nu i-ai spus lui Bobbi despre diagnostic, a zis.

N-am spus nimănui. Doar ţie. Am impresia că dacă spun cuiva, mă va trata ca pe un om bolnav.

Pe lângă mine a trecut un bărbat care plimba un ter-rier de Yorkshire, iar câinele m-a văzut şi a-nceput să tragă în lesă, ca să se apropie. Avea o hăinuţă matlasată. Bărbatul mi-a aruncat un zâmbet scurt, de scuză, şi au trecut mai departe. Nick tăcea în continuare.

Deci, ce părere ai? am întrebat.

Legat de Bobbi? Cred c-ar fi bine să-i spui. Oricum nu poţi controla ceea ce gândeşte despre tine. Vezi tu, fie că eşti sănătoasă, fie că eşti bolnavă, asta nu ai cum s-o faci. Iar acum, pur şi simplu o minţi ca să-ţi conservi iluzia controlului şi cred că nu meritã. Să ştii că nu consider sfatul meu ca fiind cine ştie ce.

E un sfat bun.

Frigul îmi intrase-n oase, pătrunzând din banca îngheţat prin hainele de lână. Nu m-am ridicat; am rămas acolo. Nick şi-a exprimat imensa părere de rău pentru faptul că eram bolnavă, iar eu l-am ascultat şi i-am mulţumit. Mi-a pus vreo două întrebări despre tratarea simptomelor şi despre şansa ameliorării lor în timp. Cunoştea pe cineva cu aceeaşi afecţiune, soţia vărului său, şi mi-a spus că ei aveau copii, dacă asta conta în vreun fel. I-am răspuns că inseminarea în vitro mă sperie, şi el a adăugat: da, nu cred că ei au recurs la procedura asta. Însă am impresia că acum procesul e mai puţin invaziv. Ştiu sigur că medicina a evoluat în privinţa asta. I-am spus că habar nu am.

Şi-a dres glasul. Ştii, când ne-am văzut ultima dată, am vrut să ne oprim pentru că aveam impresia că-ţi fac rău, a zis. Asta-i tot.

Bine, am spus. Mersi că mi-ai zis. Nu-mi făceai rău.

Pauză.

Nici n-ai idee cât m-a costat efortul să nu te sun, a rostit în cele din urmă.

Am crezut c-ai şi uitat că mă cunoşti.

Numai ideea c-aş putea uita ceva legat de tine mi se pare cumplită.

Am zâmbit. I-am spus: chiar aşa? Deja îmi îngheţaseră şi picioarele.

Acum unde eşti? m-a-ntrebat. Nu mai mergi pe stradă, că e linişte.

Sunt în parc, în Stephens Green.

Pe bune? Şi eu sunt în oraş. Cam la zece minute de tine. Nu vin să te văd sau ceva, stai liniştită. Atât doar că-i ciudat să te ştiu aşa aproape.

Mi l-am imaginat stând în maşină, zâmbind la telefon, arătând periculos de bine. Mi-am vârât mâna liberă în haină, ca s-o-ncălzesc.

Când eram în Franţa, i-am zis, mai ţii minte că într-o zi făceam baie-n mare şi ţi-am cerut să-mi spui că mă doreşti, iar tu m-ai împroşcat cu apă şi mi-ai zis să dispar?

Îl simţeam cum surâde în timp ce răspunde. Dacă mă iau după tine, aş zice că-s vreun ticălos, a făcut. Pur şi simplu glumeam; nu ţi-am zis pe bune să dispari.

Da’ nici n-ai fost în stare să-mi zici că mă doreşti, i-am replicat.

Păi, toţi ceilalţi comentau chestia asta. Mi s-a părut un pic gratuit.

Trebuia să-mi fi dat seama că n-o să ţină, relaţia noastră.

Păi, n-am ştiut asta de la bun început? a spus.

O clipă am tăcut. După care i-am zis; eu, una, n-am ştiut.

Bun, ce-nseamnă ca o relaţie „să ţină”? a spus. Era clar că n-o să fie niciodată ceva convenţional.

M-am ridicat de pe bancă. Era prea frig să rezişti nemişcat. Simţeam nevoia să mă-ncălzesc. Luminate de jos, ramurile goale se întindeau până la cer.

Nici nu m-am aşteptat să fie, i-am zis.

Vezi tu, deşi afirmi chestia asta, e clar că nu poţi să te-mpaci cu gândul că iubesc altă femeie. E-n regulă, asta nu-nseamnă că eşti rea.

Şi eu iubesc altă femeie.

Da, ştiu, a zis. Dar nu suporţi ca eu s-o fac.

Nu m-ar fi deranjat, dacă...

Am încercat să formulez ideea mai departe, iară să spun: dacă eram altfel, dacă eram genul de om care-mi doresc să fiu. Însă am renunţat şi am lăsat să se aştearnă tăcerea. Mi-era frig.

Nu pot să cred că vorbesc cu tine la telefon şi-mi spui c-ai aşteptat să te sun, a zis calm. N-ai idee cât mă sfâşie s-aud aşa ceva.

Da’ eu cam cum crezi că mă simt? Nici măcar n-ai vrut să vorbeşti cu mine, credeai că o suni pe Melissa.

Evident c-am vrut să vorbesc cu tine. De cât timp stăm la telefon?

M-am dus la poarta prin care intrasem în parc; era încuiată. Începuseră să mă înţepe ochii de la aerul rece. Dincolo de grilaj, oamenii stăteau la coadă în staţia lui 145. M-am îndreptat spre poarta principală, de unde se vedeau luminile centrului comercial. Mi-am adus aminte de Nick şi Melissa, cum cântau ei doi „Iubito, este frig afară”, în bucătăria lor călduroasă, înconjuraţi de prietenii lor.

N-avea cum să funcţioneze, i-am spus. Ai zis şi tu.

Păi, acum ar putea să funcţioneze? Dacă vin şi te iau şi dăm o tură cu maşina şi-ţi spun că-mi pare rău că nu te-am sunat, c-am fost un tâmpit, ar putea funcţiona chestia asta?

Dacă doi oameni se simt fericiţi împreună, atunci înseamnă că funcţionează.

Fericit se simte şi un om străin, dacă-i zâmbeşti pe stradă, a răspuns. Aici discutăm despre ceva mult mai complicat.

Pe măsură ce mă apropiam de poarta principală, auzeam sunet de clopoţei. Zgomotul traficului se deschidea iar, ca o lumină care creşte.

E musai să fie complicat? am zis.

Da, aşa cred.

Sunt într-o relaţie cu Bobbi şi e important pentru mine.

Mie-mi spui. Sunt însurat.

O să fie mereu aceeaşi varză, corect?

Dar o să-ţi fac mai multe complimente de data asta.

Am ajuns în dreptul porţii. Voiam să-i povestesc despre faza din biserică. Numai că asta era altă discuţie. Aşteptam de la el anumite lucruri care apoi ar fi complicat totul.

Cam ce fel de complimente? am zis.

Am ceva în cap; nu e propriu-zis un compliment, da' cred c-o să-ţi placă.

Bine, bagă.

Mai ţii mine când ne-am sărutat pentru prima oară? 386

La petrecere. Şi ţi-am spus că nu mi se pare chicineta cel mai potrivit loc pentru aşa ceva, după care am ieşit amândoi. Ştii că m-am dus sus, la mine în cameră, şi te-am aşteptat acolo, nu? Câteva ore bune. Iar la început, am fost sigur c-o să urci şi tu. Cred că-n viaţa mea nu m-am chinuit mai tare ca atunci, însă era un soi de extaz în tot chinu-ăla, care-mi plăcea, de fapt. Pentru că, şi dacă ai fi venit sus, ce urma? Casa era plină de invitaţi, clar că n-avea cum să se-ntâmple ceva. Numai că, de fiecare dată când îmi propuneam să cobor, mă gândeam că poate-o să te aud cum urci scările şi efectiv nu puteam să ies, la modul fizic, adică. În tot cazul, aşa cum m-am simţit atunci, ştiind c-ai putea s-apari şi treaba asta paralizându-mă total, cam aşa mă simt şi acum, stând cu tine la telefon. Dacă-ţi spun unde am parcat, nu cred că mai plec de aici; cred c-o să rămân pe loc, sperând că poate te răzgândeşti şi vii. Vezi tu,

încă simt impulsul de a fi la dispoziţia ta. O să vezi că n-am cumpărat nimic din supermarket.

Am închis ochii. Oamenii şi lucrurile treceau pe lângă mine, ocupând diverse poziţii în ierarhii obscure, făcând parte din sisteme despre care nu ştiam nimic şi nici n-aveam să ştiu vreodată. O reţea complexă de scopuri şi concepte. Prin anumite chestii trebuie pur şi simplu să treci ca să le-nţelegi. Nu poţi să ai o atitudine analitică la nesfârşit.

Vino să mă iei, am spus.

Mulţumiri

În această carte am relatat o bună parte din discuţiile purtate cu prietenii mei reali, mai ales cu Kate Oliver şi Aoife Comey; aş dori să le mulţumesc foarte mult. De asemenea, le mulţumesc celor care au citit primele draf-turi: Michael Barton, Michael Noian, Katie Rooney, Nicole Flattery şi, mai ales, John Patrick McHugh, al cărui feedback extraordinar a contribuit masiv la dezvoltarea romanului.

Mulţumiri speciale lui Thomas Morris, pentru sprijinul timpuriu şi neabătut pe care mi l-a arătat şi pentru toţi anii de preţioasă prietenie. Tom, îţi mulţumesc din inimă.

Le sunt recunoscătoare lui Chris Rooke, în al cărui apartament am scris o mare parte din cartea aceasta, şi lui Joseph şi Gisele Farrell, a căror ospitalitate mi-a permis să lucrez la anumite părţi din roman, locuind în Bretania.

De asemenea, îi mulţumesc Consiliului Artistic Irlandez pentru suportul financiar acordat realizării acestui proiect.

Multe mulţumiri agentei mele, Tracy Bohan, şi redactoarei mele de carte, Mitzi Angel; cunoştinţele şi ajutorul lor au fost într-adevăr nepreţuite. Le mulţumesc întregii echipe de la Editura Faber, care a avut atât de multă grijă de mine, şi lui Alexis Washam de la Hogarth.

Ca întotdeauna, imensă recunoştinţă părinţilor mei.

Mai presus de toate, în fiecare moment al scrierii şi redactării acestui roman, m-am bazat pe John Prasifka pentru îndrumare, sprijin şi sfaturi. Fără el, n-ar fi existat nicio carte; tot ceea ce e valoros în ea i se datorează lui.

„Bobbi şi cu mine” – aşa începe Frances să povestească despre relaţia sa cu cea mai bună prietenă, care îi fusese pentru o vreme şi iubită. Ea se vede pe sine ca pe o jumătate din întregul pe care îl constituie această relaţie, disecată brutal de onest şi pusă în raport cu celelalte relaţii pe care Frances încearcă să le aibă.

SALLY ROONEY inventează şi propune un nou limbaj prin care oamenii, legaţi unii de alţii prin ataşament sau iubire, să reuşească să comunice şi să supravieţuiască împreună. Ce se află în spatele unei discuţii obişnuite cu cea mai bună prietenă, cu iubitul, cu mama sau cu tatăl alcoolic? Până unde merge un om atunci când tot ce vrea este să fugă de sine? Sally Rooney pune în personajele sale câte puţin din tot ce am putea fi oricare dintre noi.

CURTEA VECHE